

தியானத்தை விடு;
ஞானத்தைப் பெறு !

● ஸ்ரீ பகவத்

நூலின் பெயர் : தியானத்தை விடு; ஞானத்தைப் பெறு !

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ பகவத்

பதிப்பு : இரண்டாம் பதிப்பு ஜீன் 2013

வெளியீட்டாளர்

பிரவாகம் பப்ளிகேஷன்ஸ்

31, ராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை..

சேலம் - 636 003.

Cell : 99942 05880, 97891 65555

விலை : ₹ 150/-

முகப்பு வழவு :

Orange Designers, Salem. Cell : 98943 77433

வடிவும் - அச்சும்

ஸ்ரேங்கா பிரிண்டஸ்,

2/2, தீபம் காம்பளக்ளி, மெயின் ரோடு,

சாத்தூர். Cell : 94430 12170

Pages : 272 ■ Price : Rs. 150/-

■ Thiyanathai Vidu Gnanathai Peru - in Tamil

By Sri Bagavath ©

■ Second Edition : June 2013

■ Published by Pravaagam Publications,

Salem - 636 003.

■ Printed at Sneha Prints, Sattur.

Copyright Warning :

No part of this book shall be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying or recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from PRAVAAGAM PUBLICATIONS SALEM.

பதிப்புக்காலம்

ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு தியானம் மிகவும் அவசியம். சராசரி மனிதனுடைய வாழ்க்கை எப்படி உள்ளது? எப்படியும் வாழுலாம் என்ற மனப்போக்கில் அவன் வாழ்ந்து வருகிறான்.

எத்தனையோ இயக்கங்கள் தியானத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கின்றன. தியானத்தைப் பழகிவரும் ஒரு சராசரி மனிதனுடைய வாழ்க்கை என்ன ஆகிறது?

இப்படித்தான் வாழுவேண்டும் என்ற ஒரு வித்தியாசமான கண்ணோட்டத்துக்கு வந்து விடுகிறான். அவன் செய்யும் தியானம் அவனது ஓவ்வொரு செயலிலும் எதிரொலிக்கிறது.

நோயுற்ற ஒருவரை நோய்நிலையில் அவரது உறவினர்கள் மிகுந்த பதட்டத்துடன் மருத்துவமனைக்கு கொண்டு வருகின்றனர். அவசரமான அறுவை சிகிச்சை செய்தால்தான் அவர் பிழைப்பார் என்ற நிலை.

அந்த உறவினர்களைப் போல் அந்த மருத்துவரும் பதட்டமடைந்தால் அவரால் அறுவை சிகிச்சையில் ஈடுபட முடியுமா?

இப்படி மனப்பதட்டத்துடன் செயல்பட்டு வந்த ஒரு சராசரி மனிதன் நிதானமாகச் செயல்படும் மன ஆரோக்கியத்தை தியானம் அவனுக்கு வழங்குகிறது.

சராசரி மனிதனை நல்லதொரு சராசரி மனிதனாக மாற்றுவது தியானம்.

அவன் ஞானமடையும் போது தான் அவனது பயணம் பூர்த்தியடைகின்றது.

ஞானம் என்றால் என்ன? தீயானம் என்றால் என்ன? இரண்டுக்கும் என்ன தொடர்பு? ஒன்றை ஒன்று சார்ந்திருக்கிறதா? இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று எதிரானவையா?

தீயானத்தின் முடிவு என்ன? ஞானத்தின் அவசியம் என்ன? சராசரி மனிதனுக்கு தீயானம் சாத்தியப்படலாம்; ஆனால் ஞானம் சாத்தியப்படுமா?

உலகமே புகழ்ந்து கொண்டாடி வரும் தீயானத்தில் கூட குறை எதுவும் உள்ளதா?

இத்தனைக் கேள்விகளுக்கும் பதிலாக அமைந்திருக்கும் இந்நால் எண்ணற்றோரை ஞானிகளாக்கியுள்ளது.

பழிப்பவர்களின் ஈடுபாட்டுக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுத்து ஊக்குவிக்கும் வகையில் எழுத்துக்களின் வடிவத்தைப் பொரிதாக்கி புதிய வடிவில் இந்நாலைக் கொண்டு வந்துள்ளோம்.

இந்நாலின் முதற்பதிப்பை வெளியிட்டு பகவத் அய்யாவின் புதிய அணுகு முறையை உலகத்தின் பல கிடங்களும் பரவச் செய்த சென்னை நர்மதா பதிப்பகத்தாருக்கும் இதன் மூலம் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இந்நாலைப் பழத்து பயன் அடைபவர்கள் தாங்களது கருத்தை - புரிதலை எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுமாறு அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

புள்ளுரை

இந்த நூற்றாண்டின் தலை சிறந்த ஞானியாக நாங்கள் கருதும் ஸ்ரீ பகவத் ஜயா அவர்களின் புத்தகத்திற்கு முன்னுரை எழுத எங்களுக்கு தகுதி இருப்பதாக கருதவில்லை.

அதே போல் இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றிய எங்களது ஏந்தக் கருத்தும், திரு பகவத் அய்யாவின் செம்மையான ஞானத்திற்கு எந்தவித வர்ணமும் தீட்டக்கூடாது என்பதில் எச்சரிக்கையாக இருக்கின்றோம்.

எனவே, இந்தப் புத்தகத்திற்கான முன்னுரை புத்தகத்தின் முடிவில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஞானம் - உள்ளது உள்ளபடி ! இனிப்படியுங்கள் ! ஞானியாக மலருங்கள்.

அன்புடன்
சுகுமார் சீனிவாசன்
தலைவர்,
பகவத் பிலிங், சென்னை.

பொருளாடக்கம்

1. இப்படிச் சொல்வது யார் ?	9
2. நடுநிலை அவசியம்	14
3. ஞானத்தின் வழி	19
4. மனத்துயரம் ஏன் ?	25
5. துயரங்களின் அடிப்படை	31
6. புத்தரின் ஞானம்	38
7. மனோலயம்	46
8. மனோநாசம்	54
9. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் இரமண மகரிஷியும்	63
10. பக்தியினால் ஞானம் சாத்தியமா ?	71
11. கடபடமற்ற நிலை	80
12. நான் யார்?	88
13. கடபடற்ற நிலை சாத்தியமா?	96
14. அனுபவங்களின் ஆயுள்	105
15. ஞானத்தின் எளிமை	114
16. நமது உணர்வெல்லாம் ஓர் இசையே	123
17. அபூர்வ அனுபவங்கள்	131
18. அனுபவங்களின் இயக்கம்	140
19. சிற்றுட கிரந்தி	150
20. அங்கீகரிப்பதே பிரச்சினை	160
21. எதிர் விளைவா ? எதிர்ச் செயலா ?	168
22. அனுபவங்களெல்லாம் இறந்தவையே	177
23. தியானமும் அவசியமே !	184
24. ஞானிக்கு செயல் உண்டா?	191
25. ஒரு மருத்துவரின் அனுபவம்	197

26. அதீத சக்திகள்	204
27. ஆண்மீக அனுபவங்கள்	210
28. பரவச நிலை	217
29. சச்சிதானந்தம்	224
30. காண்பவனே காணப்படும் பொருள்?	230
31. குணமற்ற அறிநிலை	237
32. இறை இயக்கம்	245
33. நித்தியப் பிரவாகம்	253
34. புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதும்	259

இப்படிச் சொல்வது யார் ?

தியானம் என்பது நம் அனைவர் வாழ்விலும் இரண்டறக்கலந்துவிட்டது.

ஆன்மீகத்தில் உள்ளவர்கள் மட்டுமின்றி சராசரி மனிதர்களும் தியானம் பழகிவருகின்றார்கள்.

டென்சனா? மனக்கவலையா? - தியானம் பழகிவா, என்று மருத்துவர்கள் ஆலோசனை கூறுகிறார்கள்.

தியானம் செய்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வரும் இந்த நாளில், தியானத்தை விட்டுவிட்டு ஞானத்துக்கு வாவென்று கூப்பிடும்போது,

- இது ஏதோ ஒரு முரண்பட்ட செய்தியாகவே தோன்றுகின்றது.

ஆர்வமுடன் தியானம் பழகிவரும் உங்களிடம் தியானத்தை விடு என்று நான் கூறினால்,

- நீங்கள் என்னை சும்மா விட்டுவிடுவீர்களா என்ன?

தியானம் பழகும் நீங்கள்தனி மனிதரல்லர். உங்களைப் போன்று தியானம் பழகுவோர் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக உள்ளது. பல ஆயிரம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு தியானத்தைப் பயிற்றுவிக்கும் பலவிதமான அமைப்புக்களும் வளர்ந்து வருகின்றன.

இந்நிலையில் -

தியானத்தை விடு என்ற எனது கூற்றுக்கு எவ்வளவு எதிர்ப்புகள் ஏற்படக்கூடும் என்பது எனக்கே தெரியும்.

இந்த நிலையிலும் என்னால் எப்படி இவ்வாறு கூற முடிந்தது?

ஏனெனில்,

- இது எனது கூற்று அல்ல.

ஞானிகள் பலராலும் மஹாஞானியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட அஷ்டாவக்ர முனிவர் தனது அஷ்டா வக்ரகீதையில் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

“எக்காலத்தும் தியானத்தை ஒழிப் பொது பழக்கமாக இருதான் உனது பந்தம்”

- இப்படி அவர்கூறுகிறார்.

“தியானம் தேவையில்லை. தியானந்தான் பிரச்சனை. தியானத்தை விட்டுவிடு.”

- இப்படி அவர் தீர்க்கமாகக் கூறுகிறார். அனைத்து தரப்பினரும் தியானத்தின் மகத்துவத்தைக் கூறும் போது,

- தியானம் எப்படி பிரச்சினைக்குரியதாக இருக்க முடியும்?

தியானத்தின் நன்மைகளைப் பற்றியும், உயர்வுகளைப் பற்றியும் ஆயிரம் ஆயிரமாக அடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் போது,

- தியானம் எப்படி மோசமானதாக இருக்க முடியும்?

தியானம் எப்படி தவிர்க்க வேண்டிய ஒன்றாக இருக்க முடியும்?

எத்தனையோ தவசீலர்கள் தியானம், சமாதி என்று தவத்தில் மூழ்கியிருந்து தியானத்தின் மேன்மையை எடுத்துக் கூறும்போது,

- தியானம் எப்படி மோசமான ஒன்றாக இருக்க முடியும் ?

மும்மூர்த்திகளுள் பிரதான மூர்த்தியாகக் கருதப்படும் சிவபெருமானே தவக் கோலத்தில் தியான நிலையில் இருந்துதான் அருள்பாலிக்கிறார்.

திருமாலும், அறிதுயில் எனும் தியானநிலையில் பள்ளி கொண்டுதான் அருள்வழங்குகிறார்.

- இவ்வளவு உன்னதமான தியானத்தை எப்படிப் பழிக்க முடியும் ?

சரி தியானம் என்றால் என்ன ?

தியானத்தில் உண்மையிலேயே குறைபாடுகள் எவ்வேனும் உள்ளனவா ? தியானத்தை விட்டுவிட வேண்டுமென்று கூறினால்,

- அதற்குக் காரணம் ஏதேனும் உண்டா ?

ஊர் உலகமெல்லாம் தியானத்தை ஓகோவென்று புகழும்போது,

- அஷ்டாவக்ரர் மட்டும் ஏன் தியானத்தைக் குறை கூறுகிறார் ?

இப்படி தியானத்துக்கு ஆதரவான அமைப்புகளும் கருத்துகளும்தான் உலகெங்கும் அதிக அளவில் உள்ளன. அவர்களுடைய கேள்விகள் நியாயமாக உள்ளன. வெறும் நியாயம் மட்டுமன்று; அனுபவத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளன.

அவர்களது நியாயமான கேள்விகளை நிச்சயமாக நாம் எதிர்கொண்டாக வேண்டும்.

ஆனால்,

- அப்படி எதிர் கொண்டு பதிலையும் விளக்கத்தையும் கொடுக்கப்போவது யார்?

- அஷ்டவக்ரர் விளக்கம் சொல்ல வருவாரா ?

அஷ்டவக்ரர் அவர்நிலையில் அவருக்குத் தோன்றியதை அவருடைய கீதையில் சொல்லி வைத்துவிட்டுப் போய் விட்டார். அவர் ஒருபோதும் உங்களைத் தேடிவந்து தியானத்தைவிடு என்று கூறவில்லை.

- அதனால் நீங்கள் எவரும் அவரிடம் ஏன் இப்படிக் கூறியிருக்கிறீர்கள் என்று கேட்கமுடியாது.

அவரும் உங்களிடம் வந்து விளக்கிக் கூறமுடியாது.

எவர் அவருடைய வார்த்தைகளை எடுத்து உங்களிடம் கூறுகின்றாரோ அவர்தான் இதற்கு விளக்கம் கொடுத்தாக வேண்டும்.

‘‘இதை நான் கூறவில்லை; அஷ்டவக்ரர்தான் கூறுயிருக்கிறார்’’ என்று கூறி நான் உங்களிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாது.

‘அஷ்டவக்ரர்தான் இப்படிக் கூறுகிறார், எனக்கு எதுவும் தெரியாது’ என்று கூறி அஷ்டவக்ரரின் முதுகுக்குப் பின்னால்,

- நானும் ஒளிந்து கொள்வேனாயின்,

‘‘தியானத்தை விடு’’ என்ற கூற்று, எந்த ஆதாரமும் இல்லாத வெறும் புலம்பலாகிப் போய்விடும்.

அப்படியானால்,

- “ தியானத்தை விடு, ஞானத்தைப்பெறு ” என்பதில்
பொருள் ஏதேனும் உள்ளதா ?

உண்மையிலேயே இது ஓர் அர்த்தமுடைய கூற்றுதானா?

இந்தக் கூற்றிலும் நியாயமான பொருள் ஏதேனும்
உள்ளதா ?

உண்மையில்,

தியானம் என்பது என்ன ?

ஞானம் என்பது என்ன ?

இரண்டுக்கும் உள்ள தொடர்புதான் என்ன ?

பலரும் போற்றிக் கொண்டாடும் தியானத்தில்,

- குறைபாடுகளும் உள்ளனவா ? ஞானம் பெற தியானம்
தேவையில்லையா ?

தியானம் செய்யாமலேயே ஞானம் பெற்றுவிட
முடியுமா ?

இத்தகைய அனைத்து கேள்விகளையும் உள்ளடக்கிய,

- உள்ளார்ந்த உண்மைதான் என்ன ?

இனி அதனை ஆய்வோம் ...

நடுநிலை அவசியம்

தியானம் தேவையா, இல்லையா என்ற விவாதத்துக்குள் பிரவேசித்துள்ளோம்.

தியானம் வேண்டாம் என்ற கூற்றை மெய்ப்பிக்கும் முயற்சியில் நான் ஈடுபட்டுள்ளேன்.

இப்போது,

உங்கள் பங்கு என்ன ?

இந்த விவாதத்தில் உங்களுடைய பங்கு என்ன ?

உங்களுடைய நிலைப்பாடு என்ன ?

‘தியானம் மிகவும் அவசியமான ஒன்று’ - என்ற நிலைப்பாட்டுடன் நீங்கள் இருந்துவரும் பட்சத்தில்,

நான் சொல்வதற்கெல்லாம் எதிர்வாதம் புரியும் மனோ நிலைக்கு நீங்கள் வந்துவிடுவீர்கள்.

அந்நிலையில்,

நான் என்ன சொன்னாலும் அதனை மறுக்கும் மனோபாவந்தான் உங்களுக்கு ஏற்படும்; புறக்கணிக்கும் கருத்துதான் மேலோங்கிவிடும்.

ஆகவே,

உங்களை நீங்கள் ஒரு நீதிபதியின் நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டாக வேண்டும்.

அதாவது -

எனது கருத்துகளை நடுநிலையோடு ஏற்று -விருப்பு வெறுப்பின்றி பரிசீலிக்கும் ஒரு மனநிலைக்கு நீங்கள் வந்தாக வேண்டும்.

இப்போது -

உண்மை எது, பொய் எது, சரி எது, தவறு எது என்பதை நடுநிலையோடு,

- ஒரு தலைப்பட்சமில்லாமல் ஆய்வு செய்திடும் பொறுப்புக்கு நீங்கள் வந்தாக வேண்டும்.

இரு தரப்பு நியாயத்தையும் பொறுமையுடனும் அக்கறையுடனும் கேட்கும் மனோநிலைக்கு நீங்கள் வந்தாக வேண்டும்.

மூல்லாநசருதீன் கதையைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

மூல்லாநசருதீன் ஒருமுறை வீட்டு வாசலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். மழை பெய்து கொண்டிருந்தது. மூல்லா மழையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அப்போது அவருடைய நண்பர் ஒருவர் தலையில் மழை நீர் படாதவாறு துணியைப் போட்டுக் கொண்டு தெருவில் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்.

மூல்லா அவரைக் கூப்பிட்டு அவருக்கு உபதேசம் செய்தார். “மழை என்பது இறைவன் கருணையுடன் மனிதருக்கு வழங்கிய கொடை. நீங்கள் இறைவனுடைய கருணையை இப்படி அவமதிக்கக்கூடாது. உங்கள் மீது படும் மழைத்துளியை தவிர்ப்பது என்பது இறைவனை அவமதிப்பதேயாகும்” . - இவ்வாறு அவர் அறிவுறுத்தினார்.

அந்த நண்பர் மூல்லாவின்

வார்த்தைகளில் உள்ள நியாயத்தை ஏற்றுக் கொண்டார். தலையை மூடியதுணியைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டார். மழையில் நனைந்தவாறே நிதானமாக நடந்து வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்.

மழையில் நனைந்ததால் அவருக்கு நல்ல காய்ச்சல் வந்துவிட்டது. மூன்று நாட்கள் படுக்கையிலேயே கழிக்க வேண்டியதாகிவிட்டது.

நான்காம் நாள் உடல் நிலைசரியாகி வீட்டுக்கு வெளியே செல்லத் தயாரானார். அன்றும் மழை பெய்ய ஆரம்பித்து விட்டது. இறைவனுடைய கருணையால் பெய்யும் மழையில் நனைவதா வேண்டாமா என்று தயக்கத்துடன் யோசித்துக் கொண்டிருந்த அவருடையபார்வையில் மூல்லா ஓடிவருவது தெரிந்தது. மூல்லா தனது தலையில் மழைநீர் படாதவாறு துணியைப் போட்டு மூடிக்கொண்டு மழையிலிருந்து தப்பிக்கும் வகையில் தெருவில் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்.

நண்பர் மூல்லாவைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார். “இறைவனுடைய கொடையான மழையை அவமதிக்கக் கூடாதென நீங்கள் எனக்கு அறிவுரை கூறினீர்கள். ஆனால் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொள்ளலாமா? மழைநீர்ப்படாமல் தலையை மறைத்துக் கொண்டு இறைவனின் கொடையான மழைக்குப் பயந்து இப்படி ஓடி வரலாமா?” - என மூல்லாவைக் குற்றஞ்சாட்டும் வகையில் கேட்டார்.

மூல்லா மிகவும் நிதானமாக அவருக்குப் பதில் சொன்னார். “இறைவனின் கொடையான மழையை அவமதிக்கக் கூடாதென்றுதான் நான் இப்படி ஓடி வருகிறேன். இறைவனின் கருணையால் பெய்த மழைநீர் தலையிலோ, உடலிலோ மட்டும் பட்டால் பரவாயில்லை. எனது காலிலும் பட்டுவிடுகிறது. மழைநீரை மிதித்து எப்படி

நான் இறைவனை அவமதிப்பது? காலில் மழைநீர் படாமலிருப்பதற்கும் தலை வழியாகத்தான் துணியைப் போர்த்தி மூடவேண்டியதுள்ளது”.

ஓருவர் தன்னை நியாயப்படுத்த ஆரம்பித்தால் அதற்கு முடிவே கிடையாது. விவாதம் செய்து உண்மையைக் கண்டு பிடிக்க முடியாது.

நீங்கள் நீதிபதியின் நிலைக்கு வந்திருந்துதான் உண்மை நிலையைச் சரியாக மதிப்பிட்டு அறிய முடியும்.

நீங்கள் நீதிபதியாக இல்லாத பட்சத்தில் மூல்லாவின் நிலைப்பாட்டுக்குதான் வந்துவிட நேர்ந்திடும்.

வாதம் செய்வோர் நீதிபதியாக இருக்கமுடியாது.

ஆனால்,

நீதிபதியாக இருந்தால் மட்டுமே நீங்கள் இருதரப்பு வாதங்களையும் கேட்டு நியாயமான முடிவுக்கு வரமுடியும்.

ஆகவே ஒரு நீதிபதியின் ஸ்தானத்திலிருந்துதான் நீங்கள் இந்தப் பிரச்சினையை - இந்தப் புதிரை அணுகியாக வேண்டும்.

இப்போது -

நீதிபதியின் பொறுப்பிலிருந்து கொண்டு நீங்கள் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள்;

- என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள்.

“ தியானத்தைவிடு; ஞானத்தைப் பெறு ” என்பதில் பொருள் ஏதேனும் உள்ளதா?

ஞானம் பெறுவதற்கு தியானம்தான் இடையூறு செய்கிறதா?

தியானத்துக்கு மோசமான பலனும் உள்ளதா ?

தியானம் பயனற்றதா ?

தியானத்தின் உண்மை நிலைதான் என்ன ?

- அதன் இயல்புதான் என்ன? ஞானத்தை அது
எப்படித்தான்தடை செய்கிறது?

ஞானத்தின் வழி

எல்லா மனிதர்களும் ஆன்மீகத்தில் ஈடுபாடு காட்டுவார்கள் என்று கூற முடியாது.

சிலர் இறைவழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருக்கலாம். சிலர் தியானங்களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருக்கலாம்.

இன்னும் சிலர் கடவுள் மறுப்புக் கொள்கை உடையவர்களாக இருக்கலாம். சிலர் பகுத்தறிவு மற்றும் மனோத்துவ கருத்துகளில் மட்டும் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருக்கலாம். பலர் எதற்குமே முக்கியத்துவம் கொடுக்காத சராசரி மனிதர்களாகக் கூட இருக்கிறார்கள்.

ஆன்மீகத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களில் பெரும்பாலோர் ஞானமடைவதை முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதுவார்கள்.

ஆன்மீகத்தில் உயர்வான நிலைதான் ஞானநிலை எனக் கூறுவார்கள்.

- ஆனால், ஒரு சராசரி மனிதனை எடுத்துக் கொண்டால்,
- ஞானநிலை என்பதெல்லாம் அவனுக்குத் தெரியாது.
- கவலையில்லாமல் வாழ வேண்டும்; மனநிம்மதியோடு வாழ வேண்டும்.

- இதுதான் ஒரு சராசரி மனிதனைப் பொறுத்த அளவில்

சிறந்த நிலை; உயர்ந்த நிலை.

ஆன்மீகத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஞானம்: சராசரி மனிதனைப் பொறுத்த அளவில் கவலைகள் இல்லாத மன நிலை.

-இவை இரண்டுக்கும் என்ன வித்யாசம் ?

தியானத்தைப் பற்றிய கேள்வியை எழுப்பிட்டு, இப்போது வேறு எங்கேயோ போகிறோமே...?

அதை நோக்கித்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஞானநிலைக்கும், கவலைகள், துயரங்கள் நீங்கிய மன நிலைக்கும் தொடர்பு ஏதேனும் உண்டா?

வள்ளுவர் இப்படிக் கூறுகிறார் :

“இறைவனுடைய திருவடியை அடைந்தவர்களுக்கு மட்டுமே மனக்கவலைகளை மாற்ற முடியும்; மற்றவர் களால் மனக்கவலைகளை வெல்லுவது சாத்தியமன்று”

இறைவனுடைய திருவடியைச் சேர்ந்திடுவதென்பது, மெய்ஞானம் அடைவதையே குறிப்பிடுகிறது.

அதாவது - ஞானம் அடைந்தவர்களால் மட்டுமே மனக்கவலைகளிலிருந்து எளிதாக விடுபடமுடியும் ; மற்றவர்களால் அப்படி எளிதாக விடுபடமுடியாது.

கவலைகளிலிருந்து விடுபடுவது ஞானியர்க்கு எளிது; மற்றவர்க்கு அது சிரமான வேலை.

இதுயாருக்குத் தெரியாது?

ஓருவர் அவருடைய உலகத்துப் பிரச்சினை காரணமாக மனக்கவலையோடு உங்களிடம் வருகிறார் என வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

மனக் கவலையிலிருந்து தீர்வு கேட்டு உங்களிடம் வருகிறார்.

“நீ ஞானம் அடைந்திடுவாயாக. நீ ஞானம் பெற்றால் எல்லா மனக் கவலைகளிலிருந்தும் விடுபட்டுவிடலாம்” எனக் கூறுகிறீர்கள்.

அவர் என்ன ஆவார் ?

அவர் உங்கள் மீது சாடி, உங்களுக்கும் ஒரு மனக்கலக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுவார்.

சாதாரண தலைவலிக்கு மருந்து கேட்டு டாக்டரிடம் போகிறீர்கள்.

அவர் இந்தத் தலையை எடுத்துவிட்டு வேறு தலையை வைத்துவிடுவோம் எனக் கூறுகிறார்.

தலைதப்பினால் போதுமென்று ஓடிவிடமாட்டார்களா ?

ஞானமடைதல் என்பது சாதாரணமான ஒன்றல்ல.

கோடானு கோடியில் ஒருவருக்குத்தான் ஞானம் கிடைக்கும்.

- இப்படித்தான் நாம் அனைவரும் நினைத்து வருகிறோம்.

இது உண்மை கிடையாதா ?

ஆனால் இதுவல்ல உண்மை.

ஞானமடைதல் என்பது மிகவும் எளிதானது ; மிகவும் சர்வ சாதாரணமானது.

அது மிகவும் அரிதான ஒன்றாகவும், அடைவதற்குச் சிரமமான ஒன்றாகவும், காட்டப்படுவதற்குக் காரணம்,

- நமது தியான முயற்சிகள்தாம்.

தியானம் செய்வோர்க்கு,

- ஞானம் என்பது ஓர் எட்டாக் கணியாகவே இருந்து வருகிறது.

அப்படியானால்,

ஞானம் அடைவதற்கு,

- தியானந்தான் இடையூறா ?

எத்தனையோதவசீலர்கள் தவ முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். பலவிதமான தவங்களில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். பலவித தியானங்களைப் பழகிவருகிறார்கள்.

இவையெல்லாம் தவறான முயற்சிகளா ?

ஞானத்தை அடைய இவையெல்லாம் தடைக்கற்களா?

ஆம்.

இவை அனைத்துமே ஞானம் ஏற்படாமல் தடை செய்கின்றன; ஞானம் அடைதலைத்தாமதப்படுத்துகின்றன.

- ஞானத்தின் பாதையைத் திசை திருப்பி விட்டு விடுகின்றன.

உண்மையில் தியானத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் எந்தத் தொடர்பும் கிடையாது.

எனெனில் ஞானம் என்றால் என்ன என்பதைப் புரிந்திடாத நிலையில்தான் நாம் தியானத்துடன் ஞானத்தைத் தொடர்புபடுத்துகின்றோம்.

தியானம் வேறு; ஞானம் வேறு.

இரண்டும் எதிர் எதிர் துருவங்களில் உள்ளன.

ஞானம் என்றால் என்ன என்பதை அதன் முழுப் பரிமாணத்துடன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றால்...

- நமது மனக் கவலைகள் மற்றும் துயரங்களுடன் இணைத்துப் பார்த்துதான் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

ஏனெனில் ஞானம் அடைந்த நிலையில்தான் நமது மனக் கவலைகளெல்லாம் தீர்வு பெறுகின்றன.

அதேபோல்,

- மனக்கவலைகளெல்லாம் தீர்வு பெறும் நிலையில்தான் ஞானநிலையும் அடையாளம் காணப்படுகிறது.

ஆகவே,

மனக்கவலைகளைப் புரிந்து கொண்டு அவற்றுக்குத் தீர்வு பெறுவதும் ஒன்றுதான்;

- ஞானம் அடைதலும் ஒன்றுதான்.

ஞானம் என்றால் என்ன என்பதை அறிவதில் பலவிதமான சூழப்பங்களும், கருத்து முரண்பாடுகளும் நிலவிவருகின்றன.

ஞானம் என்றால் என்ன என்பதற்கே ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமான கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் வைத்திருக்கின்றனர்.

ஆனால் நமது மனக்கவலைகள் அப்படியல்ல. நமது மனதில் அனுபவமாகும் மனோ ரதியான பிரச்சினைகள் யாவும் மிகவும் வெளிப்படையானவை.

நமது மனத்துயரம் என்பது கற்பனையானது அன்று.

நமது துயரங்களின் வலியை நாம் அனைவரும் அனுபவித்து அறிந்திருக்கின்றோம்.

நமது துயரங்களின் இயக்க உண்மையென்பது நம் அனைவருக்கும் பொதுவானது.

ஆகவே நமது ஆய்வை,

- இந்த வெளிப்படையான அமைப்பின் மீது
பயன்படுத்தி,

ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வருவது,

- மிகவும் எளிது.

ஆகவே நமக்கு மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரியும்
நமது மனோரீதியான கவலைகள், துயரங்கள் மற்றும்
பிரச்சினைகளின் இயக்க உண்மையையும் அதன்தீர்வையும்
பற்றி,

- நாம் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்வதன் மூலம்,

ஞானம் என்றால் என்ன என்பதன் தெளிவான
உண்மையை நாம் இங்கு அறியப்போகிறோம்.

மனத்துயரம் ஏன் ?

தியானம் எப்படி ரூனத்தைத் தடை செய்கிறது என்ற கேள்வியை எழுப்பிவிட்டு நாம் எங்கெங்கேயோ சுற்றிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றவில்லையா?

அப்படித்தோன்றலாம். ஆனால் வேறு வழியில்லை. அதனை இப்படித்தான் அனுகியாக வேண்டியுள்ளது. அப்படி அனுகினால் மட்டும்தான் நாம் தெரியவேண்டிய உண்மையை ஒருவருக்கொருவர் கருத்துப் பரிமாற்றமாகக் கொடுக்கமுடியும்.

இப்போது நம் அனைவருக்கும் பொதுவான - அனைவருக்கும் தெரிந்த,

- மனக்கவலை என்றால் என்ன என்பதைப் பார்ப்போம்.

மனக்கவலை அல்லது மனத்துயரம் என்பது ஒரு வேதனையான உணர்வு.

நமக்குள்வலியை ஏற்படுத்தும் ஓர் உணர்வு.

எத்தனையோ விதமான காரணங்களினால் நமக்கு மனத்துயரம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் மன வேதனை என்னும் அனுபவம் மட்டும் ஒன்றே ஒன்றுதான்.

ஒருவருக்கு செல்வம் அல்லது வேலை பறிபோய் விட்டதே என்ற மனத்துயரம் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இன்னொருவருக்கு தன்னை ஒருவர் அவமரியாதை செய்து

பேசிவிட்டாரே என்ற மனவருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

காரணங்கள் பலவாக இருந்தாலும், அவற்றால் ஏற்படும் விளைவு ஒன்றுதான்.

- அதுதான் மனத்துயரம் என்னும் அனுபவம்.

இந்த மனத்துயரம் எப்படி ஏற்படுகிறது? அதன் இயக்க உண்மை என்ன?

நாம் விலையுயர்ந்த பொருள் ஒன்றை வைத்திருக்கின்றோம். அதன்மீது நாம் மிகுந்த பிரியத்தையும் வைத்திருக்கின்றோம்.

திடீரென ஒருநாள் அந்தப் பொருள் சேதமடைந்து அழிந்துவிட்டது. அதைப் போன்ற இன்னொரு பொருளையும் நம்மால் வாங்க முடியாது.

இதனால் நமக்கு மனத்துயரம் ஏற்படுகிறது. மனவேதனை ஏற்படுகிறது.

அந்தப் பொருள் அழிந்தது நமது மனதில் ஏன் வேதனையை ஏற்படுத்த வேண்டும்?

நாம் நெருப்பைத் தொடுவோமானால் நெருப்பு நமது கையைச் சுட்டுவிடும். தீப்பட்டதால் கையில் வலியும் ஏற்பட்டுவிடும்.

இது வெளிப்படையான உண்மை. அறிவியல் ரீதியான உண்மை.

தீயைத் தொட்ட அனைவருக்குமே இப்படித்தான் ஏற்படும்.

தீயைத் தொட்டதால் வலி ஏற்படுகிறது.

ஆனால்,

ஒரு பொருள் அழிந்தது எப்படி நமக்கு மனதில் வேதனையை - வலியை - ஏற்படுத்துகிறது ?

வரிசையாக மோட்டார் வாகனங்கள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளன. யாரோ ஒருவருடைய கார் தீப்பிடித்து எரிகிறது என வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

வேறு எவ்ரோ ஒருவருடைய கார் தீப்பிடித்து எரிவது நமக்கு எந்த வலியையும் ஏற்படுத்தாது.

ஆனால்,

தீப்பிடித்து எரிவது நமது சொந்தக் காராக இருக்கும்பட்சத்தில்,

- காரில் பிடித்ததீ,

நம்மீதே பிடித்துக் கொண்டதாக நமது உள்ளமும் உடலும் பதறிவிடும்.

என்னிப்படி ?

நாம் எந்தெந்த பொருளோடெல்லாம் ஈடுபாடு வைத்திருக்கிறோமோ அந்தப் பொருளாகவே மாறி விடுகிறோம்.

வெளிப்பார்வைக்குத்தான் கார் தீப்பிடித்து எரிவதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் மனோ ரீதியாக நாம்தான் தீப்பற்றி எரிகிறோம்.

ஒருவன் ஓர் ஆட்டைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போனான். அந்த ஆடு அவனுடன் வரமறுத்துப் பிடிவாதம் பிடித்தது. அவன் அதனைத்தரதரவென்று வலுக்கட்டாயமாக இழுத்துக் கொண்டு போனான்.

நண்பர்கள் இருவர் அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். முதலாமவன் அடுத்தவனிடம் கூறினான் : “அந்த மனிதனை ஆடு இழுத்துக் கொண்டு போகிறது”.

இரண்டாமவன் ஆச்சரியப்பட்டான். “ஆட்டைத்தானே மனிதன் இழுத்துக் கொண்டு போகிறான். நீ ஏன் மாற்றிச் சொல்கிறாய்? பார்வைக்கோளாறா?’’ என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

ஆட்டைக் கஷ்டப்பட்டு இழுத்துச் சென்றதால் களைப்படைந்த அந்த மனிதன் ஆட்டை ஒரு மரத்தில் கட்டி விட்டு பக்கத்திலுள்ள குளத்தில் இறங்கி தண்ணீர் குடித்தான்.

“யார் யாரை இழுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள் என்பதை இப்போதுபார்” என்று சொல்லிவிட்டு முதலாவது நண்பன் ஆட்டைக் கட்டியிருந்த கயிற்றை அவிழ்த்து விட்டான். ஆடு கயிற்றுடன் ஓட ஆரம்பித்தது. குளத்திலிருந்து வெளியே வந்த மனிதன் ஆட்டைத்துரத்திக் கொண்டு ஓடினான்.

முதலாம் நண்பன் கேட்டான்:

“இப்போது சொல், யார் யாரை இழுத்துச் செல்கிறார்கள் என்று”

நமது கார் தீப்பற்றி எரியும் போது -

நாம் நமது உடலே தீப்பிடித்தது போல் உணருகிறோம்.

ஏனெனில் நாம் நேசித்த பொருள் நமக்குள் ஒர் அங்கமாகிவிட்டது.

அதனால் அந்தப் பொருளுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பு, நமக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பாகவே நமக்குத் தெரிகிறது.

அந்தப் பாதிப்பு, நமக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பாக எடுத்துக் கொண்டாலும், அது ஏன் நமக்கு ஒரு வேதனையை ஏற்படுத்தவேண்டும்?

நமது பொருளுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட பாதிப்பு நமது விருப்பத்துக்கு விரோதமான பாதிப்பு ஆகும்.

நமது விருப்பங்கள் பாதிக்கப்படும் போதெல்லாம் நமக்குள்ளே ஒரு மன நெருக்கடி - ஒரு மன அழுத்தம் - ஏற்படுகின்றது.

அந்த மன அழுத்தம் நமக்குள் ஒரு வலி உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றது.

அந்த அழுத்தத்தையும், வலியையும்தான் நாம் மனத்துயரம் அல்லது மனவேதனை எனக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

நமது விருப்பத்துக்கு உரிய பொருள் அழிந்துவிட்டது. நமது விருப்பம் பாதிப்படைந்ததால் நமக்கு மனத்துயரம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

அடுத்து நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

நமது மனத்துயரத்தையும் நம்மால் தாங்க முடியவில்லை, மனத்துயரமும் நம்மைவிட்டுப் போய்விடவேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம்.

ஏனெனில், நமது மனத்துயரம் நம்மை மிகவும் சோர்வடையச் செய்கிறது. இரவில், தூக்கம் பாதிக்கப் படுகிறது. இரத்த அழுத்தம் கூடிவிடுகிறது. இதயத்தில் பாதிப்பு ஏற்பட்டுவிடுமோன அஞ்சுகின்றோம்.

நமது பொருள் அழிந்துவிட்டது.

அந்த நிகழ்வுக்கு எதிராக நமது விருப்பம் முரண் பட்டது. அதனால் நமக்கு மனத்துயரம் ஏற்பட்டது.

இப்போது,

நமது மனத்துயரமும் நமக்குப் பிடிக்கவில்லை.

நமது விருப்பம்,

- இந்த மனத்துயரத்துக்கும் எதிராக முரண்படுகின்றது.

இந்த முரண்பாடுதான் நமது மனத்துயரங்களுக்கே காரணமாக அமைந்து இருந்தது.

ஆனால் நமது விருப்பங்கள் யாவும் நம்மைய றியாமலேயே,

- முரண்பாடுகளைக் கொண்டுவந்து விடுகின்றன.

இந்த விருப்பங்கள் எப்படி செயல்படுகின்றன? அவை எப்படி முரண்பாடுகளை ஏற்படுத்துகின்றன?

விருப்பங்கள் இருக்கும் வரை முரண்பாடுகள் இருந்துதான்தீருமா?

இவற்றின் தன்மைதான் என்ன?

இவற்றின் இயக்க உண்மைதான் என்ன?

அதை நாம் புரிந்து கொள்ளுவோமோயானால், நமது எல்லா மனப்பிரச்சினைகளின் ஆணிவேரையே புரிந்து கொண்டதுபோல் ஆகும்.

துயரங்களின் அடிப்படை

நமது விருப்பங்கள்தாம் நமக்குள் முரண்பாடுகளைக் கொண்டுவருகின்றன.

நமது விருப்பங்களுக்கு விரோதமாக எவை நடந்தாலும் அவைகளுக்கு எதிராக நாம் முரண்பாடுகின்றோம்.

நம்முடைய முரண்பாடுகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணம், இந்த விருப்பங்கள்தாம்.

நம்முடைய விருப்பங்கள் எப்படி செயல்படுகின்றன? நம்முடைய விருப்பங்களுக்கு மூல காரணம் என்ன?

நமது விருப்பம் எப்படி அமைந்துள்ளது?

நாம் எல்லாவற்றையும் விரும்புவதில்லை. இன்பத்தை விரும்புகின்றோம். துன்பத்தைப் புறக்கணிக்கின்றோம்.

“இன்பநாட்டம்” என்பது நம்முடைய விருப்பங்களின் ஆதார செயல்பாடாக அமைந்துள்ளது.

இன்பநாட்டந்தான், விருப்பங்களை ஏற்படுத்துகின்றது.

இன்ப நாட்டம் இல்லாவிட்டால் விருப்பம் என்று எதுவுமே கிடையாது. விருப்பந்தான் இன்பநாட்டம்; இன்பநாட்டந்தான் விருப்பம். இரண்டும் ஒன்றே.

இன்பத்தை நாடும் போக்கு இல்லாவிடில் விருப்பங்கள் என்று தனியே எவையும் கிடையாது.

ஆக,

இன்பநாட்டந்தான் நமது பிரச்சினைகளின் மூலகாரணம்.

இன்பநாட்டம் எதுவும் இல்லாத நிலையில் விருப்பங்கள் எவ்யும் ஏற்படாது.

விருப்பங்கள் இல்லாத நிலையில் விருப்பங்களுக்கு எதிரானவற்றோடு முரண்பாடுகளும் இல்லாமற் போய்விடும்.

முரண்பாடுகள் இல்லாது மன நெருக்கடியோ, மனக்கவலையோ ஏற்படும் வாய்ப்பும் இல்லை.

எனவே,

இன்பநாட்டம் இல்லாத நிலைதான் சரியான நிலையாக இருக்கமுடியும்.

இன்பநாட்டம் இல்லாத நிலைதான் கவலைகள் அனைத்தையும் வென்றிடும் நிலையாகும்.

இன்பநாட்டம் இல்லாமலிருப்பதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்?

- இந்நிலையில் நமது கவனம் எல்லாம், இன்பநாட்டமில்லாத நிலையை அடைவதில் ஆர்வம்காட்டுகிறது.

இதன் பொருள் என்ன ?

இன்பநாட்டமில்லாத நிலைதான் நல்ல நிலை; அந்த நிலைதான் எனக்கு வேண்டும். ஏனெனில் அந்த நிலையில் இருந்தால் நமக்குப் பிரச்சினைகள் எவ்யும் ஏற்படாது.

ஆகவே,

இன்பநாட்டமில்லாத நிலை வேண்டும்.

ஆனால், இதுவும் இன்பத்தை நாடும் போக்குதான்.

இன்பநாட்டமில்லாத நிலைதான்,

- இன்பமான ஒரு நிலை என்று கருதி,

இன்பநாட்டமில்லாத நிலையை விரும்புகிறோம்.

நாம் எதை விரும்பினாலும்,

- அது இன்பநாட்டமே.

ஆகவே,

நாம் நம்மையறியாமலேயே,

- ஏதோ ஒருவகையில்,

இன்பத்தை நாடிச் செயல்பட்டு விடுகிறோம்.

இப்போது நாம்,

- எங்கிருக்கிறோம் ?

ஞானம் அடையவேண்டும் என்று விரும்பினோம்;
கவலைகளெல்லாம் தீர்ந்து போய்விட வேண்டுமென்று
விரும்பினோம்.

இவை அனைத்தும் இன்பநாட்டங்கள்தாம்.

இன்ப நாட்டம் எங்கெல்லாம் இருக்கின்றதோ
அங்கெல்லாம் போராட்டமும், பிரச்சினையும் தவிர்க்க
முடியாததாகும்.

அப்படியானால், நாம் தேடித்தேடி முயற்சி செய்வதில்,

- பொருள் ஏதேனும் உள்ளதா ?

நமது முயற்சியே, நமது தேடுதலே,

- நமது துண்பங்களுக்கெல்லாம் காரணமாக அமைந்து
விடுகின்றது.

இன்பத்தைத் தேடுகிறோம் என்ற பெயரில்,

- துன்பத்தை உருவாக்குகிறோம்.

அப்படியானால், எப்படித்தான்தீர்வு காணுவது ?

கவலைகளும், மனத்துயரமும் எப்படித்தான் மாறப்போகிறது ?

நாம் எதைச் செய்தாலும், அது நமக்கு எதிராகவே போய்விடுவதால்,

- நாம் என்னதான் செய்வது ?

நோயைக் குணப்படுத்தும் என்று நினைத்து நாம் ஒரு மருந்தைச்சாப்பிடிகிறோம். ஆனால் அந்த மருந்தே நோயை இன்னும் அதிகமாக்கிவிடுகிறது.

நாம் என்னதான் செய்வது ?

இந்த பிரச்சினையைத்தான் நாம் அனைவரும் நமது வாழ்வில் சந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு எப்படித்தான்தீர்வு காணுவது ?

இதே பிரச்சினையை,

நாம் அனைவரும் அறிந்த பிரபலமான ஞானியர்களும் தங்களது வாழ்வில் சந்தித்திருக்கிறார்கள்.

இதற்கு அவர்கள் எவ்வாறு சந்தித்துத் தீர்வு பெற்றார்கள் என்பதை ஆய்ந்து பார்ப்பதும் நமக்கு உதவியாக இருக்கும்.

ஆசிய ஜோதி எனப் போற்றப்படும் கௌதம புத்தரை நாம் அனைவரும் அறிவோம்.

புத்தர் தனது இளம் வயதில் ஒரு நோயாளியைப் பார்க்கிறார்; முதியவரைப் பார்க்கிறார்; இறந்துபோன ஒருவரது பிணத்தையும் பார்க்கிறார்.

எல்லோரும் இப்படி முதுமையடைந்து நோயால் பாதிப்படைந்து மரணமடைந்து விடவேண்டுமா?

- இந்தக் கேள்வி அவரை மிகவும் ஆட்டிப்படைக்கின்றது.

உலகமேதுயரத்தின் பிடியில் சிக்கித் தவிப்பதாக,

- புத்தர் உணர்கிறார்.

இந்தத் துயரத்திலிருந்து விடுபட வழியே இல்லையா என மறுகுகிறார்.

துயரத்திலிருந்து தானும் விடுபட வேண்டும்; உலகையும் விடுவிக்கவேண்டும்.

- அதற்கு என்ன செய்வது?

விடை காணப் புறப்படுகிறார்.

வீட்டையும் நாட்டையும் துறந்து கடுந்தவம் செய்யும் நோக்கத்துடன்காட்டைச் சென்றடைகிறார்.

அவர் ஒரு வீரியம் மிகுந்த இளைஞர். அரசமரபில் வந்த மாவீரர்.

அவர் முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காத தீரம் மிகுந்தவர்.

துயரத்தை வெல்லும் வழியென்ன?

இந்த கேள்வி ஒன்றே அவரது ஒரே நோக்கம். இந்த கேள்விக்கு விடை காண்பது மட்டுமே அவரது ஒரேபணி.

அவருக்கு அரச பதவி காத்திருந்தது. அவருக்கு மனைவியும், பச்சிளம் குழந்தையும் இருந்தனர்.

தனது கேள்விக்கு விடைகாணும் ஒரே காரணத்துக்காக அனைத்தையும் துறந்தார்.

தவ வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார். தியான
வாழ்க்கையை மேற்கொண்டார்.

தியானத்துக்கு உதவியாக விரதங்களையும்
மேற்கொண்டார்.

உடலை வருத்தி கடுந்தவம் மேற்கொண்டார்.

அவருடையதவு முயற்சிகளின் பலனாகப் பலவிதமான
ஆனந்த அனுபவங்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன.

ஆனால், அவர் தேடிவந்த விடை கிடைக்கவில்லை.

அவரது கேள்விக்கான தீர்வு கிடைக்கவில்லை.

துயரங்கள் அனைத்துக்குமானதீர்வு என்ன ?

- என்ற விடை அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை.

புத்தர் தனது தவ முயற்சிகளை மேலும்
கடுமையாக்கினார்.

அவரது உடல்தாம் நலிவுற்றேதவிர,

அவர் தேடிவந்த தீர்வு - விடை கிடைக்கவில்லை.

நடந்து செல்லக்கூட சக்தியற்ற நிலையில் அவரது உடல்
நிலை மிகவும் நலிவடைந்துவிட்டது.

மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில்
அவரது மனமும் சோர்ந்து போய்விட்டது.

ஏனெனில்,

அவர்,

அவருக்கு தெரிந்த - அவருக்குக் காட்டப்பட்ட,

அனைத்து முயற்சிகளையும் செய்து பார்த்துவிட்டார்.

மனமொடிந்துபோன நிலையில் அவர் ஒரு மரத்தின்

அடியில் அமைதியாக அமர்கிறார்.

அவருடைய இயலாமையை என்னிப்பார்த்த
நிலையில்,

- எதுவுமே மேற்கொண்டு செய்ய முடியாத நிலையில்
அமைதியாக அந்த மரத்தின் அடியில் அமர்ந்திருக்கிறார்.

என்ன ஆச்சரியம் ?

அவர் தேடிவந்த தீர்வு,

அவருக்குக் கிடைக்கிறது.

எந்த முயற்சியையும் செய்யாத நிலையில்,

- எந்த வகுக்கையும் மேற்கொள்ளாத நிலையில்,

- அந்தத் தீர்வு அவருக்கு கிடைத்தது.

அவருடைய முயற்சி எதுவும் இல்லாத நிலையில்,

- அவர் தேடிவந்த தீர்வு அவருக்கு கிடைத்தது.

அவர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்.

எத்தனையோ முயற்சிகளைச் செய்திடும் போதும்
கிடைக்காத இந்தத் தீர்வு,

- எந்த முயற்சியும் செய்யாத நிலையில்,

எப்படி நமக்கு கிடைத்தது என்று,

- அவர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்.

அப்படி என்னதான் தீர்வு அவருக்கு கிடைத்தது ?

புத்தரின் ஞானம்

கெளதம புத்தர் போதி மரத்தடியில் ஞானம் பெற்றார்.

ஞானம் பெற்றதும் அவர், “ஆசையே துன்பத்துக் கெல்லாம் காரணம்” என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.

- இவையெல்லாம் நாம் இளவயதில் ஆரம்பப் பள்ளிக் கூடத்திலேயே படித்துத் தெரிந்து கொண்ட செய்திகள்.

இவையெல்லாம் நமது இள வயது பாடப் புத்தகங்களிலேயே இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆனால் -

இவையெல்லாம் வெறும் மேம்போக்கான செய்திகள்.

புத்தர்கண்டுபிடித்த உண்மை இதுவன்று.

நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம், “இன்பநாட்டமே” நமது பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் மூலகாரணமென்று.

அதையே புத்தர், “ஆசையே” துன்பத்துக்குக் காரணமென்று கூறியுள்ளார்.

இரண்டுக்கும் எந்த வேறுபாடும் கிடையாது.

புத்தர் சொன்ன உண்மையையே எடுத்துக் கொள்ளுவோம் -

“ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்”.

இதை நாமும் உண்மையெனவே எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

அடுத்து நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

ஆசைதான் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். துன்பங்களிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்றால் நாம் ஆசை எதுவும் இல்லாமலிருக்க வேண்டும்.

ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டு விட்டால் நாம் துன்பங்களிலிருந்து விடுபட்டுவிடலாம்.

- இப்படி நாம் இந்தப் பிரச்சினையை புத்தரின் வழியில் அணுகுகிறோம்.

நமது அணுகுமுறை சரியானதுதானா?

ஆசைதான் துன்பங்களுக்குக் காரணம் என்பதால் ஆசையிலிருந்து விடுபட விரும்புகின்றோம்.

இதன் பொருள் என்ன ?

ஆசையில்லாத நிலையின் மீது ஆசைப்படுகிறோம்.

ஆசைப்படாத நிலையை அடைய முயற்சிப்பதும் ஆசையின் இன்னுமொரு அடுக்காகவே அமைந்துள்ளது.

ஆசையின் வெளித்தோற்றும் மாறினாலும், அதன் உள் நிலையில்,

- நமது அனைத்து முயற்சிகளும் ஆசையின் வடிவாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

‘ஆசையே துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்’ என்று புத்தர் உபதேசித்தது உண்மைதான்.

ஆனால் அவர்கண்டுபிடித்தது அதுவன்று.

அப்படியென்றால் ? பிறகு அவர் கண்டுபிடித்ததுதான் என்ன ?

துயரத்தை வென்றிடும் வழியைத் தேடி புத்தர்காட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

கடுமையானதவங்களையெல்லாம் செய்து பார்த்தார்.

அவரது முயற்சிகளால் அவர் தேடி வந்த தீர்வை அடையமுடியவில்லை.

என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலையில்,

முயற்சிகள் அனைத்தும் தோல்வியடைந்த நிலையில்,

எதையுமே செய்யாது, தோற்றுப்போய் உட்கார்ந்திருந்த அந்த நிலையில்,

- அவர் தேடிவந்தது அவருக்கு கிடைத்து விட்டிருந்தது.

முட்டி முட்டி மோதி முயற்சி செய்தும் கிடைக்காத ஒன்று,

எப்படி எந்த முயற்சியையும் செய்யாத நிலையில் நமக்குக் கிடைத்தது என்று,

- அவர் ஆச்சரியமடைந்தார்.

தனக்குள்ளே என்னதான் நிகழ்ந்துள்ளது என அவரது இயக்கத்தை ஆழ்ந்து கவனித்தார்.

அவருக்குள்ளே என்னதான் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை ஆய்வு செய்து பார்த்தார்.

அதுவரை நிகழாத ஒன்று அவருக்குள்ளே நிகழ்ந்திருப்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.

அது என்ன நிகழ்வு ?

ஓரு சிறிய உதாரணம்.

பழக்கமில்லாத ஓர் ஊரில் நாம் நமது மோட்டார் வாகனத்தை ஒட்டுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

நமக்கு ஏதோ ஓர் அவசரம். பஸ்நிலையத்தை அடைவதற்காக மிக வேகமாக நமது வாகனத்தை ஒட்டுகிறோம்.

பழக்கமில்லாத ஊரானதால் பாதை தவறிவிட்டோம்.

வேகமாக ஒட்டிச்செல்லும் நமது வாகனத்தின் முன்பு, ஆர்ப்பரிக்கும் கடலும், கடலுக்குள் இறங்கிவிடாம விருக்கக் கட்டியுள்ள, தடுப்புச் சுவருந்தான் எதிர்ப்படுகின்றன.

வேகமாக ஒட்டி வந்த வாகனத்தின் பிரேக்கை நாம் பலமாக மிதிக்கின்றோம். நாம் வேகமாக ஒட்டி வந்த வாகனம், நாம் அதன் ஸ்டேரிங்கைத் திருப்பாத நிலையிலும், அந்த வாகனமே தானாகத் திசைமாறித் திரும்புகின்றது.

நின்று கொண்டிருக்கும் வாகனத்தில் இப்படி பிரேக்கை அழுத்தினால் வண்டி இப்படி திரும்பிக் கொள்ளாது.

எந்த அளவுக்கு வண்டி வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதோ அந்த அளவில் பிரேக்கை அழுத்தும்போது வண்டி இப்படித்தானாகவே சூழன்று திரும்புவது சாத்தியமாகிறது.

இப்படி

- புத்தர் எத்தனையோபயிற்சி முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு,
- எதை நோக்கியோ, தீவிரமாக, அது தீவிரமாக,
- ஓடிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரது முயற்சி பலனளிக்கவில்லை. மேலே செல்லப்

பாதை தெரியாமல் நின்றுவிட்டார்.

ஓடி ஓடி பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தவர் ஓடமுடியாமல் நின்றுவிட்டார்.

தேடித் தேடி ஓடிக் கொண்டிருந்தவர் திகைத்துப்போய் நின்றுவிட்டார்.

அப்போதுதான் அவர் அதனை அவருக்குள் கண்டுபிடித்தார்.

தேடித் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்த அவருடைய மனது நின்றுபோய்விட்டது.

எதையோ அடையவேண்டுமென்று அல்லும் பகலும் ஆவேசத் தோடு அலைந்து கொண்டிருந்த அவருடைய மனது சோர்வடைந்து - செய்வதறியாது திகைத்து -

நின்றுவிட்டிருந்ததைக் கண்டுபிடித்தார்.

நாம் தேடுவதை விட்டுவிட்டதால்,

நமது மனது,

இல்லாமல் போய்விடுமா என்ன ?

தேடுதலை நிறுத்திவிட்ட மனதினுள்ளும்,

- ஏதோ ஒர் இயக்கம் இருந்து கொண்டுதான் இருந்தது.

நமக்கு இரண்டு மூன்று மனதுகள் கிடையாது.

நமக்கு இருப்பது ஒரே மனம்தான்.

தேடுதலை நிறுத்திவிட்ட மனதானது -

தேடுதலை நிறுத்திவிட்ட தன்மையில்,

- வேறு ஏதோ ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்கத் துவங்கிவிட்டிருந்ததை,

- புத்தர் கண்டுபிடித்தார்.

அப்படி,

வேறு ஏதோ ஒரு பரிமாணத்தில் இயங்கும் அந்த மனதில்,

- ஆசை என்பதே இல்லாமலிருந்தது.

இப்படித்தான் புத்தர் அதனைக் கண்டுபிடித்தார்.

ஆசைப்படாத தன்மையில் இயங்கும் ஒருவித்தியா சமானமனம் தனக்குள் இயங்குவதை அவர்,

- அன்று கண்டுபிடித்தார்.

அவர் கண்டுபிடித்தது ஒரு கருத்தை அல்ல. “ஆசையே துன்பத்தைக்குக் காரணம்” என்ற கருத்தைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை.

ஆசைப்படாத தன்மையுடன் இயங்கும், ஒரு வித்தியாசமான இயக்கமுடையதன்மையுள்ள,

- ஒரு மன அமைப்பைத் தனக்குள் கண்டுபிடித்தார்.

அந்த மனதில் -

ஆசை என்பதே இல்லை.

ஆசைப்படாமல் அந்த மனம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

அந்த மனதை, ஆசைப்படாமல் இயங்கச் சொல்லி, அவர்கட்டாயப் படுத்தியிருக்கவில்லை.

அது அதுவாகவே இயங்கியது. ஆசைப்படாமல் இயங்கியது.

அங்கு,

எந்தத் துன்பமும் நிலைகொள்ளவில்லை.

அனைத்துத் துன்பங்களும் துயரங்களும்,

- நாம் எதுவுமே செய்யாமல்,

தாமாக மறைந்துவிட்டன.

அந்த மனதினுள் எந்தத் துன்பத்தாலும் இடம் பெற முடியவில்லை.

அனைத்து துயரங்களும் நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப்போல்,

- தாமாகவே மறைந்துவிட்டன.

இந்த மனம் புத்தருக்கு எப்படி ஏற்பட்டது ?

இதைக் கொண்டுவர அவர் என்ன வகையான முயற்சிகளைச் செய்துள்ளார் ?

ஆனால்,

இது அவர் கொண்டு வந்ததன்று.

அவருடைய முயற்சியினால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று.

இது -

அவருக்குள்ளே,

ஏற்கனவே இருந்து கொண்டிருந்த ஒன்று.

இது, புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட ஒன்று அன்று.

இது புத்தருக்கு மட்டுமன்று, அனைவருக்கும் பொதுவானது.

நம் அனைவரது மனதினுள்ளும் இத்தகைய செயல்பாடுடைய மனது இருக்கிறது.

ஏற்கனவே இருக்கிறது.

இயக்கத்திலும் உள்ளது.

புத்தர் அன்று இதனை அடையாளம் கண்டு கொண்டார்.

அவர்தனக்குள் இருக்கும் அந்த நிலைக்கு ''நிப்பாணா' (நிர்வாணம்) என்று ஒரு பெயரைக் கொடுத்தார்.

இந்த நிலை நம் அனைவரிடமும் இருக்கிறது. இதை நாம் முயற்சி செய்து அடையத்தேவையில்லை.

இது என்ன நிலை ?

இந்த நிலைபற்றி நமது தத்துவ சாஸ்திரங்கள் என்னதான் சொல்லுகிறது ?

அதையும் பார்ப்போம்.

மனோ லயம்

வேதாந்த சித்தாந்தங்களைப் படித்தவர்கள் இரண்டு வார்த்தைகளைக் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

மனோலயம்.

மனோநாசம்.

லயம் என்பது இணைப்பு அல்லது சேர்க்கை. நாசம் என்பது அழிவு.

மனதை இணைத்து சேர்த்து வைப்பது என்பது மனோலயம்.

மனதை அழிப்பது என்பது மனோநாசம்.

-இவை இரண்டும் நமது மனதின் இயக்க உண்மையை வெளிப்படுத்தும் நிலைப்பாடுகள் ஆகும்.

இவற்றை நாம் தெரிந்து கொண்டால்,

- புத்தர் எதைக் கண்டுபிடித்தார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

நம்மையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மனோலயம், மனோநாசம் எனும் இவைகளுள்,

முதலில் மனோலயம் என்றால் என்னவென்பதைப் பார்ப்போம்.

மனோலயம் என்பது, நாம் ஏற்கனவே பார்த்ததைப் போல்,

இணைப்பு அல்லது சேர்க்கை.

மனதை இணைப்பது அல்லது சேர்ப்பது என்றால் என்ன ?

ஓருவர் சினிமா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவர் மனம் சினிமாவில் இணைந்தால்தான் சினிமாப்படத்தின் கதை அவருக்குப் புரியும்.

வகுப்பில் ஆசிரியர்பாடம் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். நமது மனம் அவர் பேசுவதில் இணைந்தால்தான் அவர் என்ன பேசுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

இப்படி இணைவதை மனோலயம் என்று கூறுகிறோம்.

இவ்வளவுதான் மனோலயமா ?

இவ்வளவுதான்.

ஆனால், மனோலயத்தின் எல்லை மிகவும் விரிந்து பரந்த ஒன்றாகும்.

நாம் மகிழ்ச்சியான ஒரு செய்தியைக் கேள்விப்படுகிறோம்.

இங்கு, நமது மனம்,

- மகிழ்ச்சியில் லயமாகி நிற்கிறது.

நாம் துன்பம் அடையும் போது நமது மனம்,

துன்பத்தில் லயமாகி நிற்கிறது.

நமது மனம் எந்த வகையில் இப்படி லயமாகி நிற்கிறதோ,

- அதற்கேற்ற அனுபவம் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

நமது அனுபவங்கள் அனைத்துமே நமது
மனோலயமே.

காலை படுக்கையிலிருந்து எழுந்தது முதல் இரவு
தூக்கத்திற்குச் செல்லும்வரை நமக்கு எத்தனையோவிதமான
அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இவை அத்தனையும் மனோலயமே.

இது மட்டுமன்று.

நமது தூக்கமும்,

- மனோலயமே.

நமது மனம், தூக்கத்தில் வயமாகி ஒடுங்கி
இருப்பதைத்தான் தூக்கம் என்று கூறுகிறோம்.

இப்படி,

நமது எல்லாவிதமான அனுபவங்களையும்,

நமது மனோலயத்தின் மூலமாகவே அனுபவம் செய்து
வருகிறோம்.

நாம் எதையாவது அனுபவம் செய்கிறோம் என்றால்,

அது மனோலயத்தின் உதவியுடனேயாகும்.

நமது மனோலயந்தான் நமது அனுபவம்.

இவ்வளவுதானா?

இல்லை. இன்னும் இருக்கிறது.

நாம் கணிதம் படிப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.
சிக்கலான கணக்கு ஒன்றை நாம் போடுவேண்டியுள்ளது.

அந்தக் கணக்கை நாம் நமது மனதினுள்வாங்கி ஆழ்ந்து
தியானிக்கிறோம்.

-ஆழ்ந்து சிந்திக்கிறோம்.

நமக்கு சரியான விடை கிடைக்கிறது.

நமது சிந்தனையும்,

நமது தியானமும்,

- மனோலயமே.

நமது சிந்தனை மூலமாகவும், நமது தியானங்களின் மூலமாகவும்,

நாம் எத்தனையோ நன்மைகளையும், சக்திகளையும் பெற முடியும்.

தியானத்தின் மூலம் பெறக்கூடிய சக்திகளை,

“சித்திகள்” என்று கூறுவார்கள்.

அஷ்டமாசித்திகள் என

- சித்திகள் விவரிக்கப்படுகின்றன.

நோயைக் குணமாக்கும் ஆற்றல், தூரத்தில் நடப்பதை அறிதல், நடந்ததையும் நடக்கப்போவதையும் அறிதல்.

- போன்ற பலவிதமான ஆற்றல்கள் சித்திகள் என கூறுப்படுகின்றன.

இவை அனைத்தையும் சாதித்துத் தருவதும் இந்த மனோலயமே.

இறைவழிபாடு, தெய்வீகக் காட்சிகள், தெய்வீக அனுபவங்கள்,

- இவை அனைத்தும் இந்த மனோலயத்தின் மூலமே ஏற்படுகின்றன.

மொத்தத்தில் மனோலயம் தொடாத இடமே கிடையாது.

மனோலயத்தின் உதவி இல்லாமல் நாம் நமது அன்றாட வாழ்வைக்கூட வாழ்முடியாது.

எதை அடைந்தாலும்,

எதை நாம் அப்புறப்படுத்தினாலும்,

- மனோலயத்தின் உதவியுடன்தான் நாம் அதனைச் செய்யமுடியும்.

੭੮੭,

எல்லா இடத்தையும் மனோலயமே எடுத்துக் கொண்டால்,

- மனோநாசம் எனும் அம்சம் செயல்படுவதற்கான,

சாத்தியக்கூறே இல்லையே.

எல்லாவற்றையுமே மனோலயத்தால் செய்து
முடித்திடும்போது,

மனோ நாசத்தை வைத்து நாம் என்னதான் செய்ய முடியும்?

எதைத்தான் இந்த மனோவியம் மீது வைக்குள்ளது ?

ஆனால் தத்துவ நூலோர்,

இந்த மனோ நாசத்தைத்தான் மிகவும் உயர்வாகக் கூறுகின்றனர்.

மனோவியத்திலும் உயர்ந்தது,

மனோநாசமே எனக் கூறுகின்றனர்.

மனோநாசம் என்றால் என்ன ?

மனதை நாசம் செய்து மனதே இல்லாமல்
செய்துவிடுவதா?

மனத்தின் செயல்பாடு இல்லாத சமாதி நிலையில் அமர்ந்திருப்பதா?

சமாதி அனுபவம் கூட மனோலயத்தின் அம்சமே.

மனோநாசம் என்பது,

- மனமே இல்லாத,

- மனதே செயல்படாத,

நிலையன்று.

அப்படியானால், மனோநாசம் என்பது ஒரு செயலற்ற நிலையல்ல.

நாம் முன்பு பார்த்தோம்;

- நமது அனைத்துச் செயல்களையும் நமது மனோலயத்தின் மூலமாகவே செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தோம்.

எல்லா செயல்களையும் நாம் நமது மனோலயத்தின் மூலமாகச் செய்திடும்போது,

- மனோ நாசத்தின் மூலமாக செயல்படுத்தப்படும் தனிப்பட்ட செயல் ஏதேனும் உண்டா?

நாம் எந்தச் செயலைச் செய்தாலும் அங்கே,

'நான் செய்கிறேன்' என்ற ஓர் உணர்வு இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாம் திரைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

நமது மனம் திரைப்படத்தில் லயமாகி நிற்பதன் மூலமே நாம் திரைப்படத்தைப் புரிந்து கொள்ளுமுடியும்.

நாம் திரைப்படத்தைப் பார்த்து திரைப்படத்தைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம், அதே நேரத்தில்,

“நான் திரைப்படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்ற உணர்வும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

நாம் இன்ப அனுபவத்துடன் இருக்கும்போதும் சரி,

துன்ப அனுபவத்துடன் இருக்கும்போதும் சரி,

“நான் அந்த அனுபவத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

- என்ற ஓர் உணர்வும் இருக்கும். இதுதான் நான் எனும் உணர்வு.

நம்முடைய ஒவ்வொரு அனுபவத்தின்போதும்,

அந்த அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியாக,
“அனுபவிப்பவன்” என்ற,

- “நான்” அங்கே இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

இந்த “நான்” எனும் அனுபவம் எதனால் ஏற்படுகிறது?

இதற்குக் காரணந்தான் நமது மனோநாசமா?

ஒவ்வொரு செயலிலும் இரண்டு பகுதி உள்ளது.

செயல் ஒரு பகுதி; செய்பவன் ஒரு பகுதி.

இதுபோல்தான் அனுபவமும் இரண்டு பகுதியாக உள்ளது.

அனுபவம் ஒரு பகுதி; அனுபவிப்பவன் ஒரு பகுதி.

அனுபவங்களுக்கெல்லாம் காரணம் நமது மனோலயம் என்பதைப் பார்த்தோம்.

இந்த அனுபவிப்பவனுக்குக் காரணம் எது?

மனோநாசம் எனும் பகுதிதான் இந்த
அனுபவிப்பவனை உருவாக்குகிறதா?

மனோநாசம்தான் “செய்பவன்” எனும் அம்சத்தை
உருவாக்குகிறதா?

மனோ நாசம்தான் “நான்” எனும் உணர்வின்
செயல்பாட்டுக்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளதா?

இல்லை.

இல்லவே இல்லை.

அதற்கும் காரணமானது மனோலயமே.

நான் எனும் உணர்வை உருவாக்குவதும், செய்பவன்,
அனுபவிப்பவன் என்ற உணர்வை உருவாக்குவதும் இந்த
மனோலயமே.

அப்படியானால்,

மனோநாசம் என்பதுதான் என்ன ?

இனி,

அதனையும் ஆய்வோம்.

மனோநாசம்

மனோநாசம் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படும் மனோநிலைதான் உயர்வான நிலையாக நமது ஆன்மீக தத்துவ ஞானங்கள் அனைத்தும் கூறுகின்றன.

இதைத்தான் நிர்வாணநிலை என்று புத்தர் கூறுகிறார்.

“இதுதான் புத்தநிலை” என்று புத்தருக்குப் பின்னால் வந்தவர்களைல்லோரும் கூறுகிறார்கள்.

மனோநாசம் -

என்ற இந்த நிலை,

ஓரு புதிரான நிலையா?

புதிரான நிலைபோன்று இது பேசப்பட்டாலும்,

- இது அப்படியான ஓரு நிலையல்ல.

ஆனால், இதனைப்பற்றிச் சொல்லுபவர்கள் எல்லோரும் இதனைப் பற்றிக்கூறும்போது,

- அது ஓரு புதிரைப் போலவே அமைந்து விடுகின்றது.

எனெனில், இதனைப் பற்றிக் கூறும்போது -

இதனை முயற்சியால் அடைய முடியாது; ஒருவரால் இன்னொருவருக்குக் கொடுக்க முடியாது; இதனைத் தேடினால் கிடைக்காது.

-இப்படிப் புதிர்போடுவதைப்போல் கூறி
விடுகிறார்கள்.

அதனால் நாமும் அதனை ஒரு புதிராகவே
நினைத்துவிடுகிறோம்.

ஆனால் அது மிகவும் வெளிப்படையானது.

மிகவும் எளிமையானது.

நாம் விளக்கம் கொடுக்கும் வகைக்காகவே, நமது
மனதை இரண்டு அம்சமாகப் பிரித்துக் கொண்டுள்ளோம்.

நமக்கு இருப்பது ஒரே மனம்தான். அங்கு இரண்டு
பிரிவு, மூன்று பிரிவு என்று எதுவும் கிடையாது.

அது செயல்படும் வகையைப் பொறுத்து,

அதனை,

மனோலயம்,

மனோநாசம்,

- என இரண்டு பிரிவாக்கிக் கொண்டுள்ளோம்.

மனோநாசம் என்பது மனம் அழிந்துபோன ஒரு நிலை
என்பது போன்ற அர்த்தத்துடன் அமைந்துள்ளது.

மனோநாசம் என்ற பெயரைவிட மனோலயநாசம் என்ற
பெயர், விளங்கிக் கொள்ளுவதற்கு இன்னும் சற்று வசதியாக
இருக்கும்.

மனோநாசம் என்பது,

உண்மையில் மனோலயநாசத்தையே குறிப்பிடுகிறது.

தன்னீரின் வடிவம் என்ன?

நீரை எந்தப்பாத்திரத்தில் விடுகின்றோமோ அந்த

பாத்திரத்தின் வடிவத்தில் அந்த நீர் மாறியமெந்து விடுகின்றது.

தம்ளரில் ஊற்றினால் தம்ளர் வடிவத்திலும்,

பாட்டிலில் ஊற்றினால் பாட்டிலின் வடிவத்திலும்,

குடத்தில் ஊற்றினால் குடத்தின் வடிவத்திலும்,

-அந்தந்த வடிவத்திற்கு நீரும் மாறியமெந்துவிடுகிறது.

ஆனால் அவற்றிலிருந்து நீரை வெளியே கொட்டினால்,

நீரின் வடிவமும் உடனடியாக விடுபட்டு மறைந்துவிடுகிறது.

பாத்திரத்தில் ஊற்றப்பட்ட நீரைப் பாத்திரத்தோடு குளிருட்டுகிறோம் என வைத்துக் கொள்ளுவோம். பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணீர் என்னவாகும்?

பாத்திரத்திலிருந்த நீர் பாத்திரத்தின் வடிவில் அப்படியே பனிக்கட்டியாகவிலும்.

பனிக்கட்டியானபின் அதனைப் பாத்திரத்திலிருந்து
வெளியேகொட்டினால்,

- அது மீண்டும் பாத்திரத்தின் வடிவிலிருந்து விடுபட காலதாமதம் ஆகும்.

பனிக்கட்டி அனைத்தும் உருகித் தண்ணீரான பிறகே அது பாத்திரத்தின் வடிவை மாற்றிக் கொள்ளும்.

நமது மனதின் இயல்பான நிலை ஒரு திரவத்தைப் போன்றது. உறையாத தன்மையுடைய திரவத்தைப் போன்றது.

மனோலயம் என்பது திரவ நிலையிலுள்ள மனது, உறைநிலைக்கு வந்து ஏதாவது ஒரு வடிவத்தை எடுப்பதைப் போன்றது.

நமது மனம் ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தை அடையும் போது, நமது மனதானது, அந்த அனுபவத்தின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொள்ளுகிறது.

நமது மனது, ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தில் லயமாகிறின்றே,

- அந்த அனுபவத்தை அனுபவிக்கிறது.

அனுபவத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலையில்,

லயம் மறைந்துவிடுகிறது.

வடிவம் மறைந்துவிடுகிறது.

இந்த லயமற்ற நிலைதான்,

இந்த வடிவமற்ற நிலைதான்,

இந்த திரவரூபமான மனதுதான்,

- மனோநாசநிலை,

- மனோலயநாசநிலை.

இதுதான் நமது மனதின் சுயமான நிலை. நமது மனதின் யதார்த்தமான நிலை, இயற்கையான நிலை.

இது நமது முயற்சியினால் அடையப்படும் நிலையன்று.

இது இயற்கையான நிலை. நமக்கு இயற்கையாகவே சொந்தமான நிலை.

நமது முயற்சியினால் எந்த நிலையைச் சாதித்துக் கொண்டாலும்,

அதனை,

ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இழக்க நேர்ந்திடும்.

ஆனால்,

இயற்கையான இந்த நிலையை இழந்திடுவதற்கு,

- சாத்தியமே இல்லை.

இது எப்போதும் நம்முடனேயே இருக்கிறது.

இது,

- நமது சொந்த நிலை.

இந்த மனோநாசநிலைதான்,

நமது தேவைக்கு ஏற்ப,

- மனோலய நிலையாக வடிவெடுக்கிறது.

மனோலய நிலை என்பது தற்காலிக நிலை.

மனோலய நிலை,

- ஒரு செயற்கையான நிலை.

நமது தேவைக்கு ஏற்ப உருவான நிலை.

நமது தேவைக்கு ஏற்ப நமது மனம், லயமாகினின்று,

ஏதாவது ஒர் அனுபவத்தை மேற்கொள்ளும்.

பிறகு அந்தத் தேவை முடிவடைந்த நிலையில்,

அந்த அனுபவமும் கலைந்துவிடும்.

அந்த லயமும் கலைந்துவிடும்.

தண்ணீரை நாம் குடத்தில் விடும் போது,

தண்ணீர், குடத்தின் வடிவத்தை எடுக்கிறது.

குடத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் அந்தத் தண்ணீர்,

குடத்தின் வடிவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

சில சமயங்களில் நாம் இன்ப துன்பங்களில் மூழ்கிப்போய்விடுகிறோம்.

அந்நிலையில்,

திரவமான இருந்த தண்ணீர்,

பனிக்கட்டியாக உறைந்துவிடுகிறது.

அதனால்,

அது மீண்டும் திரவநிலைக்கு வந்திட

- சற்று தாமதமாகிவிடுகின்றது.

இதனால்,

நமது மனோலயம் கலைவதற்குத் தாமதம் ஏற்பட்டுவிடுகின்றது.

உறைநிலை ஏற்படுந்தோறும்,

-அது கலைவதற்குச் சற்று கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது.

இதுபோன்று,

நாம் ஏதாவது பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு,

நமது மனோலயத்தை உறைநிலைக்குள் கொண்டுவருவதன் மூலம்,

-சில ஆன்மிக அனுபவங்களை தக்கவைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஆனால்,

இவை அனைத்தும் முயற்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

உறைநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

மனோலயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

முயற்சிதளர்ந்த நிலையில்,

-இந்த உறைநிலையும் மாறிவிடும்.

அனுபவ நிலையும் மாறிவிடும்.

ଅଣାଳ୍,

ஆரோக்கியமான மனநிலை என்பது,

- മനോനാസ്നിലൈഡേ.

திரவநிலையே.

மனோவியத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலையே.

திரவநிலையில் நமது மனம் இருந்துவருமேயானால்,

அது,

തേവെക്കു ഏപ്പ,

எந்த பாத்திரத்தில் இருந்தாலும் அந்த பாத்திரத்தின் வடிவை எடுக்கும்.

ஆனால் அது அந்த பாத்திரத்தின் வடிவை தக்க வைத்துக் கொள்ளுவதில்லை.

பாத்திரத்திற்குள் கட்டுப்பட்டது போல்
தோன்றினாலும்,

திரவ நிலையில் இருக்கும்வரை,

- அது சுதந்திரமானதே.

அது எந்தப் பாத்திரத்தினுள்ளும்,

எந்த நேரத்திலும் இடம் பிடிக்கக் கூடிய சுதந்திரத்தோடு இருக்கிறது. உறை நிலையில் இருக்கும்போது உடனுக்குடன்,

பாத்திரத்துக்கு ஏற்றவாறு தனது வடிவை மாற்றிக் கொள்ளும் சுதந்திரம் அதற்குக் கிடையாது.

லயநிலை என்பது அனுபவ நிலை.

மனோலயம் என்பது,

இன்ப அனுபவமாக வெளிப்படலாம்;

துன்ப அனுபவமாக வெளிப்படலாம்;

மனோசக்தியாக வெளிப்படலாம்.

அப்படி,

வெளிப்பட்ட சக்தியாக இருக்கும் வரை,

வெளிப்பட்ட அனுபவம் இருக்கும் வரை,

- அவை மனோலயமே.

அந்த லயமெல்லாம் கலைந்த நிலையில்,

லயத்தின்பிடிப்பு தளர்ந்த நிலையில்,

- சுதந்திரமாக இருப்பதுதான் மனோநாசநிலை.

நிர்வாண நிலையடைந்த ஞானிகள் அனைவரும்,

இந்த,

மனோநாசநிலையிலேயே நிலைபெற்றிருக்கின்றனர்.

புத்தர்கள் அனைவரும் வாசஞ் செய்வது இந்த மனோ நாசநிலையிலேயே.

மனோ நாசநிலையில் இருப்பதால் மனோலயமே ஏற்படாது என்று பொருளால்ல.

உறைநிலை ஏற்படாதவாறு, தற்காலிகமான மனோலயம் மட்டுமே அவர்களுக்கு ஏற்படும்.

உறைநிலை இல்லாத திரவ நிலையிலேயே புத்தர்களின் மனோநிலை அமைந்துள்ளது.

திரவநிலையென்பது செயலற்ற நிலையல்ல.
தேவைக்கேற்ப செயல்படக்கூடிய நிலை.

செயலற்றநிலை என்பது கூட மனோவியத்தின் அம்சமே. மனம் செயலற்று உறைநிலைக்கு வரும்போது அது செயலில்லாமல் இருக்கிறது.

மனோநாசத்தில் செயல்இருந்தாலும் அது,
எல்லாச் செயல்களிலிருந்து விடுபட்டிருப்பதால்,
அது செயல்கடந்த நிலையாகக் கூறப்படுகிறது. சுதந்திர
நிலையாகப் போற்றப்படுகிறது.

ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் இரமண மகரிஷியும்

கேளுங்கள்தரப்படும்.

தட்டுங்கள்திறக்கப்படும்.

- இவையெல்லாம் உண்மைதாம்.

- மனோலயத்தை பொறுத்தவரை இவையெல்லாம் உண்மையே.

மனோநாசத்தைப் பொறுத்தவரை,

நிலைமையே வேறு.

இங்கு.

கேட்டால் கிடைக்காது; மறுக்கப்படும். தட்டினால் திறக்காது; பூட்டிக் கொள்ளும்.

கேட்டுப்பெறுவது,

மனோலயமே.

முயன்று அடைவது,

மனோலயமே.

அப்படியானால் இந்த உண்ணத்மான,

இந்த இயல்பான,

மனோநாசநிலையில்

- நிலைபெறுவது எவ்வாறு ?

ஏற்கனவே நாம் கௌதம புத்தரின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தோம்.

இது அவருடைய வாழ்வில் மட்டும் நிகழ்ந்ததன்று.

ஞானிகள் பலருடைய வாழ்விலும் இத்தகைய நிகழ்வுதான் நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் மறைந்த மகாஞானி. ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியைப்பற்றி நீங்கள் ஓரளவு கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

ஜே.கே. என் அழைக்கப்பட்ட ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் வாழ்விலும் இதுதான் நிகழ்ந்துள்ளது.

ஜே.கே.யும் அவரது சகோதரர் நித்யா என்பவரும்,

தியாசபிகல் சொசைட்டி எனப்படும் பிரம்மஞானசபையால் எடுத்து வளர்க்கப்படுகிறார்கள்.

தியாசபிகல் சொசைட்டி என்பது, ஆன்மீகத்தின் உயர்நிலை தியானம் மற்றும் அறிவு ஆகியவற்றில் ஈடுபாடு கொண்ட ஒரு மதச்சார்பற்ற அமைப்பாகும்.

அந்த அமைப்பினருக்கு ஒரு தீர்க்க தரிசனம் கிடைக்கிறது. அதாவது ஆன்மீக உலகை வழிகாட்டும் ஒருவர்புதிதாக வெளிப்படாப்போகிறார் என்பது அவர்களது கண்டுபிடிப்பு.

அவர்களது கணிப்பின்படி அது ஜே.கே.தான் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்கள். ஜே.கே.யும் அவரது சகோதரர் நித்யாவும் இணைந்திருந்து,

எதிர்கால ஆன்மீக உலகை வழி நடத்துவார்கள் என அவர்கள் அறிவிக்கிறார்கள்.

ஜே.கே.க்கும் அவரது சகோதரருக்கும் அரிதான ஆன்மீகப் பயிற்சிகளையெல்லாம் கொடுக்கிறார்கள்.

ஜே.கே. அந்தப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு அரிதான ஆன்மீக அனுபவங்களையெல்லாம் அடைகிறார். சமாதி நிலையையும்கூட அனுபவித்துப் பார்க்கிறார்.

ஆயினும் ஞானத்தெளிவு அவருக்குள் ஏற்படவில்லை.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஜே.கே.யின் சகோதரர் நித்யா, நோய்வாய்ப்படுகிறார்.

ஜே.கே. தனது சகோதரரை அருகிலிருந்து கவனித்துக் கொள்கிறார்.

அந்நிலையில் ஜே.கே. கப்பவில் வெளிநாட்டுக்குப் பயணம் செய்ய வேண்டிய பணி ஏற்படுகிறது.

ஜே.கே. தனது தம்பியைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டிய கடமை இருப்பதால் கப்பல் பயணத்தைப் புறக்கணிக்கிறார்.

பிரம்மஞான சபையிலிருந்த சிலர் அரிதான சக்திகளுடன் இருந்தார்கள். அவர்கள் சில தெய்வீகமான சக்திகளுடன் தொடர்பு கொண்டு விபரம் கேட்டார்கள்.

அவர்கள் தொடர்பு கொண்ட தெய்வீக சக்திகளிடமிருந்து அவர்களுக்குச் சாதகமான பதில்களே கிடைத்தன. நித்யாவுக்கு எதுவும் ஆகாது; ஜே.கே. தனது கப்பல் பயணத்தைத் தொடரலாம் என அந்த தெய்வீக சக்திகள் அவர்களுக்கு உறுதிகூறின.

ஜே.கே. கப்பல் பயணத்தை மேற்கொண்டார்.

கப்பல் நடுக்கடவில் பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் போது கப்பலுக்கு ஒரு தந்திச் செய்தி வந்தது, நித்யா கவலைக்கிடமாக இருக்கிறார் என்று.

என்ன செய்வதென்று முடிவெடுக்க முடியாமல் ஜே.கே. தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்போது இரண்டாவது தந்தியும் வந்தது, நித்யா இறந்துவிட்டாரென்று.

ஜே.கே. நிலைகுலைந்துபோனார்.

அவருக்கு எதுவுமே ஓடவில்லை.

ஜே.கே.யும் அவரது சகோதரரும் சிறுவயது முதலே பெற்றோரைப் பிரிந்து ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதலாக வளர்ந்து வந்திருந்தனர்.

தனது சகோதரர் இல்லாத நிலையை ஜே.கே.யால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

மனத்துயரத்தால் துவண்டு போனார்.

அவருடைய துயரத்திலிருந்து, அவருடைய தியான சக்திகளோ, சமாதி நிலை அனுபவமோ அவரை,

மீட்கவில்லை.

தெய்வங்களாலும் கைவிடப்பட்ட நிலையை அவர் உணர்ந்தார்.

எல்லாவற்றாலும் கைவிடப்பட்ட நிலை அவருக்கு ஏற்பட்டதாக உணர்ந்தார்.

அவருக்கு அகத்தளவிலோ,

அல்லது புறத்தளவிலோ,

- எந்த முயற்சியும் இல்லை.

எந்தத் தேடுதலும் இல்லை.

எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் ஒரே நேரத்தில் இழந்து விட்ட ஒருவித வெறுமையில் அவர்தன்னந்தனியாக ஓர் அறையில் மட்டுமே அடைபட்டுக்கிடந்தார்.

அவரேதன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டார்.

அந்தக் கைவிடப்பட்ட நிலையில்,

- அவருக்குள் அந்தக் கதவு திறந்து கொண்டது.

புத்தருக்கு ஏற்பட்ட அதே தெளிவு

- இவருக்கும் ஏற்பட்டது.

தனது மன இயக்கம் ஒரு வித்தியாசமான பரிமாணத்திற்கு வந்துவிட்டதாக அவர் உணர்ந்தார்.

தனக்கு என்னதான் நிகழ்ந்துள்ளது என்பதை தனக்குள்ளே ஆய்வு செய்து கண்டுபிடித்தார்.

தனது கண்டுபிடிப்புக்களை,

தனது பாணியில் பிறகு, உலகத்தாருக்கு உபதேசங்களாகக் கொடுத்தார்.

நாம் அனைவரும் அறிந்த ரமண மகரிஷிக்கு இந்த ஞானம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதைப் பார்ப்போம்.

ரமண மகரிஷியின் இளமைக்காலப் பெயர் வேங்கடராமன்.

அவர் சிறிய வயதாக இருக்கும்போது - சுமார் 16க்குள் - அவர் மதுரையில் தங்கியிருந்தார்.

ஒரு நாள் அவருக்கு திடீரென மரணப்பயம் ஏற்பட்டது. சாவு அவரை நெருங்கிவிட்டதாகப் பயப்பட்டார்.

பொதுவாக ஒரு சிறுவனுக்கு இத்தகைய பயம் ஏற்பட்டால் அவன் என்ன செய்வான்?

பெரியோர்களை அணுகி ஆறுதலைத் தேடுவான். அல்லது நண்பர்களிடம் அதுபற்றிச் சொல்லி ஏதாவது வழிமுறைகளில் ஈடுபடுவான்.

இறைவழிபாட்டில் ஈடுபாடு உள்ள ஒருவன், இறைவனை வேண்டியோ அல்லது நாமஜெபங்களைச் சொல்லியோ,

இந்தப் பயத்திலிருந்து விடுபட முயற்சிப்பான்.

ஆனால்,

அன்றைக்கு ரமணர் நடந்து கொண்டது
வேறுவிதமானது.

ரமணர் அந்த மரணத்தை நேருக்கு நேர்எதிர்கொண்டார். தரையில் படுத்துக் கொண்டார். தனக்கு மரணம் வந்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை அப்படியே அபிநியித்துப் பார்த்தார்.

இதோ எனக்கு மரணம் வந்து விட்டது. நான் இறந்துவிட்டேன். என்னை சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துக் கொண்டு சென்று எனது பிணத்தை எரியுட்டுகிறார்கள்.

- எனதான் இறந்துவிட்டால் என்ற நடக்கும் என்பதை அப்படியே அபிநியம் செய்து பார்த்தார்.

இந்நிலையில் அவரையறியாமல்,

- அவர் தனது மரண பயத்தை நேருக்கு நேர்எதிர்கொண்டு விட்டார்.

மரண பயத்தை அவர் தவிர்க்கவில்லை. அதிலிருந்து தப்பியோட முயற்சிக்கவில்லை.

தனக்கு நிகழ்ந்த மரண பயத்துக்கு எதிராக எதுவும் செய்யாத நிலையில்,

அந்த மரண பயத்தை அப்படியே தனக்குள் அனுமதித்தபோது.

அவருக்கும் அந்தக் கதவு திறந்து கொண்டது.

அந்தச்சிறுவயதிலேயே அவருக்கு அந்த,

- ஞானத்தெளிவு ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஆனால் அன்று அவர் ஒரு சிறுவன். அவருக்கு என்ன நிகழ்ந்தது என்பதையே அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. சாஸ்திர அறிவும் அவருக்கு அந்த காலகட்டத்தில் கிடையாது.

எதோ விணோதமான ஒரு தெளிவு மட்டும் தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதாக அன்று புரிந்து கொண்டார்.

அவர் அதன்பிறகு திருவண்ணாமலை வருகிறார். அமைதியாக அமர்ந்திருந்தபோது அவருக்கு,

- சமாதி அனுபவங்களெல்லாம் ஏற்படுகின்றன.

சமாதி நிலையிலிருக்கும் அவரைப் பார்த்து பலரும் ஆச்சரியப்பட்ட நிலையில் அவருடைய பெயர் மிகவும் பிரபலமாகிவிட்டது.

ஆனால் அவரே தனது சமாதி நிலை அனுபவத்தைப் பற்றிக் கூறும்போது,

“சமாதி அனுபவங்களெல்லாம் அப்படியொன்றும் விசேசமானதல்ல ; அன்று மதுரையில் எனக்கு ஏற்பட்டதுதான் உண்மையானது. அதுதான் இன்றுவரை என்னுடன் தொடர்ந்து இருக்கிறது” - என்று கூறினார்.

ஆனால், அவரைநாடி நின்ற பக்தர்கள், தியானம் மற்றும் சமாதி நிலை மீது மோகம் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்.

ரமண மகரிஷி மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும்போதும், “நான் யார் என்று உனக்குள்ளே கேட்டுப்பார்.” ‘நான், எங்கிருந்து வருகிறது என்று அதன் மூலத்தையே பார்’ என்று கூறுகிறார்.

இவையெல்லாம்,
 தியானத்தையும், சமாதியையும்,
 கூட்டுவிக்கும் முயற்சியே.
 ரமணர் அன்றைக்கு மதுரையில் இருந்தபோது,
 அவர் பக்தர்களுக்குச் சொன்னதுபோல,
 ‘நான் யார்’ என்ற கேள்வியை அவருக்குள்ளேயும்
 கேட்டுப் பார்த்திருந்தால்,
 - அன்று அவர் அந்தத் தெளிவை அடைந்திருக்கவே
 மாட்டார்.

ரமண மகரிஷியினுடைய உபதேசம் எத்தனையோ
 பக்தர்களுக்கு, அடியேன்உட்பட, பலருக்கும் அற்புதமான
 அனுபவங்களையெல்லாம் கொடுத்துள்ளது.

ஆனால் எவருக்கும்,
 அவர் பெற்ற தெளிவைக் கொடுக்கவில்லை.
 அப்படி கொடுக்கவும் முடியாது.
 இங்கு நாம் எவரையும் குறைகூற முற்படவில்லை.
 ஞானத்தெளிவு என்பது -
 பாதையே இல்லாத ஒரு பயணத்தின் மூலம் ஏற்படுவது.
 மேலும் இதுபற்றி, நமது தத்துவ சாஸ்திரங்கள்
 அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாக கூறுகிறதே தவிர,
 - சரியான முறையில் இதனை வகைப்படுத்திக்
 கொடுக்கவில்லை.

பக்தியினால் ஞானம் சாத்தியமா?

ஞானத்தெளிவைஅடைந்த மகாண்கள் பலர் இருந்தபோதிலும்,

- அதனை வகைப்படுத்திக் கொடுத்தவர்கள் சிலரே.

கௌதம புத்தர் ஓரளவு வகைப்படுத்திக் கொடுத்தார்.

புத்தருடன் ஆயிரக்கணக்கான சீடர்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. புத்தரின் நேரடித் தொடர்பின் காரணமாக அவருடைய சீடர்களில் பெரும்பாலானோர் ஞானத்தெளிவைப் பெற்றிருந்தனர்.

அவர்களில் பலர் இதனை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி விளக்கும் பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

காலப் போக்கில் புத்தர் போதனைகளிலும்,

மனோலயம் சம்மந்தப்பட்ட பயிற்சிகளே முன்னிலைப்படுத்தப்பட்டுவிட்டன.

எனவே,

மனோநாசநிலை என்பதும்,

நிர்வாணநிலை என்பதும்,

- மறைபொருளாகிவிட்டது.

நம் நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலான ஞானிகள் பக்தியின் அடிப்படையிலேயே உருவாகி வந்திருக்கின்றனர்.

ஆனால்,

- பக்தி செய்திடுவதன் மூலம்,

இந்த ஞானத்தெளிவை அடைந்திடவே முடியாது.

பக்தியின் உயர்ந்த நிலையாகக் கூறப்படுவதுதான் சரணாகதியாகும்.

சரணாகதி செல்படுவதால் மட்டுமே,

ஒருவரால் இந்த பக்தி மார்க்கத்தின் மூலம் ஞானத்தெளிவை அடைந்திட முடியும்.

வெறும் பக்தி என்பது, வெறும் பொழுது போக்காக மட்டுமே போய்விடும்.

சரணாகதி என்றால் என்ன? அது எப்படி ஞானத்தெளிவை ஏற்படுத்துகிறது?

சரணாகதி என்றால்,

- நமது பொறுப்பை எல்லாம் இறைவனிடம் கொடுத்துவிடுவது.

நமக்கு என்று எந்தப் பொறுப்பும் இல்லாத நிலையில்,

நடப்பவை அனைத்தையும் இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த பிரசாதமாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம்.

நமது முயற்சி இல்லாத நிலையில்,

நமது மனம்; 'முயற்சியற்று இயங்குவது என்றால் என்ன' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகிறது.

இந்த ஞானத்தெளிவை,

- சரணாகதி தத்துவத்தில் இயங்கும் ஒரு பக்தன்,

மிகச்சுலபமாக அடைந்துவிடுகிறான்.

ஆனால் -

அதன் அறிவியல் ரீதியான உண்மை அந்த பக்தனுக்குத் தெரிந்திடுவதற்கு,

- வாய்ப்பு மிகவும் குறைவு.

ஏனெனில்,

பக்தனுடைய அனுகுமுறை பெரும்பாலும்,

நம்பிக்கையை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

பக்தன் அடைந்த நிலையும், ஞானி அடையும் நிலையும் ஒன்றேயாயினும், அதனை மற்றவர்களுக்கு வகைப்படுத்தித் தெரியப்படுத்தும் தெளிவு பக்தனுக்கு இருப்பதில்லை.

பக்தன் ஒருவன் இந்நிலையை அடைவானேயாயின்,

அந்த பக்தனுடைய உபதேசம்,

பக்தியை மட்டும் வலியுறுத்துவதாகவே அமையும்.

அதில் தவறு ஏதும் இல்லை.

ஆனால்,

பக்தியில்,

சரணாகதி அளவுக்கு உச்சநிலையை எட்டுவது, சாதாரண விஷயமன்று.

எத்தனையோ லட்சத்தில் ஒருவருக்குத்தான் அத்தகைய சரணாகதியும், அத்தகைய தெளிவும் ஏற்படுவது சாத்தியம்.

அத்தகைய தெளிவு ஏற்பட்டவரும்,

அதனை மற்றவர்களுக்கு உபதேசிக்கும்போது,

- பக்தியை மட்டுமே உபதேசமாகக் கொடுக்கமுடியும்.

பக்தியென்பது எவிதான் காரியம். இந்தச் சரணாகதி
எற்படுவதுதான் மிகவும்,

- அரிதான ஒன்று.

ஆனால்,

மனோநாசநிலை என்பது,

- மிகவும் சாதாரணமான ஒன்று; மிகவும் எவிதான ஒன்று.

அதை அடைவதற்காக,

- இவ்வளவுதாரம் சுற்றிவளைத்து முயற்சி செய்யத்
தேவையில்லை.

நாம் ஏற்கனவே பார்த்ததைப்போல்,

- அது அடையவேண்டிய ஒன்று அன்று.

அது எப்போதும், என்றென்றும் நம்முடனேயே இருந்து
கொண்டிருக்கிறது.

இருந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றை,

- நாம் அடைந்திடத் தேவையில்லை.

நாம் கேள்விப்பட்ட ஒரு கதை.

செல்வந்தர் ஒருவர் மனக்கவலையால் வாடுகிறார்.

கவலையிலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு எனத்
தெரியவில்லை.

அந்த ஊருக்கு சாது ஒருவர் வந்து ஊருக்கு
மத்தியிலிருக்கும் மரத்தடியில் தங்கியிருந்து, தன்னை நாடி
வரும் பக்தர்களுக்கு உபதேசங்களைச் செய்து வருகிறார்.

இவரும் அந்த சாதுவைச் சந்தித்து தனது கவலைகளைத்
தீர்த்திட வழி கேட்கின்றார்.

அந்த சாது அவரிடம், அவர் வைத்திருக்கும் பணத்தையெல்லாம் ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டாக மாற்றி ஒரு கைப்பையில் வைத்து மதியம் 2 மணிக்கு எடுத்து வருமாறு கூறுகிறார்.

இவரும் அவர் கூறியவாறு பத்துலட்ச ரூபாய் பணத்துடன் வந்து கைப்பையை அவருடைய காலடியில் வைக்கிறார்.

அந்த நேரத்தில் அங்கு அவர்கள் இருவரையும் தவிர வேறு எவரும் இல்லை.

சாது இவரை பத்து நிமிடங்கள் கண்மூடி ஜெபம் செய்து கொண்டிரு என வைத்துவிட்டு -

பணப்பையுடன் ஓட ஆரம்பித்தார்.

செல்வந்தர் கண்ணே மூடி ஜெபத்தில் அமர்ந்திருந்தாலும்,

சாது ஓடியது இவருக்குத் தெரிந்தது.

அதிர்ச்சியடைந்த செல்வந்தர் சாதுவைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடினார்.

‘இவரை மகான் என்று நினைத்து பணத்தைக் கொடுத்தது தப்பாகிவிட்டது’ - என்று நினைத்துப் பதறியவாறே சாதுவை விடாது துரத்தினார்.

செல்வந்தரான இவருக்கு இப்படி ஓடிச்சென்று பழக்கமில்லை. மெலிந்த உடலுடைய அந்த சாது, மிகவும் எளிதாக அந்த செல்வந்தரிடமிருந்து தப்பிச் சென்றுவிட்டார்.

செல்வந்தர்,

இரண்டு மூன்று தெருக்களில் ஓடிப் பார்த்து களைத்துப்போய்,

வேறு வழி எதுவுமே தெரியாமல்,

மனம் உடைந்த நிலையில்,

- அந்த சாதுவை முதலில் சந்தித்த அந்த மரத்தடிக்கே திரும்பி வந்தார்.

ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்,

அந்த சாது அங்குதான் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தார்.

செல்வந்தர் வந்ததும்,

அவருடைய மொத்தப் பணத்தையும் அவரிடமே திருப்பிக் கொடுத்தார்.

செல்வந்தர் மிகுந்த ஆனந்தமடைந்தார்.

சாது இப்போது செல்வந்தருக்கு விளக்கம் கொடுத்தார்.

“இந்தப் பணம் ஏற்கனவே உன்னுடையதுதான். இப்போதும் உன்னிடந்தான் உள்ளது. இந்தப் பணம் ஏற்கனவே உன்னிடம் இருந்த போதும் மனக்கவலையுடன் இருந்தாய் ...”

“இப்போது பணத்தைக் தொலைத்துவிட்டு மீண்டும் அடைந்ததும், உனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது; ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது.”

“ஆகவே உனது மகிழ்ச்சி எப்போதும் உன்னிடத்திலேதான் இருக்கிறது. நீ அதைத்தேடி எங்கும் அலையத் தேவையில்லை.”

- இப்படி அந்த சாது, செல்வந்தருக்கு விளக்கம் கூறி புரிய வைத்தார்.

இந்தக் கதையை நாம் இத்துடன் விட்டுவிடுவதாக இல்லை.

இந்தக் கதையை நாம் இன்னும் சற்று ஆய்வு செய்யப் போகிறோம்.

செல்வந்தருக்கு சொந்தமானதுதான் அந்தப் பணம். அவர் அந்தப் பணத்தை வைத்திருக்கும்போது பலவிதமான மனக் கவலைகளில்தான் இருந்தார். அதற்கு விடைகாண்த்தான் அவர்சாதுவை அனுகினார்.

சாது அந்தப் பணத்துடன் ஒடியதும் மனக் கலவரமடைகிறார். பணம் மீண்டும் கிடைத்ததும்,

மனக் கலவரத்திலிருந்து விடுபடுகிறார்.

மனக் கலவரத்திலிருந்து விடுபட்டது,

- ஒரு மகிழ்ச்சியான அனுபவமாகத் தோன்றுகிறது.

இங்கு பணம் முக்கியமன்று.

மனக்கலவரம்,

மனக்கலவரத்திலிருந்து விடுபட்ட நிலை.

- இவை இரண்டும்தான் உள்ளன.

அவற்றுக்கு காரணம் பணமாக இருக்கலாம் அல்லது வேறு ஏதாவது இருக்கலாம்.

எதோ ஒரு காரணத்துக்காக ஒருவருக்கு மனக்கலக்கம் ஏற்படுகிறது. அவர் அதிலிருந்து விடுபடுகிறார்.

இதனால் ஒரு விடுபட்டதன்மை ஏற்படுகிறது.

அந்த விடுபட்ட தன்மைதான் மன மகிழ்ச்சியாக விளக்கமாகிறது.

நமது போராட்டம் வெற்றி பெறும்போது -

இந்த மகிழ்ச்சியும், விடுபட்ட தன்மையும் ஏற்படுகின்றன.

போராட்டத்தின் போது ஏற்பட்ட

- மன அழுத்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு மனம் இலேசாகிவிடுகின்றது.

பரபரப்பு குறைந்துவிடுகின்றது. பரபரப்பே தேவையில்லை என்ற நிலை ஏற்படுகின்றது.

திருப்தியற்ற நிலை மறைந்துபோய்,

திருப்தியான நிலையில் மனது செல்பட ஆரம்பிக்கின்றது.

- இவை அனைத்துமே மனோலயத்தோடு சம்மந்தப்பட்டவை.

மனோலயம் துன்பத்தையும் கொண்டு வருகிறது;

இன்பத்தையும் கொண்டு வருகிறது.

துன்பமான அம்சத்தில் மனம் லயமாவதைத் துன்பம் எனக் கூறுகிறோம்.

இன்பமான அம்சத்தில் மனம் லயமாவதை இன்பம் எனக்கூறுகிறோம்.

ஆனால்,

மனோநாசம் என்பது,

இந்த இரண்டாகவும் உள்ளது.

இரண்டைக் கடந்ததாகவும் உள்ளது.

தண்ணீர்தான் பனிக்கட்டியாக மாறுகிறது. அதுவே -

மீண்டும் தண்ணீராக மாறுகிறது.

தண்ணீர்தான் இயற்கை நிலை.

அதுபோல -

மனோநாசநிலைதான்

மனதின் இயற்கை நிலை.

தண்ணீரை,

எந்தப் பாத்திரத்தில் ஊற்றுகிறோமோ, அந்தப் பாத்திரத்தின் வடிவமாக, தண்ணீர்மாறியமைகிறது. ஆனால் பாத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட தண்ணீர்,

உடனடியாக பாத்திரத்தின் வடிவத்திலிருந்து விடுபட்டு விடுகிறது.

ஆனால்,

பாத்திரத்தில் ஊற்றப்பட்ட நீரானது

பனிக்கட்டியாக மாறி விடும் பட்சத்தில்,

மீண்டும் அது திரவ நிலையை அடைவதற்கு,

கால அவகாசம் தேவைப்படுகிறது.

கபடற்ற நிலை

ஞானத்தெளிவு பெற்றவர்களுக்கு மனோநாசநிலை எளிதாகச் செயல்படும் ஒன்றாக உள்ளது.

திரவ நிலையிலேயே மனது தொடர்ந்து இருந்துவருவது அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகிறது.

குழ்நிலைக்கேற்ப மனோலயம் ஏற்பட்டாலும்,

அது பாத்திரத்தில் ஊற்றப்பட்டதன்னீரைப் போலவே உள்ளது.

மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையிலேயே அது எப்போதும் உள்ளது.

உறைநிலைக்கு வந்து விட்டால்தான் அங்கு மாற்றம் ஏற்படுவதில் தாமதமும், சிரமமும் ஏற்படுகிறது.

மனோலயமில்லாமல் நாம் எதையுமே செய்ய முடியாது என்பதைப் பார்த்தோம்.

ஆனால் -

மனோலயத்துக்கு மட்டுமே முக்கியத்துவம் கொடுக்குந்தோறும்,

மனோலயம் இறுகி, கடினமாகிவிடுகிறது.

மனோலயம் கலைவதற்குத்தாமதமாகி விடுகின்றது.

மனோநாசம் எனும் போது

- நாம் நம்மையறியாமல் ஏதோ ஓர் அதீதமான நிலையென்று கற்பனை செய்து கொள்ள வேண்டாம்.

மனோநாசம் என்பதுதான் நம் மனதின் இயற்கையான நிலை என்பதை நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம்.

இயற்கையான நிலை என்றால் ... ?

கள்ளங்கபடமற்ற ஒரு குழந்தையின் மனதிலைதான் அது.

ஓவ்வொரு குழந்தையும் இப்படித்தான் குழந்தை மனதுடன் பிறக்கிறது.

நினைவுகள் தோன்றாத காரணத்தால், நினைவுகள் சேர்க்கப்படாத காரணத்தால், குழந்தைகளுக்கு,

- இந்தக் கபடமற்ற மனதிலை அமைந்துள்ளது.

நினைவுக் குறிப்புகள் தொடர்ந்து சேர்த் தொடங்கியதும்,

குழந்தை மனது மாற்ற துவங்குகிறது. அறிவின் அடிப்படையிலும், முடிவுகளின் அடிப்படையிலும் நம் மனது இயங்கத் துவங்குகின்றது.

- இந்நிலையில் கபடமற்ற மனது, கபடம் உள்ள மனதாக மாறிப் போய்விடுகிறது.

கள்ளங்கபடமில்லாமல் செயல்பட்ட நமது மனம் கணக்குப் போட்டு செயல்படும் மனதாக, மாறிவிடுகிறது.

இனி நாம், நமது கள்ளங்கபடமற்ற மனதை,

- எப்படித் திரும்பிப் பெறுவது?

நமது நினைவுகளின் தாக்கத்திலிருந்து நமது மனதை எவ்வாறு விடுவித்துக் கொள்ளுவது ?

இதே பிரச்சினையோகவாசிஷ்டம் எனும் நூலிலுங்கூட வேடிக்கையாக விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஓரு கதையின் வடிவத்தில் அப்படி விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அசுரர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

அசுரர்களுக்கு ஆதரவாகச் செயல்பட பூதம் ஒன்றை,

அசுரர்களின் குரு, யாகத்திலிருந்து உருவாக்குகிறார். யாகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட அந்தப் பூதத்தை தேவர்களின் மீது ஏவுகின்றனர்.

தேவர்களால் அந்த பூதத்தை வெல்ல முடியவில்லை.

அதற்குக் கூறப்படும் காரணம் சற்று விநோதமானது, அறிவியல் பூர்வமானது.

கதை என்னவோ புனைக்கதையாக இருந்தாலும்,

அறிவியல் ரீதியான இந்த அனுகுமுறை உண்மையிலேயே வியப்பைத்தருகிறது.

அதாவது -

அந்த பூதத்துக்கு மனம் கிடையாது.

ஆகவே அதனை வெல்லுவது சாத்தியமல்ல என்று கூறப்படுகிறது.

அந்தப் பூதத்தை வென்றிட வழி தெரியாமல் தவிக்கின்றனர் தேவர்கள்.

காத்தல் கடவுளாகக் கூறப்படும் திருமாலிடம் அந்தப் பூதத்தை அழித்திட ஆலோசனை கேட்கின்றனர்.

திருமால் அதற்கு ஆலோசனை வழங்குகின்றார்.

- 'அந்தப் பூத்தை எதிர்த்து போர் புரிவதைப்போல் நடந்து கொண்டு விட்டு போர் புரியாமல் தப்பி ஒடி வந்துவிடுங்கள். இப்படி இரண்டு, மூன்று தடவை செய்யுங்கள்'

- இவ்வாறு செயல்படச் சொல்லுகிறார்.

தேவர்களும் அதனைப் பின்பற்றி பூத்திடம் போர் புரிவதுபோல் பாசாங்கு செய்துவிட்டு தப்பி ஒடிவிடுகின்றனர். இப்படி இரண்டு மூன்று முறை செய்கின்றனர்.

நடந்தவையெல்லாம் நினைவுகளாக அந்தப் பூத்திடம் பதிவாகின்றன.

நினைவுகள் பதிவான நிலையில், பூத்துக்கும் மனம் உருவாகி விடுகின்றது.

மனம் உருவான நிலையில்,

தேவர்கள் அந்தப் பூத்துடன் போரிட்டு அதனை அழித்து விடுகின்றனர்.

இங்கு நமக்கும் அத்தகையதோர் நிலைதான் ஏற்பட்டுள்ளது.

நமது கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தைத் தன்மையை,

நமது அறிவு - சேர்த்து வைக்கப்பட்ட நினைவுத்தொகுப்பு - மறைத்துக் கொண்டுள்ளது.

கள்ளங்கபடமற்ற நமது சுயத்தன்மைக்கு, நாம் சேகரித்த நினைவுக் குறிப்புக்கள் யாவும் தடையாக உள்ளன.

இவையாவும், நமது திரவமான மனதுக்கு ஒரு விதத் திடத்தன்மையைக் கொடுத்து விடுகின்றன.

அறிவுப் பூர்வமான நமது அனுகுழறைகளொல்லாம்,

நமது மனதுக்குக் கட்டுக்களாகவே அமைந்து
விடுகின்றன.

இதுதான் சரியென்று நமது அறிவு உத்தரவிடும்போது,
நமது கபடமில்லாத மனதும் அதனை ஏற்றுக்
கொள்ளுகிறது.

நமது அறிவு நமது மனதுக்கு வழங்கிய
திடத்தன்மையிலிருந்து

- நமது மனது
விடுபடுவது எவ்வாறு ?

நமது மனது,
தனது திடத்தன்மையை, போக்கிக் கொள்ளுவது -
எவ்வாறு ?

நமது மனதில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்கள் யாவற்றையும்
அழித்திடுவது எவ்வாறு ?

நமது மனதில் பதிக்கப்பட்ட பதிவுகளையெல்லாம்
அப்பறப்படுத்துவது எவ்வாறு ?

இவையெல்லாம் சாத்தியமாயின் நமது மனம் மீண்டும்
திரவநிலைக்கு வந்திடுவதும் சாத்தியமாகிறது.

ஆனால்,
அப்படி நடப்பது,
சாத்தியமா ?

நமது மனோாதியான கட்டுக்களிலிருந்து விடுபடுவது
சாத்தியந்தானா ?

நிச்சயமாக சாத்தியந்தான்.

ஏனெனில்,

நமது மனதின் அடிப்படை இயக்கமே திரவரூபமானது தான்.

மனதில் உள்ள பதிவுகளும் திரவத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப் போன்றவையே.

பாறையில் பதிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களை அழித்திடுவது சலபமன்று.

ஆனால்,

நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களை அழித்திடுதல் மிகவும் சலபம்.

சொல்லப்போனால்,

அவற்றை அழிக்கக் கூடத் தேவையில்லை.

தாமாகவே அழிந்துவிடும்.

ஆனால் இது உண்மையா?

தாமாக அழிய வேண்டுமென்றால்,

அதனை நாம் அழித்திடாமல்,

- இதற்குள்

அதுவாகவே அல்லவா அழிந்திருக்க வேண்டும்?

ஆனால் அப்படி எதுவும் நிகழவில்லையே?

தாமாகவும் அழிவதாக இல்லை;

நாம் அழித்தாலும் அழிவதாக இல்லை.

என் இப்படி நிகழ்ந்திருக்கின்றது?

கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை மீண்டும் அடைவதுதான் எவ்வாறு?

இனி நாம் நம்மை இன்று மொரு கேள்வியைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை மீண்டும் அடைவதுதான் சரியான நிலையென்று நாம் கண்டுபிடித்துள்ளோம்.

அதனை அடைவது எவ்வாறு எனவும் கேள்வி கேட்டுள்ளோம்.

இதனைக் கண்டுபிடித்தது,

- நமது மனதிலுள்ள எந்தப் பகுதி ?

நமது மனதில் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையும் உள்ளது;

நினைவுப் பதிவுகளைக் கொண்ட அறிவுத் தன்மையும் உள்ளது.

இவற்றில் எந்தப்பகுதி இதனைக் கண்டுபிடித்தது ?

கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையை அடைவது எவ்வாறு என்ற கேள்வியைக் கேட்பது,

- நமது மனதின் எந்தப் பகுதி ?

கள்ளங்கபடமற்றப் பகுதிதான் இப்படிக் கண்டுபிடித்து,

இப்படிக் கேள்வி கேட்கிறதா ?

அல்லது,

நமது நினைவுகளால் உருவாக்கப்பட்ட அறிவுப் பகுதிதான்,

இதனைக் கண்டுபிடித்து,

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறதா ?

நமது அறிவுப் பகுதிதான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறது என்பதை,

நாம் மிகவும் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியும்.

நமது அறிவுப் பகுதிதான் பிரச்சினைகளைக் கொண்டுவருகிறது.

பிறகு அதற்கு ஒரு தீர்வையும் கோருகிறது.

நமது அறிவுப் பகுதி ஏதாவது ஒரு தீர்வைக் கோரும்தோறும்,

அறிவுப் பகுதியின் முக்கியத்துவந்தான், மீண்டும், மீண்டும்,

- உறுதி செய்யப்படுகிறது.

அப்படியானால்,

இந்தப் பிரச்சினையை அப்படியே விட்டுவிட வேண்டியதுதானா?

அதைத்தவிர,

வேறு என்னதான் வழி?

அப்படியே விட்டுவிட்டால், - இதன் முடிவுதான் என்ன?

நான் யார் ?

அறிவுப் பகுதியின் உதவியுடன்,

அறிவு கடந்த,

அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற பகுதிக்கு வந்துவிட முடியுமா?

அறிவுப் பகுதி செயல்படும்போது அறிவுப் பகுதிதான் உறுதி பெறுகிறது; அறிவுப் பகுதிதான் பலம் பெறுகிறது.

அறிவுப் பகுதி செயல்படும்போது,

மனோலயந்தான் உறுதிப்படுகிறது.

இந்நிலையில்,

அறிவைக்கடந்து,

அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற பகுதிக்குள் பிரவேசிப்பது யார் ?

அறிவுப் பகுதிக்குள் இருக்கும் அவர்யார் ?

கள்ளங் கபடமற்ற நிலையினுள் நுழைய விரும்பும் அந்த நபர்யார் ?

அதுதான்,

“நான்” என சுலபமாகக் கூறிவிடுவோம். அந்த நான் யார் ?

ரமணமகரிஷி இப்படித்தான் கேட்கிறார்.

இந்தக் கேள்வியை நாம் நமக்குள் கேட்டுப் பார்க்கும் போதும்,

ரமணரயே நினைத்து கொண்டால் ரமணர் கூறுவது மட்டுமே நினைவுக்கு வரும்.

ஆகவே சற்று நேரம் ரமணரை மறந்துவிட்டு,

நமக்கு நாமே கேட்டுக் கொள்வோம்.

நான் யார் ?

‘நான்’ என்றால் ஒரு சராசரி மனிதனுக்கு என்ன தோன்றும் ?

சராசரி மனிதனுடைய நிலையிலிருந்தே இதனைச் சிந்தித்துப் பார்ப்போம்.

நாம் பிறந்து வளர்ந்ததுமுதல்,

நமக்கு நினைவு தெரிந்த நாள்முதல், இன்றுவரை,

- நம்மை ஒருதனிப்பட்ட நபராகவே கருதிவருகிறோம்.

நமக்குப் பெயர் இருக்கிறது; தாய் தந்தையர் இருக்கின்றனர்; குடும்ப உறவினர் இருக்கின்றனர்; நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள். நாம் கல்வியறிவு பெற்று, ஊதியம் ஈட்டும் தொழிலையோ அல்லது பணியையோ செய்துவருகிறோம்;

- இப்படி நம்மைப் பற்றி அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

பிறந்தது முதல் இன்றுவரை நமக்கு ஏற்பட்ட அத்தனை அனுபவங்களும் கூட நமது உடமையாகவே உள்ளன.

- இப்படி நம்மோடு தொடர்புடைய அத்தனையும்

உள்ளடங்கிய ஒரு தொகுப்பாகவே நாம் இருக்கிறோம்.
 எத்தனையோநபர்களோடு நாம் பழகினாலும்,
 நாம் அவர்களிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு தனிநபராகவே,
 - நம்மை நாம் உணர்கிறோம்.
 நமக்கு எத்தனையோ அனுபவங்கள்
 ஏற்பட்டிருக்கலாம்.
 இன்பமான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்;
 துண்பமான அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம்.
 - இவை அனைத்தும் நமக்கு ஏற்பட்ட
 அனுபவங்களாகவே கருதுகிறோம்.
 இந்த அனுபவங்களையெல்லாம் கடந்த
 - ஒரு தனிநபராக,
 - ஓர் அனுபவிப்பவராக;
 நம்மை நாம்,
 - கருதுகிறோம்.
 நாம் தொடர்பு கொள்ளும் நண்பர்கள் மாறலாம்;
 ஆனால் தொடர்பு கொள்ளும் “நான்” ஒருவனே.
 நாம் அனுபவிக்கும் அனுபவங்கள் பலதரப்பட்ட
 வைகளாக இருக்கலாம்;
 ஆனால் அவற்றையெல்லாம் அனுபவிக்கும்,
 - நான் ஒருவனே.
 என்னுடன் தொடர்பு கொள்ளும் நபர்கள் மாறலாம்;
 ஆனால் எனக்கு மாற்றம் கிடையாது.

என்னுடைய அனுபவங்கள் மாறலாம்;

ஆனால் எனக்கு மாற்றம் கிடையாது.

நான் எப்போதும்,

அவர்களிலிருந்தும், அவற்றிலிருந்தும் விடுபட்ட,

ஒரு தனிப்பட்ட “நான்” ஆகவே இருக்கின்றேன்.

- இதுதான் நம் அனைவருடைய அனுபவமாகவும் இருந்துவருகிறது.

இப்போது ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

நாம் காணும் கனவையே உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ளுவோம்.

நாம் ஒரு கனவு காணுகின்றோம். கனவில் நாம் வெளிநாட்டுக்கு விமானத்தில் பயணம் செய்கிறோம். வெளிநாட்டுக்குச் சென்றதும் விமான நிலையத்திலிருந்து இறங்கி ஓர் இரயிலில் பயணம் செய்கிறோம். பிறகு இரயிலில் இருந்து இறங்கி ஒரு காரில் பயணம் செய்கிறோம். காரில் இருந்து இறங்கி நமது நண்பர்களையெல்லாம் சந்திக்கின்றோம்.

நமது பயணத்தின்போதும், பயணத்தின் முடிவிலும் நாம் எத்தனையோநண்பர்களைச் சந்திக்கின்றோம்.

அவர்கள் எல்லாம் யார் ?

உண்மையில் நாம் அவர்களைச் சந்தித்தோமா ?

இல்லை.

எல்லாமே வெறும் கனவுதான்.

நடந்த சம்பவங்கள், ஏற்பட்ட அனுபவங்கள், சந்தித்த நபர்கள் அனைத்தும் கனவே.

கனவு என்பது என்ன ?

நாம் விழித்திருக்கும் போது ஏற்படும் நினைவுகள்,

தூக்கத்தின்போதும் ஏற்படுகின்றன.

தூக்கத்தில் ஏற்படும் நினைவுகள்தாம் கனவுகளாகத் தோன்றுகின்றன.

விழித்திருக்கும் போது ஏற்படும் நினைவுகள்தாம், தூக்கத்தின்போது,

- கனவுகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

கனவு என்பதும் நினைவே ;

நினைவின் அம்சமே.

சரி, இருந்துவிட்டு போகட்டும்.

இப்போது கனவில் நடந்ததைப் பார்ப்போம்.

கனவில் ஏற்படும் கதாபாத்திரங்கள், சம்பவங்கள் அனைத்தும் கனவின் அம்சமே.

கனவில் நான் என்பதற்கும் இடம் இருக்கிறது.

நான் என்பதை மையமாக வைத்துதான் கனவின் சம்பவங்கள்யாவும் நிகழ்ந்துள்ளன.

விமானத்தில் நாம் பயணம் செய்ததாகக் கனவு காணுகிறோம்.

அப்போது நம்மை ‘விமானத்தில் பயணம் செய்பவனாக’க் காணுகின்றோம்.

பிறகு இரயிலில் பயணம் செய்வதுபோல் கனவு வருகின்றது.

இங்கு நாம் நம்மை ‘இரயிலில் பயணம் செய்பவனாக’க் காணுகின்றோம்.

அதன்பிறகு காரில் நாம் பயணம் செய்வது போன்ற கனவு ஏற்படுகின்றது.

இங்கு நம்மை நாம், 'காரில் பயணம் செய்பவனாக'க் கானுகின்றோம்.

நமக்கு என்னென்ன அனுபவங்களொல்லாம் கனவில் ஏற்படுகின்றனவோ,

அந்தந்த அனுபவங்களை அனுபவிக்கும்,

அனுபவிப்பவனாக,

நம்மை நாம் நமது கனவில்,

- அடையாளப்படுத்திக் கொள்கிறோம்.

- நம்மை நாமே இனங்கண்டு கொள்கிறோம்.

ஓவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் என்ன அனுபவம் ஏற்படுகிறதோ, அந்த அனுபவத்திற்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவனாக,

நாம் இருக்கிறோம் -

"நான்" இருக்கிறது.

அனுபவத்திற்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவனாக மட்டுமே நாம் இருக்கிறோம்.

ஆனால்,

நாம் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும்,

கனவு காண்பவனாக,

நம்மை நாம் புரிந்து கொள்ளமாட்டோம்.

கனவு முடிந்து,

நனவுக்கு வந்த பிறகுதான்,

நம்மை,

கனவு கண்டவனாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

கனவின் நிகழ்வு இருக்கும் வரை,

நாம்,

அந்தக் கனவில் நிகழும் ஒரு கதாபாத்திரமாக மட்டுமே
இருக்கின்றோம்.

கனவிலும்,

காண்பவன் - காணப்படும் பொருள் என இரண்டு
பிரிவுகள் உள்ளன.

அனுபவிப்பவன் - அனுபவம் என இரண்டு பிரிவுகள்
உள்ளன.

இரண்டுமே கனவின் நினைவால்
ஆக்கப்பட்டவைதான்.

ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப்போல்,

- இரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்ததாகவே
அமைந்துள்ளன.

அனுபவத்துக்கு அனுபவிப்பவன் ஆதாரமா,

அல்லது அனுபவிப்பவனுக்கு அனுபவம் ஆதாரமா,

- என்ற கேள்வியை எழுப்பினோமென்றால்,

என்ன விடை கிடைக்கும்?

அனுபவிப்பவன் என்பவன், எப்போதும் ஒரே
தன்மையில்

அனுபவத்துக்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவனாக

புதிது புதிதாகவே வந்து கொண்டிருக்கிறான்.

ஓரு நேரத்தில் இரயிலில் பயணிப்பவனாக
இருக்கிறான்;

இன்னொருநேரத்தில் விமானத்தில் பயணிப்பவனாக
மாறிக் கொள்ளுகிறான்.

ஆக -

அனுபவிப்பவனுக்கு ஏற்ற அனுபவம் ஏற்படுவ
தில்லை. அனுபவத்துக்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவன்தான்
ஏற்படுகின்றான்.

அனுபவிப்பவனுக்குக் காரணமாக அனுபவந்தான்
உள்ளது.

அனுபவத்துக்குக் காரணமாக அனுபவிப்பவன் இல்லை.

இந்நிலை கனவில் மட்டுமா உள்ளது ?

நமது நனவு நிலையிலும் இப்படித்தான் உள்ளது.

நனவு நிலையிலும்,

நமது நினைவினைக் கொண்டுதான் அனுபவத்தையும்,
அனுபவிப்பவனையும் உண்டாக்குகிறோம்.

நினைவுகள் இல்லாத நிலையில் அனுபவமும்
கிடையாது,

அனுபவிப்பவனும் கிடையாது.

கனவில் ஏற்படும் நினைவுகளே கனவிலுள்ள
அனைத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதுபோல்,

நனவில் ஏற்படும் நினைவுகளே நனவிலுள்ள,

அனைத்து நிகழ்வுகளுக்கும் காரணமாக
அமைந்துள்ளன.

கபடற்ற நிலை சாத்தியமா?

நம்முடைய யதார்த்த ஸ்வரூபம்,

- ஆன்மா என்று கூறப்படுகிறது.

நம்முடைய நிலை சொரூபம் ஆன்மாதான் என்று தத்துவ சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

ஆனால்,

நாம் எவரும் நம்மை,

ஆன்மா என்று அறிவதில்லை.

கனவு நிகழும் போது,

எப்படி நாம் நம்மை,

- கனவுகாண்பவனாக அறிவதில்லையோ அப்படி,

நம்முடைய நனவுலக வாழ்விலும்,

நம்மை ‘ஆன்மாவாக’ அறிவதில்லை.

நம்முடைய ‘அனுபவங்களுக்கு ஏற்ற அனுபவிப்ப வனாகவே’ நம்மை நாம் அறிகிறோம்.

அனுபவமும் தெரிகிறது,

அனுபவிப்பவனையும் அறியமுடிகிறது.

வேறு எதனையும் நம்மால் அறியமுடிவதில்லை.

அப்படி எதுவும்,

- நம்முடைய அறியும் எல்லைக்குள் வருவதில்லை.

எப்படி கனவின் எல்லைக்குள் கனவு காண்பவன் வருவதில்லையோ,

அப்படி,

நனவின் எல்லைக்குள், ஆன்மா வருவதில்லை.

அனுபவிப்பவன் எனும் நிகழ்வுக்கு,

- கனவைப் பொறுத்தவரையில்,

கனவுகாண்பவன் ஆதாரமாக இருக்கலாம்.

அதேபோல் -

நனவில் ஏற்படும்,

- அனுபவிப்பவன் எனும் நிகழ்வுக்கு நமது ஆன்ம ஸ்வரூபமே ஆதாரமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் நமது நினைவின் எல்லைக்குள் அந்த ஆன்ம ஸ்வரூபம் வருவதில்லை.

ஆகவே ஆன்மா எனும் அம்சத்தை நமது ஆய்விலிருந்து,

- தற்காலிகமாக ஒதுக்கி வைப்பதே,

நமது பயணத்துக்கு உதவியாக இருக்கும்.

ஏனெனில்,

நாம் ஒதுக்கிவைத்து விட்டதால்,

இருப்பது எதுவும் இல்லாமல் போய் விடாது.

மேலும், நம்முடைய எந்த பிரச்சினைக்கும் நமது ஆன்மாதான் காரணமென்று நம்மால் குற்றஞ்சுமத்த முடியாது.

ஆகவே, நம்முடன் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்ட,

- நம்முடைய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்ட,

- നുമ്മതൈയമനോ അമ്ചമ്മ മട്ടിക്കേ,

நமது ஆய்வுகளுக்குப் போதுமானது.

இருள்உள்ள பகுதிக்குதான் வெளிச்சம் தேவை.

நமது பிரச்சினைகளுக்குக் காரணமான மனதுக்குதான் ஒளி தேவை.

நமது மன அம்சத்தை மட்டும் ஆய்ந்திடுவதே.

நமது பயணத்துக்குப் போதுமானதாகும்.

நமது இன்ப துன்பங்களுக்குக் காரணமான
மனோலயத்தைக் கடந்த,

மனோநாசநிலையில் நம்மால் இருக்க முடியுமா,

அதற்கு நாம் என்ன செய்யவேண்டும்,

- என்ற கேள்விகளுடன் நாம் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

மனோவித்திலிருந்து விடுபட்டு,

மனோநாசத்திற்குள் பிரவேசிப்பது யார் ?

- എൻ്റെ കേംവിയെ നാമ് കേട്ടിരുന്തോമ്.

நம்முடைய “நான்” எனும் அம்சம்

- நமது அனுபவங்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு தற்காலிகமான அம்சமே.

ஏனெனில்,

நமது நினைவுகள் அனைத்தும்.

வந்து வந்து போகக்கூடிய ஒரு தற்காலிகமான

இயக்கமே.

ஊதுவத்தியிலிருந்து,
புகை எப்படிப் புதிது புதிதாக வந்து
கொண்டிருக்கிறதோ,

- அப்படித்தான் நமது நினைவுகளும் புதிது புதிதாக
வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

வெளிவந்த புகை மறைந்துவிடுவதைப் போல,
நமது எண்ணங்களும் வந்து வந்து மறைந்து
விடுகின்றன.

நமது நினைவுகள் எப்படி,
- தற்காலிகமாக,
வந்து வந்து மறைகின்றனவோ,
அப்படியே,
நமது நான் எனும் உணர்வும்,
- அனுபவிப்பவன் எனும் உணர்வும் - தற்காலிகமாக,
வந்து வந்து மறைந்துவிடுகின்றன.

அனுபவிப்பவன் என்ற நிரந்தரமான அமைப்பு எதுவும்
கிடையாது.

‘நான்’ எனும் நிரந்தரமான அமைப்பு எதுவும்
கிடையாது.

நமது அனுபவத்தால் அமைக்கப்பட்டவன்தான்,
- இந்த அனுபவிப்பவன்;
- இந்த நான்.
அனுபவம் மாறவும்,

அனுபவிப்பவனும் மாறிவிடுகிறான்.

அனுபவம் மறையவும்,

அனுபவிப்பவனும் மறைந்து விடுவான்.

புதிய அனுபவம் தோன்றவும்,

புதிய அனுபவிப்பவன் தோன்றிவிடுவான்.

நமது அனுபவங்கள் யாவும் நமது மனோலயத்தின் மூலமாகவே உருவாகின்றன.

மனோலயத்தின் வெளிப்பாடுதான், மனோ அனுபவங்கள்.

மனோலயமின்றி, மனோ அனுபவங்கள் எவையும் கிடையாது.

மனோலயத்தால் எப்படி மனோ அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றனவோ,

அப்படித்தான்,

மனோலயத்தின் காரணமாகவே

- அனுபவிப்பவனும் உருவாகிறான்.

மனோலயத்தின் மூலமாகவே,

- “நான்” உருவாகின்றான்.

மனோலயத்தின் வெளிப்பாடாகத்தான் இந்த “நான்” எனும் உணர்வும் அமைந்துள்ளது.

எனவே,

“நான் மனோலயத்திலிருந்து விடுபட்டு, நான் மனோநாசத்தினுள் பிரவேசிக்கப் போகிறேன்”

- என்ற கூற்று,

நடைமுறைசாத்தியமில்லாத ஒன்று.

மனோலயம் எப்படி மனோ நாசத்துக்குள் நுழைய முடியும்?

ஒரு கதையைக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

இருஞுக்கும், சூரியனுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட ஒரு வழக்குதான் இந்தகதை.

சூரியனால் பாதிக்கப்பட்ட இருள் ஆண்டவனிடம் முறையிட்டதாம்.

“இந்தச் சூரியனால் என்னுடைய நிம்மதியே போய்விட்டது. என்னால் எங்கேயும் தங்கியிருக்கமுடியவில்லை. இந்தச் சூரியன் என்னைத் துரத்தித் துரத்தித் துன்புறுத்துகிறான். என்னை அப்படித் துரத்தக்கூடாது என்று நீங்கள்தாம் சூரியனைக் கண்டிக்கவேண்டும்”.

-இதுதான் சூரியனைப் பற்றி இருள்கூறிய குற்றச்சாட்டு.

இறைவன் சூரியனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார், “என் நீ இப்படி இருளை ஓட ஓடத்துரத்துகிறாய்?” என்று.

சூரியன் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“என் வாழ்நாளில் நான் இதுவரை, இருள் என்ற எவரையுமே பார்த்ததுகூடக் கிடையாது. நான் எப்படி அவரைத் துரத்தியடிக்கமுடியும்? அவரை என் முன்னால் கூப்பிடுங்கள், முதலில் யார் அவர்என்பதையாவது தெரிந்து கொள்ளுகிறேன்” - என்று சூரியன் கூறினான்.

ஆனால் இன்று வரை இருளானது சூரியனுக்கு முன்னால் விசாரணைக்கு ஆஜராகமல் இருந்து வருகிறது.

வெளிச்சத்தினுள்ளே,

இருளால் நுழைய முடியுமா ?

மனோலயம் எப்படி மனோநாசத்துக்குள்
பிரவேசிக்கமுடியும்?

ஆகவே மனோநாசத்தை நாம் அடைவது என்பதும்
இப்படித்தான்.

மனோநாசத்தினுள் ‘நான்’ நுழைய முடியாது.

அதாவது,

மனோநாசத்தை நம்மால் அடைய முடியாது.

ஓளியும்,இருஞும் இணைவது சாத்தியமன்று.

அப்படியானால்,

மனோநாசத்தை அடைவதுதான் யார்?

மனோநாசம் நிகழும் இடந்தான் எது?

மனோநாசம் எங்குதான் நிகழுகின்றது?

நமது கேள்வி நியாயமான கேள்விபோல்
தோன்றுகிறது.

ஆனால் இந்தக் கேள்வியில்,

உண்மையும் கிடையாது; நியாயமும் கிடையாது.

நமக்கு கேள்வி கேட்க முடியும் என்பதற்காக எதையும்
கேட்டுவிடமுடியாது.

காலம் என்பது,

நிகழ் காலம், கடந்தகாலம், எதிர்காலம் என மூன்று
வகையாகக் பிரித்துக் கூறப்படுகிறது.

நிகழ் காலம் என்பது நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது.
கடந்தகாலம் என்பது நடந்து முடிந்தது. எதிர்காலம் என்பது

இனிவரப்போவது.

கடந்த காலத்துக்கு எப்படிப் போகலாம் என, ஒருவர் கேள்விகேட்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

கடந்த காலம் என்பது நடந்து முடிந்தது. இனி அங்குபோவது சாத்தியமன்று. கடந்த காலத்தை நினைவின் மூலமாக நினைத்து வேண்டுமானால் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

இதேபோல் எதிர்காலத்துக்குப் போவது எவ்வாறு என ஒருவர் கேட்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

எதிர்காலம் என்பது இதுவரையும் ஏற்படாத ஒன்று. ஆனாலும் அது வரவேண்டிய ஒன்று. அதனை அடையநாம் நமது எதிர்பார்ப்புக்களுடன்,

நமது எதிர்காலத்திற்காகக் காத்திருக்கலாம்.

இப்படியே,

நிகழ்காலத்துக்கு எப்படிப் போகலாம் என, ஒருவர் கேள்வி கேட்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அவருக்கு நாம் என்ன பதில் கூறுவது?

நாம் இருப்பதே நிகழ்காலந்தானே!

எங்கிருந்து எங்கே போவது?

நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பது அனைத்தும் நிகழ்காலமே.

இங்கே,

போவது,

வருவது என்று எதுவுமே கிடையாது.

நாம் இருப்பதே நிகழ்காலந்தான்.

நிகழ் காலத்துக்கு எப்படிப் போவது,

- என்ற கேள்விதான்தவறானது.

அதேபோல்,

மனோநாசம் என்பது,

அடையவேண்டிய ஒரு நிலையன்று.

நம்முடைய இயற்கையான நிலையே மனோ
நாசம்தான்.

நாம் இருக்கும் நிலையே மனோநாசந்தான்.

ஏற்கனவே இருக்கும் ஒன்றை அடையத்
தேவையில்லை.

ஆனால்,

உண்மையில் மனோ நாசநிலைதான் எப்போதும்
இருந்து கொண்டிருக்கிறதா?

கள்ளங்கபடமற்ற நிலை எப்போதும்
இருந்துகொண்டுதான் இருக்கிறதா?

அப்படியானால் ?

பிரச்சினை இருக்கும் பகுதிதான் எது ?

தீர்வு காண வேண்டிய பகுதிதான் எது ?

எவருக்குத்தான் இந்தத் தீர்வு தேவைப்படுகிறது ?

அனுபவங்களின் ஆயுள்

நம்முடைய பிரச்சினைகள் இருக்கும் இடம் எது?

மனோநாசம் செயல்படும் இடத்தில் பிரச்சினைகள் உள்ளனவா,

அல்லது மனோலயம் செயல்படுமிடத்தில் பிரச்சினைகள் உள்ளனவா?

மனோலயம் மட்டுமே,

-இன்பத்தையும், துன்பத்தையும் கொண்டுவருகிறது.

மனோலயம் செயல்படும்போது ஒன்று துன்பம் வெளிப்படலாம் அல்லது இன்பம் வெளிப்படலாம்.

மனோலயந்தான் பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வருகிறது.

மனோலயம் என்றால் என்னவென்பதை நாம் ஏற்கனவே விரிவாகப் பார்த்து விட்டோம்.

நமது மனம் ஏதாவது ஒரு அனுபவத்தில் பொருந்தியிருப்பதை மனோலயம் எனக் கூறுகிறோம். அப்படி ஏற்பட்டலயம்,

கலைந்து போவதற்கு,

கால அவகாசம் ஏற்படும்போது,

அங்கு ஒருவித உறைநிலையும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

மனோநாசம் என்பது, எந்த வயத்திலும்
நிலைகொள்ளாமல்,

திரவநிலையில் இயங்கும் மனதைக் குறிக்கிறது.

மனோ வயத்தில்தான் இன்பமும் துன்பமும்
ஏற்படுகின்றன.

நமக்கு ஏற்படும் துன்ப அனுபவம் நம்மை விட்டுப்
போய்விடவேண்டும்,

- என்று நாம் எண்ணும்போது,

நமக்கு ஏற்பட்ட துன்ப அனுபவத்தை எதிர்த்து நாமே
போராடுகிறோம்.

நமக்கு ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவம் நீடிக்க வேண்டும்
என்று நினைக்கும்போதும்,

அந்த இன்பத்தைச் சுவைப்பதற்காக,

அப்போதும் ஒரு போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறோம்.

இன்ப துன்ப அனுபவம் எப்படி மனோலயத்தினால்
ஏற்பட்டநிழல்வகோ,

அப்படித்தான் அது சம்மந்தமான போராட்டங்களும்,

மனோலயத்தினால் ஏற்பட்ட விளைவுகளோ.

பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டது மனோலயத்தினால்தான்.

இப்போது,

பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க வேண்டும் என முயற்சி
செய்வதும் மனோலயமே.

மனோலயத்தின் எல்லா முயற்சிகளும்
மனோலயத்தையே உறுதி செய்கின்றன.

அப்படியானால்,

நமது பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுதான் என்ன ?

தீர்வு வேண்டும் என்ற கோரிக்கையே,

- நம்முடைய பிரச்சினையை மேலும் பலமுடையதாகச் செய்துவிடுகிறது.

இராமாயணத்தில்,

வாலி என்பவனுடைய ஆற்றலைப் பற்றி கூறப்படுகிறது.

வாலியுடன் எவர் போரிட்டாலும்,

எதிர்த்துப் போரிட்டவரின் பலத்தில் பாதி வாலிக்குச் சென்று விடும்.

இப்போது,

வாலியின் பலம் + எதிராளியின் பாதி பலம் ஆக மொத்தத்தில்,

வாலியின் பலம் எதிராளியின் பலத்தை விடக் கூடுதலாகிவிடும்.

இந்நிலையில் வாலியை ஜெயிப்பது எவ்வாறு ?

இந்நிலையில்,

மனோலயத்தினால் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதுதான் எவ்வாறு ?

இதே பிரச்சினையைத்தான் நாம் ஆரம்பத்திலும் சந்தித்தோம்.

நமது பிரச்சினைகளுக்குக்கெல்லாம் மூல காரணம்,

இன்பநாட்டமே எனப் பார்த்தோம்.

இன்பத்தை நாடும் நிலையில்தான் முரண்பாடுகளும்,
போராட்டங்களும் வருகிறதென்று பார்த்தோம்.

இன்பத்தை நாடாத நிலையில் நாம்
இருப்போமேயாயின்,

முரண்பாடுகளும், போராட்டங்களும் இல்லாமல்
போய்விடும்;

- ஆகவே இன்ப நாட்டமில்லாத நிலையில் நாம்
செயல்படுவதுதான்நல்லது;

-ஆகவே,

இன்பநாட்டமில்லாத நிலைவேண்டும்.

இப்படி,

இன்ப நாட்டமில்லாத நிலைவேண்டும் என்ற
கோரிக்கையையும்,

இன்பத்தை நாடும்,

மனநிலைதான் கோருகின்றது.

இப்படி,

எதையோ வேண்டுமென்று கேட்டு, தன்னைத்தானே
நமது மனது பிரச்சினைக்குள் ஆழ்த்திவிடுகிறது.

இப்போது நாம்,

நமது பிரச்சினைகளிலிருந்து விடுபட வழிகள்தாம்
ஏதாவது உள்ளனவா?

நாம் என்னதான் செய்வது?

இதற்குத்தான் ஞானிகள்,

“சம்மாஇரு” என ஒரு தீர்வைக் கொடுக்கின்றனர்.

சும்மா இரு என்று சொன்னதும், நமக்கு என்னதோன்றுகின்றது?

சும்மா இருப்து எப்படி எனக் கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

“எதையும் செய்யாமல் இருக்க வேண்டும்” - என்று பதில் கொடுக்கப்படுகிறது.

உடனே நாம், “எதையும் செய்யாமலிருப்பதற்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?” - என்றுதான் கேட்க நினைக்கிறோம்.

எதையோசெய்து,

- எதையோஅடைவது என்ற, அனுசுமுறையைத்தான், நாம் எப்போதும் பின்பற்றி வருகிறோம்.

சும்மா இருத்தல் என்பது,

- ஒரு செயல்முறையன்று.

நாம் செயல்படுத்த வேண்டிய ஒன்று அன்று.

நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டதால்

- ஏற்படும் விளைவுதான்,

சும்மா இருப்பது.

நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பது,

- நமது சரியான ஆய்வின் மூலம் ஏற்படும் ஒரு மனத்தெளிவே.

- ஒரு புரிதல் நிலையே.

- விளங்கிக் கொண்ட ஒரு நிலையே.

நமது இயலாமையைப் புரிந்து கொள்ளுவதன் மூலமே,

- நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

நாம் எதுவுமே செய்யாமல்,

நமது பிரச்சினைகள் எப்படித்தான் தீர்வு பெறுகின்றன?

ஆர்மோனியப் பெட்டி என்றால் என்ன வென்பது நமக்குத் தெரியும்.

ஆர்மோனியப் பெட்டியில் இசையை எழுப்பும் நிறைய கட்டைகளைப் பொருத்தியிருப்பார்கள்.

ஓவ்வொரு கட்டையை அழுத்தினாலும் ஓவ்வொரு விதமான இசை -இசை- ஏற்படும்.

சரி,

ஒரு கட்டையை அழுத்துகிறோம்.

ஒரு விதமான இசை வெளியே வருகிறது.

அந்த இசை எவ்வளவு நேரம் நீடித்திருக்கும்?

அந்த இசையின் ஆயுள்,

வெறும் அரைவினாடிதான்.

அதே இசையை மீண்டும் கேட்கவேண்டுமெனில்,

மீண்டும் ஒரு முறை கட்டையை அழுத்தியாகவேண்டும்.

வெளியே வந்த இசை நமக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

அதனை அப்புறப்படுத்துவதற்கு நாம் என்ன செய்வோம்?

நாம் உட்கார்ந்திருக்கும் அறையிலிருந்து அதனை
வெளியேதுரத்தி அடிப்போமா?

வெளிவந்த இசை,

அரைவினாடியிலேயே மறைந்துவிடுகிறது.

நாம் துரத்தி அடிப்பதற்குக் கூட அது அவகாசம்
கொடுப்பதில்லை.

இதேபோல்,

இன்னுமொரு கட்டையை அழுத்தும்போது,

இனிமையான ஓர் இசை வெளிப்படுவதாக வைத்துக்
கொள்ளவோம்.

அந்த இசை நமக்கு மிகவும் பிடித்தமானதாக
இருக்கிறது.

அந்த இசை அங்கே இருக்க வேண்டும்,

நாம் உட்கார்ந்திருக்கும் அறையை விட்டு அந்த இசை
வெளியே போய்விடக் கூடாது என்று கருதி,

கதவைத் தாழிடுகிறோம்.

அந்த இசை அங்கேயே நிலைத்திருக்குமா?

அதன் ஆயுள் வெறும் அரைவினாடிதான்.

அந்த இசை தேவைப்பட்டால்,

மீண்டும் ஆர்மோனியப் பெட்டியிலுள்ள கட்டையை
அழுத்தினால்தான் கிடைக்கும்.

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகள் அனைத்துமே,

- இந்த இசையைப் போன்றே அமைந்துள்ளன.

நமக்கு ஏற்படும்,

இன்பமான உணர்வுகளாயினும் சரி,

துன்பமான உணர்வுகளாயினும் சரி,

- அவற்றின் ஆயுள் வெறும் அரைவினாடி யே.

தாமாக மாறும் உணர்வுகளை,

தாமாக மறைந்துவிடும் உணர்வுகளை,

எதிர்த்து,

നമ്മൈയறിയപ്പെല്ലോ നാമ്,

- പൊരാട്ടിവിഭക്തിയോമ്.

நமது போராட்டத்தின் காரணமாகவே, நமக்கு வேண்டாத உணர்வுகள்,

- மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

ஒருக்ட்டையை அழுத்தும்போது ஏற்பட்ட இசையை அப்புறப்படுத்த,

அதேகட்டையை மீண்டும் அழுத்தினால் சரியாகிவிடும் என்று நினைத்து, நம்மையறியாமல்,

മീൻകുമ் കട്ടൈയെ അമൃത്തി വിനുകിരോമ്.

இதனால் இசைபுதுப்பிக்கப்பட்டுவிடுகிறது.

நமது உணர்வுகளை எதிர்த்துப் போராடுவதன் மூலமாகவே,

நமது தேவையற்ற உணர்வுகள்
புதுப்பிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

நாம் எதையோ செய்வதால்தான் நமது உணர்வுகள் புதுப்பிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன.

அதனை அப்புறப்படுத்த நாம் எதுவுமே செய்ய

வேண்டியதில்லையென்று,
 நாம் புரிந்து கொண்ட நிலையில்,
 நாம் எதுவும் செய்யாமலிருந்தால்,
 - தாமாக வந்த உணர்வுகள் யாவும், தாமாகவே
 மறைந்துவிடுகின்றன. இங்கு நாம் என்னதான்
 செய்கிறோம்?
 நமது பங்கு என்ன ?
 நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லை என்பதை நாம்
 தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.
 நமது இயலாமையைத் தெளிவாகப் புரிந்து
 கொள்ளுகிறோம்.
 நமது தெளிவுதான் இங்கு,
 - முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது.
 அதென்ன தெளிவு ?
 அறிவுத்திறன் மிக்கவர்களுக்குத்தான் இத்தகைய
 தெளிவு கிடைக்குமா ?
 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவருக்குத்தான் இத்தகைய
 தெளிவு கிடைக்குமா ?

ஞானத்தின் எளிமை

தெளிவு பெறுதல் என்பது

மிகவும் அரிதான ஒன்றா ?

ஏனெனில்,

மெய்ஞான நிலை என்பது மிகவும் அரிதானதாகவும், அழுர்வமானதாகவும் கூறப்பட்டு வருகிறது.

பலகாலமாகதவஞ்செய்தநிலையில்தான்,

- இத்தகைய அழுர்வமான தெளிவு கிடைத்திடுமா ?

சராசரி மனிதர்களால் எட்டிப் பிடித்திட முடியாத உச்சத்தில்தான்,

இந்தத் தெளிவு உள்ளதா ?

இல்லை.

இந்தத் தெளிவு மிகவும் எளிதான ஒன்று.

ஓரு சராசரி மனிதராலும் அடைந்திடக்கூடிய மிகவும் எளிமையான தெளிவு.

மற்றவர்கள் “ஞானம்” எனக் கூறும் கூற்றுக்கும்,

நாம் இங்கே, “ஞானம்” எனக் கூறுவதற்கும் அடிப்படையிலேயே சில வேறுபாடுகள் உண்டு.

மற்றவர்கள் பொதுவாக,

ஞானம் என்பதை,

- அனைத்தையும் அறிந்த,

ஓர் அறிவார்ந்த நிலையாகக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் நாம் அதனை அந்தப் பொருளில் கூறுவதில்லை.

நமது இயலாமையை மட்டும் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

நம்மால் செய்து சாதிக்க முடியாததை,

செய்ய முடியாத ஒன்றாகப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

மற்றவர்கள் கூறும் ஞானம்,

ஒருவரது அறிவுத் திறத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒன்றாகும்.

நாம் குறிப்பிடும் ஞானம் -

நம்முடைய அறியாமையை மனப்பூர்வமாக ஒப்புக் கொண்டிடும் நிலையாகும்.

பலவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளுவதுதான் சிரமமான ஒன்றாகும்.

நம்முடைய அறியாமையையும்,

நம்முடைய இயலாமையையும் அறிந்து ஒப்புக் கொள்ளுவது,

- மிகவும் எளிதான ஒன்றாகும்.

நமது மனோ ரீதியான பிரச்சினைகளையெல்லாம் நம்மால் தீர்த்திட முடியும், அதனைச் சீரமைக்க முடியும் என்று,

நாம் முயற்சி செய்து பலமுறையும் தோல்வி கண்டு,

நமது இயலாமையைப் புரிந்து கொண்டு நமது
இயலாமையை ஒப்புக் கொண்டு,

- எதையும் செய்யத் தெரியாமல்,

நாம் முயற்சியற்றிருக்கும்போது - நமது மனோதீயான
பிரச்சினைகள் அனைத்தும்,

- தாமாகவே தீர்வடைந்து விடுகின்றன.

நாம் முயற்சி செய்யுந்தோறும் போராட்டமாக இருந்த
ஒன்று ,

நாம் முயற்சிகளைக் கைவிட்ட நிலையில், தாமாகவே
தீர்வடைந்துவிடுகின்றது. இத்தகைய தெளிவு நிலையை
அடைவது,

மிகவும் கடினமான ஒன்றன்று.

ஓரு சராசரி மனிதனாலும் முடியக்கூடிய ஒன்று.

அந்த சராசரி மனிதருக்கு இருக்கவேண்டிய ஒரே
நிபந்தனை என்னவென்றால்,

அவர் திறந்த மனதுடையவராக இருக்க வேண்டும்.
தனது முடிவுகளையும், கருத்துக்களையும் மறு பரிசீலனை
செய்யக்கூடிய அளவில்,

- திறந்த மனதுடையவராக இருக்கவேண்டும்.

அவர் தனது முடிவுகளிலும், கருத்துக்களிலும்
பிடிவாதம் மிகுந்தவராக இருக்கும் பட்சத்தில் மட்டுமே,

அவரால் இந்த,

எளிமையான தெளிதலுக்கு - புரிதலுக்கு - வந்திட
முடியாது.

மற்றபடி,

ஒரு சாதாரண பள்ளி மாணவன் கூட,

இந்தத் தெளிவை அடைந்திட முடியும்.

பிடிவாதம் மட்டுமே நமது கண்களை மறைக்கின்றது.
நமது பார்வையைத் தெளிவற்றதாக்குகின்றது.

பிடிவாதம் உள்ளவருடைய கண்களுக்கு தனது தரப்பு
நியாயமும்,

தனது தரப்பு உண்மையும் மட்டுமேதான் தெரியும்.

எதிர் தரப்பு உண்மைகளையும், நியாயத்தையும்
எண்ணிப்பார்க்கும் பொறுமை இருக்காது.

இப்படி ஒரு சர்தார்ஜி ஜோக் சொல்லுவதுண்டு.

ஒரு சர்தார்ஜி ஒரு கடைக்குச் சென்று அங்கு காட்சிக்கு
வைக்கப்பட்டிருந்த பொருட்களைப் பார்வையிட்டார்.

அவருக்கு குளிர்சாதனப் பெட்டி (பிரிட்ஜ்)
வாங்கவேண்டுமென்று ஆசை.

தனக்கு பிடித்த வடிவத்திலுள்ளதைத் தேர்வு செய்து
இந்த பிரிட்ஜின் விலையென்ன என்று கேட்டார்.

கடைக்காரர் சர்தார்ஜியை ஏற இறங்க பார்த்தார்.

“சர்தார்ஜிக்கெல்லாம் பிரிட்ஜை விற்பதில்லை” என்று
கூறிவிட்டார்.

“ விற்பதற்குத்தானே அய்யா வைத்திருக்கிறீர்” என்று
சர்தார்ஜி பலவாறு வாதிட்டுப் பார்த்தும், கடைக்காரர்
சொன்னதையே திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

பிரிட்ஜை வாங்காமல் சர்தார்ஜி திரும்பி விட்டார்.

ஆனால் அந்த சர்தார்ஜிக்கு அந்த கடையில் பிரிட்ஜை
வாங்காமல் விடுவதில்லை என்ற பிடிவாதம் மட்டும்

இருந்தது.

அந்த சர்தார்ஜி மாறு வேடத்தில் அதே கடைக்குச் சென்று அதே பிரிட்ஜை விலைக்கு கேட்டார்.

அவர் சர்தார்ஜிதான் என்பதை எவராலும் கண்டுபிடித்துவிடமுடியாது.

அந்த அளவுக்கு அவர் மிகவும் கச்சிதமான மாறு வேடத்தில் இருந்தார்.

ஆனால் கடைக்காரர் மிகவும் அமைதியாகக் கூறினார் : “உங்களுக்கு இந்த பிரிட்ஜை விற்பதில்லையென்று நேற்றே கூறிவிட்டேன் !”

சர்தார்ஜி மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார்.

இந்த கடைக்காரர் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக நமது மாறு வேடத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார் - என அவர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு போனார்.

அது பற்றிக் கடைக்காரரிடமே கேட்டு விட்டார்.

“மாறு வேடத்தில் வந்திருப்பது நான்தான் என்பதை எப்படி கண்டுபிடித்தீர்கள் ? ”.

கடைக்காரர் அமைதியாகக் கேட்டார்.

“உன்னைத்தவிர வேறு யார் வாழிங் மெழினைப் பார்த்து பிரிட்ஜை என்று கூறுவார் ? ”

இந்தக் கதையில் வரும் சர்தார்ஜி கடைசிவரையிலும் தன்னுடைய கண்டுபிடிப்பில் தவறு இருக்குமோ என மறுபரிசீலனை செய்து பார்க்கவில்லை. அவர் கடைக்காரரைக் கூடப்பாராட்டத்தயங்கவில்லை.

நமது கருத்துக்களின் மீதும்,

முடிவுகளின் மீதும் உள்ள பிடிவாதந்தான்

- உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கத் தடையாக உள்ளது.

தெளிவை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ளது.

மற்றபடி,

தெளிவு பெறுவது என்பது அனைவருக்குமே மிகவும் எளிதானது.

தெளிவு பெறுவது என்பது ஒரு சிரமமான ஒன்று என எண்ணுவது,

நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி,

அந்தத் தெளிவை பயன்படுத்தி ஏதோ ஒரு செயலைச் செய்து முடிக்கவேண்டும் என்பதைப் போன்றோ,

அந்த தெளிவைப் பயன்படுத்தி ஏதோ ஓர் இடத்தை அடைய முயற்சி செய்வது போன்றோ,

எண்ணிக் கொள்ளுகிறோம்.

தெளிவு என்பது,

நமது முயற்சிகளை மேற்கொள்ளத் தேவையான ஒன்று எனக் கருதிக் கொள்ளுகிறோம்.

உண்மையில்,

தெளிவு என்பது,

- நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதை,

கண்டுபிடிப்பதுதான்.

- நமது முயற்சிகளை கைவிடச் செய்வதுதான்.

நமது முயற்சிகளைதான்டும் ஒன்றாக,

- இந்தத் தெளிவை - புரிதலை - நாம் கருதுவோமாயின்,

- அது நாம் கூறும் தெளிவு அல்ல.

உண்மையில் முயற்சியைத் தூண்டும் தெளிவை அடைவதுதான் சிரமமானது.

ஓர் ஊருக்கு செல்வது எப்படியென்று பலரிடமும் வழி கேட்கிறீர்கள். அதன் மூலம் அந்த வழியைப் பற்றிய ஒரு கருத்து ரூபமான தெளிவுக்கு வருகிறீர்கள்.

பிறகு அந்தத் தெளிவைப் பயன்படுத்தி, அந்த ஊருக்கு பிரயாணம் செய்து அந்த ஊரை அடைகிறீர்கள்.

இப்போது உங்களுக்கு ஏற்பட்ட கருத்து பூர்வமான தெளிவு,

அனுபவப் பூர்வமான தெளிவாக மாறிவிடுகிறது.

கருத்துப் பூர்வமான தெளிவை, அனுபவப் பூர்வமான தெளிவாக மாற்றுவதற்கு இடையில்,

உங்களுடைய முயற்சி தேவைப்படுகிறது.

உங்களது பயணம் தேவைப்படுகிறது.

கருத்துப் பூர்வமான தெளிவுதான் அனுபவப் பூர்வமான தெளிவாக மாறுகிறது.

பயணம் செய்து அந்த ஊரை அடைந்த அனுபவம்தான்,

அனுபவபூர்வமான தெளிவாக இருக்கிறது.

முதலில் கருத்துப் பூர்வமான தெளிவு ஏற்பட்டு,

நமது முயற்சிக்குப் பிறகு அனுபவப் பூர்வமான தெளிவாக மாறுகிறது.

ஒருவர்க்கவாசப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு உட்கார்ந்த நிலையிலேயே காற்றில் மிதக்கக் கற்றுக் கொள்ளுகிறார் என வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

பயிற்சிகளை மேற்கொள்ளுவதற்கு முன்பு, அந்தப்

பயிற்சிகளை எப்படி மேற்கொள்ளுவது என்ற கருத்தை
மட்டும் கற்றுக் கொள்ளுகிறார்.

பிறகு,

அவர் தனது கருத்தை - செயல்முறையை - பயிற்சி
செய்து பார்க்கிறார்.

மீண்டும் மீண்டும் பயிற்சி செய்து, அதன் நுட்பத்தைப்
புரிந்து கொள்ளுகிறார்.

முதலில் கருத்தளவில் புரிந்து கொண்டதைப் பிறகு,

செயலளவில், செயல்படுத்திப் புரிந்து கொள்ளுகிறார்.

கருத்துக்கும், செயல்முறைக்கும் இடையே,

முயற்சியும், பயிற்சியும் தேவைப்படுகிறது.

இதனால், கருத்தளவில் புரிந்து கொள்ளுவது
எளிமையானதாகவும்,

அதனைச் செயல்படுத்தி செயல்முறையில் புரிந்து
கொள்ளுவது கடினமானதாகவும் உள்ளது.

எப்படியாயினும்,

கருத்தளவில் புரிந்து கொள்ளுதல் என்பது எளிதான்
ஒன்று என்பது நம் அனைவருக்குமே தெரிந்துள்ளது.

நாம் கூறும் தெளிதவில்,

கருத்தளவிலான தெளிதல் மட்டுமே உண்டு.

இங்கு செயல்முறை என்று எதுவுமே கிடையாது.

எப்படிச் செய்வது என்று நாம் புரிந்து
கொள்ளுவதில்லை.

நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதை மட்டுமே
புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

இதுதான் உண்மையான புரிதல்.

இதுதான் உண்மையான தெளிவு.

ஓரு சராசரியான பள்ளி மாணவன் எப்படி ஒரு நாவலைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ளுகிறானோ -

அத்தனை எளிதாக நாம் கூறும் தெளிவையும் அடைந்துவிட முடியும்.

நாம் நம்முடைய முடிவுகளிலும், கொள்கைகளிலும் பிடிவாதமாக இல்லாதபட்சத்தில்,

நாம் கூறும் இத்தகைய தெளிவு,

- மிகவும் எளிதானது!

நமது உணர்வெல்லாம் ஓர் இசையே

நமது இயலாமையைப் புரிந்து கொள்வதைத்தான்,
தெளிவு என்று நாம் பார்த்தோம்.
இந்தத் தெளிவை நாம் அடைந்த நிலையில் -
என்னதான் நமக்கு ஏற்படுகிறது?

எதையோ அடைவதற்காக நாம் இதுவரை முயற்சி
செய்துவந்தோம். அந்த முயற்சியினால் அதை சாதிக்க
முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

இன்ப நாட்டந்தான் பேராட்டத்தைக் கொண்டு
வருகிறது எனப் பார்த்தோம்.

இன்ப நாட்டமில்லாத நிலையை எதிர்பார்ப்பதும்,
இன்பநாட்டந்தான் எனப்பார்த்தோம்.

எப்படி முயற்சி செய்தாலும், அது நமது தவறான அனுகு
முறையையே வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துவிடுகிறது.

மனோநாசத்தை அடைந்திட முயற்சி செய்தோம்.

மனோ நாசத்தை அடைய முயற்சி செய்யும் “நான்”
எனும் அம்சமும் மனோலயத்தின் அம்சமானதுதான்
என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

மனோலயத்தால் எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும்
அது மனோநாசத்தைச் சென்று அடைய முடியாது எனப்
பார்த்தோம்.

எந்த வகையிலும்,

நமது முயற்சி செய்யும் அனுகுமுறையே தவறானது
என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

ஆக,

நமது முயற்சிக்கான வாய்ப்பே இல்லை என்பதைப்
புரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

இந்த அளவுக்கு நமது இயலாமையைப் புரிந்து
கொண்டால் போதும்.

நாம் நமது இயலாமையைப் புரிந்து கொண்டதால்,

நமது மனோ இயக்கம் இல்லாமல்
போய்விடுவதில்லை.

அப்போதும் -

நமது மனதுக்கு இயக்கம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனால் அது வேறு வகையில் இயங்க ஆரம்பிக்கிறது.

முயற்சி முயற்சியென்று முயற்சியில் மட்டுமே
ஈடுபட்டு வந்த மனதானது -

முயற்சியை மேலும் கையாள முடியாத நிலையில்,

- முயற்சியற்ற நிலையில் இயங்க ஆரம்பிக்கின்றது.

தேடித் தேடி ஓடிக் கொண்டிருந்த மனது,

- தேடுதலில்லாமல் இயங்க ஆரம்பிக்கின்றது.

இது மிகவும் அரிதான நிலையென்று.

நாம் அனைவராலும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய,

- எளிதில் அடையாளம் கண்டு கொள்ளக்கூடிய,

ஓரு சர்வசாதாரணமான நிலை.

இதுதான்,

நமது மனதினுடைய இயற்கையான நிலை;

நமது மனதினுடைய இயல்பான நிலை.

அதிபர் சதாம் ஹாசேனுடைய மரணம் பற்றிய செய்தி செய்தித்தான்களில் வந்தது.

அவர் எந்தக் கலக்கமும் இல்லாமல்,

மிக அமைதியாக மரணத்தை ஏற்றுக் கொண்டார் என்று,

அவரைப் பற்றிய செய்தி வந்திருந்தது.

இப்படி,

எவரோருவர் நிர்க்கியான நிலையில் இருக்கின்றாரோ,

அப்போது -

அவரது மனம் இத்தகைய நிலையில்தான் செயல்படுகின்றது.

ஆனால்,

மரணத்தை எதிர்கொள்ளவேண்டிய ஒருவருக்கு அதிலிருந்து,

தப்பிச் செல்லும் வாய்ப்பு ஏதாவது, இருக்கும் பட்சத்தில்,

அவருக்கு,

மனக்கலக்கம் ஏற்பட்டுவிடும். முயற்சியென்னும் போராட்டம் ஏற்பட்டுவிடும்.

முயற்சியற்ற நிலையில்,

- எது நிகழ்கின்றதோ,

அதனை நேருக்கு நேராக எதிர் கொண்டு சந்திக்கும்

எளிமை,

ஏற்றுக் கொள்ளும் வல்லமை வந்துவிடுகின்றது.

நாம் ஒவ்வொரு கணத்திலும்,

ஏதாவது ஒர் அனுபவத்துடனேயே இருந்து வருகிறோம்.

காலையில் படுக்கையில் விழுத்துக் கொண்டதுமுதல்,

நமது அனுபவங்கள் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

இரவில் படுக்கைக்குச் சென்ற பிறகுதான் அனுபவங்கள் முடிவடைகின்றன.

அனுபவங்கள் என்பது,

- மனோ அனுபவங்களை மட்டுமே இங்கு நாம் குறிப்பிடுகின்றோம்.

மனோ அனுபவங்கள் மட்டும் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தன்மை உடையதாக அமைந்துள்ளது.

நாம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான மன இயல்பு இருக்கின்றது.

நாம் பிறந்தது முதற்கொண்டே நமது இயல்பு நம்மைத் தொடர ஆரம்பிக்கின்றது. நமது பெற்றோரிடமிருந்து ரத்த மூலக்கூறுகள் மூலமாகவும், நமது வளர்ப்பு, பழக்க வழக்கங்கள், நமது அனுபவங்கள் ஆகியவற்றின் மூலமாகவும்,

- நமது இயல்பு அமைந்துள்ளது.

நமக்கு ஏற்படும் மனோ அனுபவங்கள் அனைத்துக்கும்,

நமது இயல்புதான் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

ஒவ்வொருவரும் அவருடைய இயல்புக்கு ஏற்ற

அனுபவத்தையே அடைந்திருக்கின்றனர்.

பூங்காவில் மான் ஒன்றைப் பார்க்கிறோம்.

நாம் ஓர் ஓவியராக இருக்கும் பட்சத்தில் ஓவியமாக்குவது சம்பந்தமான எண்ணம் ஏற்படும்.

நாம் ஒரு வேட்டைக்காரராக இருக்கும் பட்சத்தில், மான் வேட்டை பற்றிய எண்ணம் ஏற்படும்.

சிலருக்கு மானுடன் விளையாடவும் மானுடன் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்ளவும் தோன்றும்.

இப்படி ஒரேநிகழ்வு நடந்தாலும், நமது இயல்புக்கேற்ற எண்ணமும், எண்ணத்துக்கு ஏற்ற அனுபவமும், நமக்கு ஏற்படுகின்றது.

ஓர் இசைப் பெட்டியில், பலவிதமான இசைகளை ஏற்படுத்தும் கட்டைகள் உள்ளன. ஓவ்வொரு கட்டையை அழுத்தினாலும், ஓவ்வொரு விதமான இசை வெளிப்படுகிறது.

இதேபோல் நம்முடைய இயல்பிலும், பலவிதமான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் அம்சங்கள் உள்ளன.

அந்தந்த சூழ்நிலையை நிர்வாகம் செய்யும் நோக்கத்தில், அந்தச் சூழ்நிலைக்கேற்ற,

- உணர்வுகள் நம்மிடமிருந்து வெளிப்படும்.

நமது இயல்பில் அன்பை வெளிப்படுத்தும் அம்சமும் உள்ளது.

கோபம், ஆசை, அடக்கம், பயம், துக்கம் எனும்,

- இதுபோன்ற அத்தனை வகையான அம்சங்களும் நமது இயல்பில் உள்ளன.

அந்தந்த சூழ்நிலைக்கேற்ப அவை வெளிப்படும்.

பெரும்பாலும்,

அன்பையும், அடக்கத்தையும், ஆனந்தத்தையுமே,

- நல்ல உணர்வுகளாகக் கருதி வருகிறோம்.

ஆசை, கோபம், பயம், துயரம் போன்ற உணர்வுகளை வரக்கூடாத உணர்வுகளாகக் கருதிவருகிறோம்.

ஒர் இசைப் பெட்டி என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதில் பலவிதமான இசைகளை எழுப்பும் கட்டைகளே அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

அவற்றில் சில நமக்குப் பிடிக்கவில்லையென்று கருதி சில கட்டைகளை நாம் அப்பறப்படுத்துவோமாயின் -

பிறகு அது இசைப் பெட்டி யே அல்ல.

அதுபோன்ற நமது உணர்வுகளிலும் நல்லது கெட்டது என்று,

எந்தப் பாகுபாடும் கிடையாது.

எல்லா உணர்வுகளுமே, சராசரி மனித உணர்வுகளே.

இதில் உயர்ந்த உணர்வு, தாழ்ந்த உணர்வு, தெய்வீக உணர்வு என்று,

- பாகுபாடு எதுவும் கிடையாது.

இங்கு பிரச்சினை என்னவென்றால்,

சில உணர்வுகள் தேவைக்கதிகமாக ஏற்படுவதுண்டு. சில உணர்வுகள் மறைவதற்கு அதிகமான கால அவகாசம் எடுத்துக் கொள்வதுண்டு.

இதனால்,

நாமே நமது உணர்வை எதிர்த்துப் போராடும் சூழ்நிலை உருவாகிவிடுகின்றது.

ஆனால் நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி,
 நமது உணர்வுகளில் எவை வெளிப்பட்டாலும்,
 அவற்றின் ஆயுள் வெறும் அரைவினாடிதான்.
 நமது தவறான அனுகுமுறையின் காரணமாகவே,
 தேவையற்ற போராட்டம் ஏற்பட்டு,
 சில உணர்வுகளை எதிர்த்துப் போராடி, அந்த
 உணர்வுகளுக்கு, மீண்டும் மீண்டும் உயிருட்டி,
 அவற்றைப் புதுப்பித்துவிடுகிறோம்.
 நமது போராட்டம் அனைத்துமே,
 - “எதையோன்றை அடைவது”
 என்று அந்தப்படும்படியாகவே உள்ளது.
 துன்பம் ஏற்பட்டால்,
 துன்பமற்ற நிலை வேண்டும் என்று முயற்சிக்கிறோம்.
 பயம் ஏற்பட்டால்,
 பயமற்ற நிலை வேண்டும் என்று விரும்புகின்றோம்.
 இன்பமான நிலை ஏற்பட்டால் அதைத்
 தக்கவைப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறோம்.
 நாம் ஏதோ ஒரு தன்மையுள்ள நிலையை அடைய
 விரும்பினாலும்,
 ஏதோ ஒரு தன்மையை நீட்டிக்க விரும்பினாலும்
 நாம் நம்மையறியாமலேயே,
 - மனோலயத்தை வரவேற்கத் துவங்கிவிடுகின்றோம்.
 மனோலயத்தினால் நல்லவிதமானதொரு
 தீர்வு கிடைத்ததுபோல் தோன்றினாலும்,

அது நாம் எதிர்பார்க்கும் தீர்வாகாது.

மனோலயத்தினால் எத்தகைய நிலையை
அடைந்தாலுங்கூட,

வெகு விரைவில் அதன் உயிரற்ற தன்மை நமக்குப்
புரிந்துவிடும்.

மனோலயத்தினால் ஏற்படும் துண்ப உணர்வுகள் நமது
உடலை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கின்றன என்பது நம்
அனைவருக்கும் தெரிந்த,

வெளிப்படையான செய்தி.

மனோலயத்தினால் ஏற்படும் இன்ப உணர்வுகளும்,

நமது உடலைப் பாதித்துவிடும் என்பது,

இரு சிலருக்கே தெரிந்த உண்மை.

இன்ப உணர்வுகளாயினும் சரி, ஓரளவுக்கு மேல்,

நமது உடலால் தாங்கிக் கொள்ளமுடியாது.

நாம் எதையாவது,

அடையவேண்டும் என நினைத்தால்,

அது மனோலயத்தையே.

மனோலயத்தை அடைவது சரியான தீர்வல்ல என்பதைக்
கண்டுபிடித்து,

நமது மனோ இயங்கங்கள் யாவும், தாமாக வந்து,

தாமாகச் செயல்பட நாம் அனுமதிக்கும் போது -

மனோநாசநிலை நம்மை நிரந்தரமாக
ஆட்கொள்ளுகின்றது.

அபூர்வ அனுபவங்கள்

“நாம் அடைவதற்கு ஏதாவது உள்ளதா ?”

- என்ற கேள்வியை நமக்கு நாமே கேட்டுக் கொள்ளுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

நாம் என்ன பதில் சொல்லுவோம் ?

நாம் அடைவதற்கு ஏதாவது உண்டா ?

நமது வீட்டின் முன்னால் உள்ள ரோடு, குண்டும் குழியுமாக இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

நாம் முயன்று அதனைச் சீரமைத்தால் அந்த ரோடு சரியாகும். அதனை அதுபோக்கில் விட்டு விட்டால்,

அது மேலும் சீர்கேட்டைந்துவிடும்.

நாம் மனைவி மக்களுடன் வசிக்கிறோம். வருவாய் ஈட்டும் பொறுப்பிலிருக்கும் நாம்,

சமுதாயம் அங்கீகரித்த நியாயமான முறையில் பாடுபடவேண்டியது நமது கடமை.

நாம் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாவிட்டால்,

நமது கடமையிலிருந்து தவறியவர்களாவோம்.

இதுபோல்,

நமது இயல்பிலும்,

தாழ்வான அம்சங்கள் உள்ளன. சீரமைக்கப்பட வேண்டிய அம்சங்கள் உள்ளன.

இருவர் மிகுந்த பயமுடைய இயல்போடு இருக்கலாம்,

இன்னுமொருவர் எடுத்ததற்கெல்லாம் கோபப்படும் இயல்புடையவராக இருக்கலாம்.

பிறிதொருவர்,

எடுத்ததற்கெல்லாம் வருத்தப்படும் இயல்புடையவராக இருக்கலாம்.

அது அவருடைய சொந்த இயல்புதான்.

அவரது பெற்றோர்களிடமிருந்தோ, அவரது வளர்ப்பு மற்றும் அனுபவச் சூழ்நிலை காரணமாகவோ அத்தகைய இயல்புகளைப் பெற்றிருக்கலாம்.

அதையும் நாம் சீரமைக்க வேண்டும்.

ஆனால் -

நமது அகநிலையைச் சீரமைப்பது சற்று வித்தியாசமானது.

புறச்சூழ்நிலையைச் சீரமைப்பதைப் போல்,

நமது முயற்சியின் மூலமாக சாதிக்கமுடியாது.

நமது அகநிலையை மாற்றியமைக்க நாம் எடுத்துக் கொள்ளும் முயற்சியே -

நமது அகநிலையை மேலும் சிக்கலாக்கிவிடும்.

நமது அகப்பிரச்சினைகள் மேன்மேலும்,

உயிர் பெற்றுவிடும்.

அது சம்பந்தமாக,

நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லையென்பதைப்
புரிந்து கொள்ளுவதுதான்,

- உண்மையில் புரிந்து கொள்ளுவதாகும். அப்படித்
தெளிவடைவதுதான்,

உண்மையில் தெளிவடைவதாகும்.

- நாம் அகத்தளவில் ஏதோல்ர் உன்னதமான உயர்ந்த
நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணெந்தான்,

- எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக இருக்கிறது.

சில மகான்களுடைய சரிதங்களைப் படிக்கிறோம்.

அவர்கள் அன்புமயமாக இருப்பதையும்,

சமாதி நிலையிலேயே பெரும்பாலும்
வீற்றிருப்பதையும்,

- நமக்கு விரிவாகக் காட்டுகிறார்கள். அத்தகைய
நிலைதான் உயர்ந்த நிலை என்ற மயக்கத்தை,

இவைகள் ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. அவை உயர்ந்த
நிலை இல்லையா?

ஞானிகளின் இத்தகைய இயல்புகள் சிறப்பானவை
கிடையாதா?

இவை அனைத்தும் சிறந்த நிலைகள்தான் ; உயர்ந்த
நிலைகள்தாம்; எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை.

ஆனால் இவை அனைத்துமே மனோலயத்தால்
ஏற்படக்கூடியவை.

மனோலயத்தை மொத்தமாக எடுத்துப்
பார்த்தோமானால்,

அதில் உயர்வான லயம், தாழ்வான லயம் என்று,

- எதுவுமே இல்லை.

எத்தனை உயர்ந்த அனுபவமாயினும்சரி, அது திரவநிலையை அடைந்து மறைவதுதான் சரியாக இருக்கமுடியும்.

ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபட்ட ஓர் அம்மையார் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு அவருடைய அனுபவம் பற்றி சில விபரங்களைக் கேட்டார்.

அவர் இல்லற வாழ்வில் இருக்கும் ஒரு பெண்மணி. அவரும் அவருடைய கணவரும் ஆன்மீக சாதனைகளில் ஈடுபாடு காட்டிவந்தனர். அவர்களுள் இந்த அம்மையாருக்கு ஆன்மீக உலகில் உயர்வாகக் கருதப்படும் பல அனுபவங்கள் ஏற்பட்டன.

அந்த ஆன்மீக அனுபவத்தின் விளைவாக அவரால் உலகியல் கடமைகளில் சரிவர ஈடுபடமுடிவதில்லை.

மற்றவர்களின் வற்புறுத்தவின் பேரில் கணவருக்கோ, மற்றவர்களுக்கோபணிவிடை செய்தாலும்.

அவருடைய மனது அந்தச் செயலில் ஈடுபடாத காரணத்தால் எந்தப் பணிகளையும் சரிவரச் செய்ய முடிவதில்லை.

தன்னுடைய உடலைப் பராமரிக்கும் பணியைக் கூட சரியாகச் செய்ய முடிவதில்லை. சில சமயங்களில் மாதக் கணக்கில் கூட குளிப்பதில்லை - குளிக்கமுடிவதில்லை.

சிலனேரம் மற்றவர்கள் அவரிடம் கடிந்து பேசுவதுண்டு. எவராவது அவரை இப்படித்திட்டும் போது,

மனம் பொறுக்கமுடியாமல் அவர் அழுவிடுவதுண்டு.

இதனால் மற்றவர்கள் அவரிடம்,

- “இப்படி அழுபவர்கள் எப்படி ஞானியாக இருக்கமுடியும்? - இவள்ளதோநாடகம் ஆடுகிறாள்” -

இப்படி அவரைப் பற்றி குடும்பத்தார்கள் குறை கூறிவந்தார்கள்.

அந்த அம்மாவுக்கு,

தான் இருக்கும் நிலைபற்றி சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

- தான் இருக்கும் நிலை சரியானதுதானா? உயர்ந்த நிலைதானா? ஆன்மீகத்தில் சிறப்பாகக் கூறப்படும் நிலைதானா?

பிறகு ஏன் சாதாரண மனிதர்களைப் போன்று மனம் வருத்தம் ஏற்பட்டு, சாதாரண நபரைப்போல் அழு நேர்ந்தது?

- அந்த அம்மையார் தனது நிலைபற்றி விளக்கம் கேட்டார்.

அந்த அம்மையாருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம், சராசரி மனிதர்களுக்கு ஏற்படக்கூடியதல்ல.

ஆன்மிக சாதனைகளில் ஈடுபடக்கூடிய அனைவருக்கும் இத்தகைய அனுபவங்கள் ஏற்படுவதில்லை.

எதோ பல லட்சத்தில் ஒருவருக்குத்தான் இத்தகைய அனுபவங்கள் ஏற்படுவதுண்டு.

ஆன்மீக உலகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் மிகவும் அரிதானவை; உயர்ந்தவை.

அதில் எந்த சந்தேகமோ, மாற்றுக்கருத்தோகிடையாது.

ஆன்மீக உலகில் இத்தகைய அரிதான ஆன்மீக அனுபவங்கள் ஏற்படுவதுண்டு.

சில ஆன்மீகப் பெரியவர்களின் வாழ்வில்

எற்பட்டவற்றை இந்த அம்மையாரின் அனுபவங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது -

அந்த ஆன்மீகப் பெரியவர்களின் அனுபவமும் உண்மையாகத்தான் இருக்கமுடியும்;

இந்த அம்மையாரின் அனுபவமும் உண்மையாகத்தான் இருக்கமுடியும்; - என்று தொன்றுகிறது.

இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சரின் வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

அவருக்கும், சாரதாதேவி அம்மையாருக்கும் திருமணம் நடைபெறுகிறது.

அவர்கள் இருவரும் முதலிரவில் சந்திக்கின்றனர்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், சாரதாதேவியின் கரங்களைப் பற்றுகிறார்.

- ஆனால் அவருக்கு காம உணர்வு ஏற்படவில்லை.

அவருக்கு சமாதி அனுபவம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

இப்படியும் நடக்க முடியுமா என்ற சிந்தனை அனைவருக்கும் ஏற்படுவது சகஜந்தான். அப்படியொரு சந்தேகம் எனக்கும் இருந்தது.

ஆனால் இந்த அம்மாளின் அனுபவங்களைப் பார்க்கும்போது,

- இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சருக்கும் இப்படி ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்புண்டு, என்றான் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இராமகிருஷ்ணர் ரூபாய் நாணயங்களைத் தொடுவதில்லை.

பெண்ணாசையும்,

பொன்னாசையும்தான்

மனிதர்களைக் கட்டிப்போடும் விலங்குகள் என அவர் எப்போதும் கூறுவதுண்டு.

எவராவது அவரிடம் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் இராமகிருஷ்ணர்த்துடித்துப் போவார்.

நமக்கு ஏற்பட்ட சந்தேகம் அவரது சீடர் விவேகானந்தருக்கும் ஏற்பட்டது.

மின்சாரத்தைத் தொட்டால் - ‘ஷாக்’ அடிக்கலாம்; தூக்கிப் போடலாம். மின்சாரத்துக்குள்ள சக்தி, இந்தப் பணத்திற்கு எப்படி இருக்கமுடியும்? இவர் ஏதோ நாடகமாடுகிறார்.

- இப்படி விவேகானந்தர் என்னினார்.

இராமகிருஷ்ணரை சோதித்துப் பார்க்க முடிவு செய்து, ராமகிருஷ்ணருக்குத் தெரியாமல்,

ஞபாய் நாணயத்தை இராமகிருஷ்ணரின் படுக்கைக்குள் விவேகானந்தர் மறைத்து வைத்தார்.

அது பற்றி எதுவுமே தெரியாத இராமகிருஷ்ணர் வழக்கம்போல் படுக்கையில் படுத்தார்.

ஆனால் படுத்த மறுகணத்திலேயே தேளினால் கொட்டுப்பட்டவரைப் போல் பதறிப் போய் எழுந்துவிட்டார்.

பிறகு நடந்ததைத் தெரிந்து கொண்டார்.

இவையெல்லாம் என்ன?

ஆன்மீக ஈடுபாட்டின் காரணமாக நமது மனோ இயல்புகள் பலவகையான மாற்றங்களுக்கு உட்படுகின்றன.

நமது மனோ அனுபவங்களுக்கு ஏற்ற அனுபவங்களே நமக்கு வெளிப்படுகின்றன.

ஆனால் -

வெளிப்பட்ட அனுபவங்கள் அணைத்துமே,
மனோலயத்தினால் ஏற்பட்டவையே,
மனோலயத்தினால் எத்தகைய அனுபவங்களும்
ஏற்படலாம்.

உலகக் காரியங்களில் ஈடுபட முடியாத அளவில்,
நம் மனம் ஏதோ ஒரு லயத்தில் தோய்ந்து கிடக்கலாம்
- நமது இயல்புக்கேற்ற நிலையில், மற்றவர்களுடைய
சொற்களினால் மனவேதனை ஏற்பட்டு அழுகையும்
ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அதுவும் நமது இயல்பில் இருந்திருக்கிறது.

எவையெல்லாம் நமது இயல்பில் உள்ளனவோ,

- அவைதாம் நமது அனுபவங்களாக வெளிப்படும்.

அவைகளில் நாம்,

உயர்ந்தவை, தாழ்ந்தவை என,

பாகுபாடு காட்டுவோமாயின் -

உயர்ந்தவற்றின் மீது அதிகப்பற்றும்,
தாழ்ந்தவைகளாகக் கருதப்படுபவற்றின் மீது வெறுப்பும்
ஏற்பட்டுவிடும்.

உயர்ந்தவற்றை தக்கவைப்பதற்காகவும்,

தாழ்ந்தவற்றை அப்புறப்படுத்துவதற்காகவும்,

- நமது இயல்புகளோடு போராடும் நிலை
உருவாகிவிடும்.

ஆகவே நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களில் உயர்ந்தவை
தாழ்ந்தவை இல்லை.

அனைத்து அனுபவங்களும் நமது மனோலயத்தின் அம்சமாகவே உள்ளன.

அவை அனைத்தும் -

அவற்றின் போக்கில் வந்திடவும்,

அவற்றின் போக்கில் மறைந்திடவும்,

-அனுமதிக்கும் போதுதான்,

மனோலயம் கலைந்து,

மனோநாசம் செயல்படும் நிலை ஏற்படுகிறது.

உயர்நிலை, கீழ்நிலை என்ற பாகுபாடு அனைத்தும்,

மனோலயத்தைப் பொறுத்ததே.

மனோநாசத்தைப் பொறுத்து,

அனைத்துமே திரவ நிலைக்கு வந்துவிடுகின்றது.

அனுபவங்களின் இயக்கம்

நாம் அடைவதற்கு ஏதாவது உள்ளதா என்ற கேள்வியை எழுப்பினோம்.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் அடைவதற்கு முயற்சி தேவைப்படுகிறது.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில்,

മുയർ‌ച്ചിതാൻ പിരഞ്ഞിനെയെക്ക് കൊണ്ടു വരുകിയെന്തു.

ଅକବେ,

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அடைவதற்கு எதையாவது நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் வரை,

- முயற்சி தவிர்க்க முடியாதது.

நமக்கு முயற்சி இருந்து கொண்டிருக்கும்வரை,

- நாம் அடைவதற்கு எதையோ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அர்த்தம்.

நமக்குள் போராட்டம் இருக்கும் வரை,

நாம் அடைவதற்கு எதையோ வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று அர்த்தம்.

மனோ ர்தியான ஒரு திருப்திகரமான நிலையை எதிர்பார்த்தே நமது முயற்சி அமைந்துள்ளது.

மனோ ரத்தியாக ஒரு நேர்த்தியான நிலையை எதிர்பாத்தே

நமது முயற்சி அமைந்துள்ளது.

உண்மையில்,

அப்படி ஒரு நிலையே கிடையாது.

உயர்நிலை - நேர்த்தியான நிலை என்ற பெயரில்,

ஏதோ ஓர் உறைநிலையையே நாம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

உண்மையில் அப்படி ஒரு நிலையே கிடையாது.

நமது மனோலய நிலையில் சிலவேளைகளில்,

சில உயர்நிலை அனுபவங்கள் ஏற்படலாம்.

உண்மையில் அவைதாம் நம்மை ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவற்றை நிரந்தரமாகத் தக்க வைத்துக் கொள்ளலாம் என நினைத்து ஏமாந்து போய்விடுகின்றோம்.

அப்படி ஒரு நிலை நிரந்தரமாகவே நமக்கு ஏற்படுகிறது என வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

- ஓர் உதாரணத்துக்காக வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

அப்படி ஓர் அனுபவ நிலை நிரந்தரமாக ஏற்படும்பட்சத்தில்,

- அந்த நிலை,

நமது உடலையே அழித்துவிடும்.

ஏனெனில்,

நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும்,

உடல் அனுபவங்களே!

பெயரளவில் வேண்டுமானால்,

- அவற்றை நாம் மனோ அனுபவம் என்றும்,
ஆன்மீக உயர் அனுபவம் என்றும் கூறிக் கொள்ளலாம்.

ஆனால் அவை அனைத்தும்,

- நமது உடல் அனுபவங்களே !

நமது உடம்பிலுள்ள நரம்பு மற்றும், உணர்வு
மண்டலங்களில் ஏற்படும் அனுபவங்களே.

அவற்றின் செல்பாடுகள் இல்லாமல், அவற்றின் உதவி
இல்லாமல்,

- இத்தகைய அனுபவங்கள் எவற்றையும் நாம்,
அனுபவம் செய்ய முடியாது.

ஓரு சிலருக்கு தங்களுடைய சூட்சம சரீரத்தை
தங்களுடைய உடலிலிருந்து பிரித்து,

உடலுக்கு வெளியே வரும் அனுபவ நிலை
ஏற்படுவதுண்டு.

அவர்களுடைய சூட்சம உடல் மட்டும், தனியே பிரிந்து
வெளியே வந்துவிடும்.

அவர்களால் உலகத்தைப் பார்க்கவும் கேட்கவும்
முடியும்.

தனது சதை உடலைக் கூடப் பார்க்கமுடியும்.

ஆனால் -

அந்நிலையில் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான அனுபவமும்
இருக்காது.

அவர்களுடைய மனோ உடல், சதை உடலுடன்
இணைந்த பிறகே,

- அவர்களால்,

உயர்நிலை ஆன்மீக அனுபவத்தைக் கூட
அனுபவிக்கமுடியும்.

நமது உடலில் உள்ள உணர்வு மற்றும் நரம்பு
மண்டலங்களில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றங்களினால்
மட்டுமே,

நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும்
உண்மையான அனுபவங்களாகின்றன ;
உணர்ந்து அறியப்படும் அனுபவங்களாகின்றன.
ஆனால் நமது உடல் உணர்வுகள் அனைத்தும்,
நமது உடலில் ஏற்படும் இரசாயன மாற்றங்கள்
அனைத்தும்,
நமது உடலைப் பாதிக்கின்றன.

அவை அளவுக்கு அதிகமான நிலையில்
அனுபவமாகும் போது -

உடலின் ஆரோக்கியமும் பாதிக்கப்படுகிறது.
நமது உடலின் புலன் உணர்வுகளுங்கூட மாற்றத்தை
விரும்புகின்றன.

எவ்வளவு உயர்வகை உணர்வுகளாயினும் சரி,
அளவை மீறினால் அவை,
நமது உடலைப் பாதித்து விடுகின்றன.

ஆகவே -
நமது மனதாயினும் சரி,
உடலாயினும் சரி,
- அனைத்தும் வந்து வந்து போகும் ஓர் இடமாக

அமைந்திடும்போதே,

- அவை ஆராக்கிய நிலையில் இருக்கின்றன.

எவற்றையாவது பிடித்து வைக்கும்போது,

எந்த அனுபவமாவது உறை நிலையடைந்து தேங்கிக் கிடக்கும்போது,

- அது உடலையும் பாதிக்கிறது ;

உள்ளத்தையும் பாதிக்கிறது.

திரவ நிலை அனுபவமே சரியான நிலையாகும்.

எந்த அனுபவமாயினும்,

அது வருவதும்,

போவதுமாக இருப்பதே சரி.

ஆனால் -

நாம் நம்மையறியாமலேயே,

நமது அனுபவங்களில் ஒரு நிரந்தரத் தன்மையை எதிர்பார்க்கிறோம்.

நல்ல நிலை நிரந்தரமாக ஏற்பட வேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்.

நல்ல விதமான அனுபவ நிலை நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்.

ஆனால் அது நடைமுறை சாத்தியம் இல்லாத ஒன்று;

உண்மைக்கு விரோதமான ஒன்று.

அப்படி நடைபெறுவது ஆபத்தானதாகவும் உள்ளது. அழிக்கும் தன்மை உடையதாகவும் உள்ளது.

ஆகவே -

நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லையென்பதை,

நமக்கு நாமே கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

நாம் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்பதில் உறுதி
பெற வேண்டும்.

அகத்தளவில் நாம் அடைவதற்கு எதுவும்
இல்லையென்ற நிலையில்,

- நமது முயற்சிகள் அனைத்தும்,
அர்த்தமில்லாமல் போய்விடுகின்றன.

நமது மனோ அனுபவங்களை எதிர்த்துப் போராடும்,

- போராட்டங்கள் அனைத்தும், அப்படியே நின்று
போய்விடுகின்றன.

நமது போராட்டம் நின்று போனாலும், நமது மனம்,

- தனது இயக்கத்தை நிறுத்துவதில்லை.

அப்போதும் மனம் இயங்கத்தான் செய்கிறது.

ஆனால் அந்த மனதில் போராட்டம் இருப்பதில்லை.

தனது அனுபவங்களைத் தக்கவைக்கவோ,

தனது அனுபவங்களை அப்புறப்படுத்தவோ,

- அந்த மனம் போராடுவதில்லை.

நமது மனோ அனுபவங்கள் அனைத்தும் தாமாக
இயங்கும் தற்செயல் இயக்கமாக மாறிவிடுகின்றன.

அவற்றின் இருப்பிலும்,

அவற்றின் மறைவிலும்,

- நாம் அக்கறை கொள்ளாதபோது,

நமது மனோ இயக்கங்கள் அனைத்தும்,

தாமாக இயங்கும்,

தற்செயல் இயக்கமாக மாறிவிடுகின்றன.

அதன் பிறகும் -

நமது மனோ இயக்கம் அனைத்தும், நமது புறச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்பா,

- நமது மன இயல்பின்தன்மைக்கு ஏற்பா,

ஏதாவது ஓர் அனுபவத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

அந்த அனுபவங்கள் வரும்,

இருக்கும்,

மறைந்து விடும்.

புதிய புதிய அனுபவங்கள் வரும்,

இருக்கும்,

பிறகு மறைந்து விடும்.

நமது அனுபவங்கள் -

இன்பமானவைகளாக இருக்கலாம்;

துன்பமானவைகளாக இருக்கலாம்.

நமது அனுபவங்கள்,

‘மேலானவை’ என முத்திரை குத்தக் கூடிய அனுபவங்களாக இருக்கலாம்;

‘கீழானவை’ என முத்திரை குத்தக் கூடிய அனுபவங்களாக இருக்கலாம்.

- ஆனால் அவையாவும்,

தாமாக ஏற்படும் தற்செயல் அனுபவங்களாக உள்ளன.

அவற்றின் தோற்றுத்துக்கும் மறைவுக்கும் நாம் பொறுப்பல்ல.

நமது சூழ்நிலைதான் பொறுப்பு;

நமது இயல்புதான் பொறுப்பு. நாம் அவற்றை இயக்கவில்லை.

அனைத்தும் தாமாக இயங்குகின்றன.

இந்நிலையில்,

நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் தாமாகக் கலைந்துவிடுகின்றன.

நாம் அப்புறப்படுத்தாமல்,

அவையாகவே கலைந்துவிடுகின்றன.

- நாம் விரும்பிய அனுபவங்களாயினும் சரி,

விரும்பாத அனுபவங்களாயினும் சரி,

அவைதாமாகக் கலைந்துவிடுகின்றன.

சரி, நமது அனுபவங்கள் அவற்றின் போக்கில் வருகின்றன, இருக்கின்றன, மறைகின்றன.

இந்நிலையில் -

நாம் என்ன செய்கிறோம் ?

“நான்” என்ன செய்கிறது ?

நான் என்பதன் பங்கு என்ன ?

ஓவ்வொரு அனுபவம் ஏற்படும்போதும்,

அந்த அனுபவத்தை அனுபவிக்கும் அனுபவிப்பவனாக,

நமது ‘நான்’ இருக்கிறது.

அனுபவம் இருக்கும்தோறும்,

அனுபவிப்பனும் இருந்து வருகிறது.

அனுபவம் வேறு அனுபவிப்பவன் வேறு அல்ல.

அனுபவத்தின் பகுதியாகவே அனுபவிப்பவனும்
இருந்து வருகிறான்.

அனுபவத்தைத் தக்க வைக்கவேண்டும், அந்த
அனுபவத்தை நிரந்தமாக நீட்டிக்கவேண்டும்,

- என்று எண்ணுந்தோறும்,

அதைச் செயல்படுத்தும் வகையில்,

அனுபவிப்பவன்,

- பலம் பெறுகிறான்.

இதே போன்று,

அனுபவத்தை அப்புறப்படுத்த நினைக்குந்தோறும்,

அனுபவிப்பவன் பலம் பெறுகின்றான்.

அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியான அனுபவிப்பவனே -

அனுபவத்துக்கு எதிராகப் போராட்டத்தில்
இறங்குகின்றான்.

ஓரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களும்,

ஓன்றை எதிர்த்து மற்றொன்று போராட நினைத்தால்,

அந்தப் போராட்டத்துக்கு முடிவேது ?

போராடப் போராட,

'நான்' எனும் உணர்வுதான் பலம் பெறுகிறது.

போராட்டத் தன்மை மிகுந்ததாகிறது.

போராட்டம் இல்லாதநிலையில்,
 அனுபவத்தை, அனுபவிப்பவன் ஏற்று,
 அனுபவத்தின் ஒரு பகுதியாக,
 அனுபவிப்பவன் இருந்துவிடுகிறான்.
 அனுபவிப்பவனின் ஒரு பகுதியாக,
 அனுபவமும் இருந்து விடுகிறது.
 அனுபவமும், அனுபவிப்பவனும் சமன்பட்ட இந்த
 நிலையில்,
 அது அனுபவமும் அன்று;
 அனுபவிப்பவனும் அன்று.
 - அது ஓர் இயக்கமாக மட்டுமே உள்ளது.
 அது ஒரு சக்தியின் செயல்பாடாக மட்டுமே உள்ளது.
 அது ஓர் உயிர்த்தன்மையுள்ள நிகழ்வாக மட்டுமே
 உள்ளது.
 உயிரோட்டமுள்ள அந்த நிலையில்,
 பழமைகள் அனைத்தும் மறைந்த,
 - புதுமைத் தன்மை ஒளிரத்துவங்குகின்றது.

சிற்ஜட கிரந்தி

ஆண்மிக சாஸ்திரங்களில்,

‘சிற்ஜட கிரந்தி’ என்று ஒரு வார்த்தையைக் கூறுவார்கள்.

சித் + ஜடம் = சிற்ஜடம் என்று அதன் விரிவு அமைந்துள்ளது.

சித் என்பது உண்மை நிலை, உயிர்நிலை.

ஜடம் என்பது உயிரற்ற ஜடநிலை.

கிரந்தி என்பது முடிச்சு.

உயிருக்கும் ஜடத்துக்கும் ஏற்பட்ட முடிச்சைத்தான் இப்படி,

சித்ஜட கிரந்தி அல்லது சிற்ஜட கிரந்தி என்று கூறுவார்கள்.

சித்ஜட கிரந்தி என்பது வேறு எதுவும் அன்று.

அது ‘அனுபவிப்பவன்’ எனும்,

உணர்வே;

நான் எனும் உணர்வே.

சுத்தமான நான், ஆண்மா என்று கூறப்படுகிறது.

அனுபவம் அனைத்தும் ஜட அம்சம் என்று கூறப்படுகிறது.

சுத்தமான நான் எனும் ஆன்மாவும், அனுபவம் எனும் ஜடமும் இணைந்த நிலைதான் -

‘அனுபவிப்பவன்’ எனும் இணைவு நிலையாகும்.

‘அனுபவிப்பவன்’ எனும் இணைவு நிலையில்,

நான் எனும் ஆன்மா ஒரு பகுதியாகவும், அனுபவம் எனும் ஜடம் இன்னுமொரு பகுதியாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன.

நாம் ஏற்கனவே,

கனவு காண்பவனைப் பற்றிய உதாரணத்தைப் பார்த்திருக்கிறோம்.

கனவு நிகழும் போது, அந்தக் கனவில் வரும் சம்பவங்களுக்கேற்ற,

- கதா பாத்திரமாக மாறிவிடுகிறோம்.

இரயிலில் பயணம் செய்வதாகக் கனவுகானும் போது, இரயிலில் பயணிப்பவனாக இருக்கிறோம்.

விமானத்தில் பயணம் செய்வதாகக் கனவுகானும் போது, விமானத்தில் பயணிப்பவனாக இருக்கிறோம்.

இப்படி,

கனவில் என்ன அனுபவம் ஏற்படுகிறதோ,

அந்த அனுபவத்தை அனுபவிக்கும் அனுபவிப்பவனாக இருக்கிறோம்.

எந்த சந்தர்ப்பத்திலும்,

அந்தக் கனவு முடியும் வரை,

நாம் எத்தனை கதா பாத்திரங்களை எடுத்தாலும்,

நம்மை நாம்,

- கனவு காண்பவனாக மட்டும் காண மாட்டோம்.

ஆனால் -

உண்மையில்,

அந்தக் கனவு காண்பவன்தாம், கனவிலுள்ள கதாபாத்திரமாகவும் இருக்கின்றான்.

கனவு காண்பவன்தான்,

இரயில் பயணியாகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்கிறான்.

கனவு காண்பவன்தான்,

விமானப் பயணியாகத் தன்னைக் கருதிக் கொள்கிறான்.

கனவில் ஏற்படும் சம்பவங்களுக்கு ஏற்ப,

அனுபவங்களுக்கு ஏற்ப,

தன்னை அப்படிக் கருதிக் கொள்ளுகிறான்.

இப்படி,

கனவு காண்பவன்தான்,

தன்னை பலவிதமான கதாபாத்திரங்களாகக் கருதிக் கொள்ளுகிறான்.

இங்கு,

கனவு காண்பவன்தான் ஆன்மா எனும் ‘சித்’ உயிர் நிலை.

கனவில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் அனைத்துமே,

ஆன்மாவும் அனுபவமும் இணைந்த ஒரு முடிச்சு ஆகும்.

சித்தும் ஜடமும் இணைந்த முடிச்சு ஆகும்.

இதே நிலைதான் நம்முடைய நிகழ்கால வாழ்விலும் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

நம்முடைய ஆன்மாதான், நம்முடைய உண்மையான நான். நம்முடைய அனுபவங்கள் அனைத்தும் நம்முடைய ஜிடஅம்சம்.

இரண்டும் சேர்ந்த முடிச்சாக நிகழ்வதுதான்,

அனுபவிப்பவன் எனும் சித்ஜிடகிரந்தி.

நமக்கு உடல் இருப்பது தெரிகிறது.

நமக்கு மனம் என ஒன்று இயங்குவதும் நமக்குத் தெரிகிறது.

நமக்கு உடல் இருக்கிறது என்பதை எவரும் எவருக்கும் நிருபிக்கத் தேவையில்லை.

மிகவும் வெளிப்படையான நிலையில் அனைவருக்கும் தெரிகிறது.

மனம் இருப்பதை,

நமது நினைவுகளைக் கொண்டு, நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களைக் கொண்டு,

நமது அறிவைக் கொண்டு,

அனுமானித்து அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஆனால் ?

இந்த ஆன்மா என்பது என்ன ?

ஆன்மா என்பது எந்த வடிவத்தில் இருக்கிறது ?

அது எப்படித் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுகிறது ?

ஆன்மாவை அறிவது எப்படி ?

கனவைப் பொறுத்தவரையில்,

கனவு காண்பவன்தான்,

கனவில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் அனைத்துக்கும்
ஆதாரமாக உள்ளான்.

அதைப்போல்,

நமது நனவு நிலையில் ஏற்படும், ‘அனுபவிப்பவன்’
அனைவருக்கும்,

- ஆதமாரமாக இருக்கும்,

ஆன்மா எது ?

அனுபவிப்பவனுக்கு ஆதாரமான உயிர் நிலை எது ?

நமக்குள்ளிருக்கும் ஆன்மா எவ்வாறு செயல்படுகிறது ?

அது எங்கே வாசஞ்செய்கிறது ?

ஆன்மாவைப்பற்றி சாஸ்திரங்கள் கூறும் போது,

- ஆன்மா நீரில் நனையாதது; நெருப்பில் வேகாதது;
புலன்களாலும், மனத்தாலும் அறிய முடியாதது; அது பிறப்பு
இறப்பற்றது; என்றும், எப்போதும் உள்ளது.

- இப்படி அது விவரிக்கப்படுகிறது. அப்படி ஒன்று
நம்மிடம் உள்ளதா ?

அதுதான் அடிப்படையாக இருந்து செயல்படுகிறதா ?

அது எங்கே, எப்படி இருந்து, எவ்வாறு
செயல்படுகிறது ?

ஆன்மா என்ற பெயரில் அதீதமான
கற்பனைகளுக்கெல்லாம்,

நாம் இடம் கொடுக்க வேண்டாம்.

நமக்கு வெளிப்படையாகத் தெரிந்தவற்றைக் கொண்டே நமது தெளிவை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

நம்முடைய மனதின்,

இயற்கையான நிலை -

கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையில், எவ்வித சூணமும் அற்று, எவ்வித வடிவமும் அற்று,

- திரவ நிலையில் அமைந்துள்ளது.

திரவ நிலையிலுள்ள நமது மனதுதான் உயிர்த்தன்மை மிகுந்ததாக உள்ளது. மனோநாச நிலையிலுள்ள,

நமது மனதின் இயற்கையான நிலைதான்,

- உயிர்த்தன்மையுடன் உள்ளது.

- இயங்கும் தன்மையில் உள்ளது.

- எளிமையான தன்மையில் உள்ளது.

- உருவாக்கும் தன்மையில் உள்ளது.

- அனைத்தையும் உள்ளடக்கி ஏற்றுக் கொள்ளும் தன்மையில் உள்ளது.

- எல்லாவற்றோடும் இணைந்து கொள்ளும் கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையாக உள்ளது.

இதுவே -

ஆன்மாவின் அம்சமாக உள்ளது.

மனோநாசநிலையில் இருக்கும் நமது மனமே,

அனுபவம் எனும், மனோலயமாகவும் அமைகிறது.

ஒரு திரவம் எந்தப் பாத்திரத்தில் ஊற்றப்படுகிறதோ, அந்தப் பாத்திரத்தின் வடிவில் அந்த திரவமே இருக்கிறது.

வடிவம்தான் மாறியுள்ளது.

திரவம் திரவமாகவே உள்ளது.

அது திரவத் தன்மையில் இருந்து கொண்டே,

குறிப்பிட்ட வடிவத்தையும் எடுக்கிறது.

மனோ நாச நிலையில் இருந்து கொண்டே
மனோலயத்தில் இருப்பதும் சாத்தியமே.

மனோலயத்தைப் பற்றிப் படித்து,

மனோலயத்தை உறைநிலைக்குக் கொண்டு
செல்லாதபட்சத்தில்,

மனோலயமும்,

திரவநிலைக்கு வந்து விடுகிறது.

திரவநிலையிலேயே,

மனோலயமும் செயல்படுகிறது.

நமது மனம் அறிவு பூர்வமாகச் செயல்பட்டாலும் அது -

தனது கள்ளங்கபடமற்ற,

தனது இயற்கையானதன்மையுடனே இருந்து வருகிறது.
தனது Innocent State ஐ அது இழந்து விடுவதில்லை.

நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப் போல் -

நமது மனோலயமும்,

தேவைக்கேற்ப,

தோன்றி மறைகின்றது.

நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்து மறைவதற்கு எவ்வளவு
நேரம் ஆகும்?

அவ்வளவு நேரந்தான், நமது மனோலயம்
கலைவதற்கும் ஆகும்.

நாம் அதைக் கலைக்கிடேன் என்று கூறி,
புதிதாக எழுதி விடுகிடோம்.

நம்முடைய மனதில் உள்ள,

மனோநாசநிலை,

ஆன்மாவின் அம்சமாக உள்ளது.

நமது நினைவுகளாலும், அறிவாலும்
வடிவங்கொள்ளும்,

- மனோலயநிலைதான்,

ஐடாம்சமாக உள்ளது.

இந்த மனோலயமும்,

மனோநாசமும் சேர்ந்த நிலைதான்,

ஐடமாகவும், சித்தாகவும் உள்ளது.

அவைகளுக்குள் ஏற்பட்ட முடிச்சாகத்தான்
அனுபவிப்பவன் எனும் ‘நான்’ உருவாகியுள்ளது.

நினைவுகள் எப்படிப் புதிது புதிதாக உருவாகி
வருகின்றனவோ,

அப்படித்தான் அதனால் ஏற்படும் அனுபவங்களும்
புதிது புதிதாக வந்து கொண்டேயிருக்கின்றன.

அனுபவங்கள் எப்படி,

புதிது புதிதாக வந்து கொண்டிருக்கின்றனவோ,

அப்படித்தான் அனுபவிப்பனும் புதிது புதிதாக வந்து
கொண்டே இருப்பான்.

புதிதாக தோன்றிய ஒரு நினைவினுடைய ஆயுள்,

அரைவிநாடிக்கும் குறைவானதே.

அப்படித்தான்,

அதனால் ஏற்பட்ட அனுபவத்தின் ஆயுளும்
அரைவிநாடிக்குக் குறைவானதே.

அதுபோல் -

அனுபவத்தினால் ஏற்படும் அனுபவிப்பனுடைய
ஆயுளும்,

வெறும் அரைவிநாடியே.

நாம் புதுப்பிக்கும் காரணத்தினாலேயே,

நாம் தொடர்ந்து,

அனுபவிப்பவனாக இருந்து வருகிறோம்.

அனுபவிப்பவன் என்பது ஒரு,

- நிலையான ‘நான்’ அல்ல.

அது ஒரு,

- தொடரான நான்.

இந்தத் தொடர் நான் அனைத்தும் நமது அனுபவத்தின்
வெளிப்பாடே; மனோலயத்தின் வெளிப்பாடே.

மனோநாசத்தில் மட்டும் இயங்கும் நான்,

- அனுபவிப்பவன் இல்லாத நான்.

- நான் என்ற உணர்வே இல்லாத வெறும் சுத்தமான
இருப்பு நிலை.

அது -

நமது இயற்கை நிலை.

நமது மனதின் உண்மை நிலை.

மனோலயத்தால் ஏற்படும் ‘நான்’, ஒரு தற்காலிகமான நிலை; உருவாக்கப்பட்ட ஒரு செயற்கையான நிலை.

அந்த ‘நான்’ -ஐ நிலைநிறுத்தவோ, அப்புறப்படுத் தவோ முயற்சி செய்யும்போதுதான் -

அந்த நான் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது ; பலம் பெறுகிறது.

ஓர் -

உறைநிலையைக் கொண்டு வருகிறது.

அதன் வரவையும், போக்கையும் நாம் கண்டு கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டால் -

அதுவும் திரவ நிலைக்கு வந்து விடுகிறது.

மாற்றத்துக்கு உட்பட்டுவிடுகிறது.

அது திரவநிலைக்கு வருவதுதான் -

சித்ஜட கிரந்தியின் முடிச்சு அவிழ்ந்த நிலை.

அங்கீகாரிப்பதே பிரச்சினை

நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களின் ஆயுள் வெறும் அரைவினாடிதான் என்பதைப் பார்த்தோம்.

ஆனால் சில அனுபவங்கள் வெகு நேரம் நீடித்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

துன்ப அனுபவங்கள் வெகு நேரம் நீடித்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இன்ப அனுபவங்கள் வெகு நேரம் நீடித்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

நமது மனதில் ஏற்படும் அனுபவங்களின் ஆயுள் வெறும் அரைவினாடிதான்.

ஆனாலும் -

நமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள விரும்பிய நிலையிலும்,

அவற்றை அப்புறப்படுத்த விரும்பிய நிலையிலும்,

- அது பற்றிய நினைவுகள் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்பட்டு,

- நமது மனோ அனுபவங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

நமது மனோ அனுபவங்கள்,

நமது மனதோடு மட்டும் நின்றுவிடுவதில்லை.

அவை நமது உடலிலும் செயல்பட்டு,

உடல் ரீதியான இரசாயன மாற்றத்தை
ஏற்படுத்துகின்றன.

நமது மனதின் இயற்கை நிலை,

திரவ அம்சமாக இருந்தாலும், நமது உடலின் நிலை.

- திரவ அம்சமானது அல்ல, அது திரவநிலையும், திட
நிலையும் கலந்த ஒரு விதமான குழம்பு நிலை.

திரவத்தில் எழுதப்பட்ட எழுத்து அழிந்திடும்
வேகத்தில்,

- திடப் பொருளில் எழுதப்பட்ட எழுத்து அழிந்திடாது.

நமது உடலில் ஏற்படும் உணர்வுகளும் மறையத்தான்
செய்யும்.

ஆனால்,

நமது மனதில் அவை மறைந்திடும் வேகத்தில்
மறைந்திடாது.

நமது உடலில் ஏற்படும் உணர்வுகள் மறைந்திட,

சற்றுக் கால அவகாசம் தேவைப்படும்.

ஆனால்,

நமது மனோ ரீதியான சிந்தனை அதனை
புதுப்பிக்காதபட்சத்தில்,

உடலில் ஏற்பட்ட உணர்வும் சீக்கிரத்தில்
மறைந்துவிடும்.

பாத்திரத்திலிருந்து வெளியே எடுக்கப்பட்ட திரவம்,

உடனடியாக பாத்திர வடிவை இழந்துவிடும்.

அப்படிப் பாத்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது

தண்ணீரும் களிமண்ணும் சேர்ந்த கலவையாக
இருக்கும்பட்சத்தில்,

அதுவும் பாத்திரத்தின் வடிவத்தை,

இழக்கத்தான் செய்யும்,

ஆனால் திரவத்தின் அளவுக்கு வேகம் இருக்காது.

மனோ ரீதியான அம்சம் என்பது முழு திரவத்தைப்
போன்றது.

உடல் ரீதியான அம்சம் என்பது திரவமும்,
திடப்பொருளும் கலந்ததைப் போன்றது.

அதை மீண்டும் மீண்டும் பாத்திரத்துக்குள்
அடைக்காமலிருந்தால் போதும்.

- வெகு விரைவில் பாத்திரத்தின் வடிவை இழந்துவிடும்.

மனோ ரீதியான மாற்றம் அரை விநாடி யில்
ஏற்படுமென்றால்,

உடல் ரீதியான மாற்றம் சில நிமிடங்களில் ஆகலாம்.

அவ்வளவுதான் வித்தியாசம்,

- இவை இரண்டுக்குமிடையே.

தாமாக ஏற்படும் சிந்தனைகளைல்லாம் அதுபோக்கில்
வந்து, அது போக்கில் மறைந்துவிடுகின்றன என்பதைப்
பார்த்தோம்.

தாமாக ஏற்படும் உணர்வுகளைல்லாம், அதுபோக்கில்
வந்து, அது போக்கில் மறைந்து விடுகின்றன என்பதைப்
பார்த்தோம்.

நமக்கு தவறான சிந்தனையும்,

தவறான உணர்வும் ஏற்படுகின்றது என வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

அவை நம்மைத் தவறான செயலில் ஈடுபடுத்திவிடாதா?

அடுத்தவர் பொருளின் மீது, நம்மையறியாமலேயே நமக்கு ஆசைவருகிறது.

இந்த ஆசை,

அடுத்தவர் பொருளை அபரிக்கும் செயலில்,

- நம்மை ஊக்குவித்து விடாதா?

தீய உணர்வுகளும், தீய சிந்தனைகளும்,

- தீய செயல்களைச் செய்திட,

நம்மைத் தூண்டிவிடாதா?

நல்ல எண்ணந்தான் நல்ல செயலைக் கொண்டு வருகிறது.

அதுபோல் தீய எண்ணந்தான் தீய செயல்களைக் கொண்டுவருகிறது.

நல்ல எண்ணம் ஏற்பட்டு, அது செயலைத்தூண்டினால் நல்லது. அது எண்ணியவருக்கும் நல்லது; எல்லோருக்கும் நல்லது.

தீய எண்ணம், தீய உணர்வு ஏற்பட்டு,

தீய செயல்களில் நாம் ஈடுபடுவோமானால்,

அது நமக்கும் சரியன்று;

மற்றவர்களுக்கும் சரியன்று.

நமக்கு ஏற்படும் எண்ணங்களையும், உணர்வுகளையும் எதிர்த்துப் போராடக் கூடாது என்நாம் பார்த்தோம்.

அப்படிப் போராடாமல் இருந்தால் தாமாக வந்த உணர்வுகள்,

தாமாக மறைந்துவிடும் எனவும்,
- பார்த்தோம்.

அப்படி அவை மறைவதற்கு முன்னால், தீய செயல்களைத் தூண்டிவிட்டால் என்ன செய்வது?

ஒர் உதாரணம்.

நாம் நமது வீட்டில், வீட்டு முகப்பில் அமைக்கப்பட்டுள்ள “சிட் அவுட்” டில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம்.

நமது வீடு தெருவைப் பார்த்து இருப்பதால், தெருவில் போவோர் வருவோரெல்லாம் நமது பார்வையில் படுகிறார்கள்.

அவர்களில் நமக்குத் தெரிந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்; தெரியாதவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

அப்படிப் போவார் வருவோர்களில், நமக்கு தெரிந்தவர்கள் எவ்ரேனும் வரும்போது,

“சார் என்ன சொக்கியமா?”

- என்று நாம் அவரைக் கேட்போமாயின்,

அவர்காம்பவுண்டு வாசலைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்துவிடுவார்.

நாம் அவரை அப்படி நலம் விசாரிக்காவிட்டால் அவர் உள்ளே வந்திருக்கமாட்டார்.

ஏனெனில்,

நாம் கூப்பிட்டாலோழிய வெளியே செல்லுபவர்

கஞ்கு நாம் இருக்கும் இடம் தெளிவாகத் தெரியாது.

இப்படித்தான் நமக்கு ஏற்படும், எண்ணங்களும்,
உணர்வுகளும்.

நமது இயல்புக்கேற்ற எண்ணங்களும், உணர்வுகளும்,
சூழ்நிலைகளுக்கேற்ப,

- தாமாக வரும். அதன் போக்கில் வரும்.

- இந்த வழிப்போக்கர்களைப் போல தாமாக வந்த
அவைகள், வழிப்போக்கர்களைப் போல தாமாகவே
போய்விடும்.

அப்படித்தாமாக ஏற்படும் உணர்வுகளை, நாம் சுயமாக
விரும்பி,

நமக்குள் அங்கீகரித்தால் மட்டுமே,

(Adopt) செய்தால் மட்டுமே,

- அவை செயலாக மாறும் ;

- செயலை செய்வதற்குத் தூண்டும்.

தெருவில் செல்லும் வழிப்போக்கர்களில் சிலர் நமக்குத்
தெரிந்தவர்களாக இருக்கலாம்.

அவர்களில் சிலர் நாம் அவர்களைக் கூப்பிடாமல்கூட,

- அவர்களாகவே வாசலைத் திறந்து நம்மைப் பார்க்க
வந்துவிடலாம்.

ஆனால்,

நம்மிடம் ஏற்படும் உணர்வுகள் எவையும்,

நாம் விரும்பிக் கூப்பிட்டு அங்கீகாரம் கொடுக்காத
வரையில்,

- அவற்றை நாம் விரும்பி adopt செய்யாத வரையில்,

அவை எந்தச் செயலையும் செய்திடத்துண்டாது.

நல்ல எண்ணம், நல்ல உணர்வாக இருந்தாலும்சரி,

தீய எண்ணம், தீய உணர்வாக இருந்தாலும் சரி,

நாம் அவற்றை adopt செய்தால் மட்டுமே,

அவை செயலாக மாறும்.

பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைக்கக் கூடாது
எனக் கூறுவார்கள்.

நெருப்பு, பஞ்சில் பரவி பஞ்சை நாசமாக்கிவிடும்
என்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும்.

வீட்டில் தீபம் ஏற்றுவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள்,

பஞ்சினால் ஆக்கப்பட்ட விளக்குத் திரியில்
நெருப்பைப் பற்ற வைக்க முயற்சிப்பார்கள்.

சுலபத்தில் பிடிக்காது.

தொட்ட உடன்தீ பற்றிக் கொள்ளாது.

பஞ்சத் திரியில் நெருப்பு பற்றிக் கொள்ளும் வரை
நெருப்பைப் பொறுமையாகக் காட்டிக் கொண்டே இருக்க
வேண்டும்.

அதுபோல்,

நமக்கு ஏற்படும் உணர்வுகளும் எண்ணங்களும்,

செயலாக மாறுவதற்கும், கால அவகாசம்
தேவைப்படுகிறது.

நாம் அதற்கு அங்கீகாரம் கொடுத்து அவை நமக்குள்
செயல்பட அனுமதிக்கும் போதுதான்,

தீநமக்குள் பரவுகிறது.

அந்த உணர்வு செயலைத்துரண்டுகிறது.

அந்த உணர்வு செயலாக மாறுகின்றது.
 நாம் அங்கீராம் கொடுக்காவிடில்,
 நாம் அவற்றை adopt செய்து அவை செயல்பட
 அவற்றுக்கு அனுமதி கொடுக்காவிடில்,
 - தாமாக வந்த உணர்வுகள் யாவும்,
 - தாமாக வந்த எண்ணங்கள் யாவும்,
 அழைக்கப்படாத வழிப்போக்கர்களைப் போல்,
 - தாமாகப் போய்விடுகின்றன.
 - தாமாக மறைந்துவிடுகின்றன.
 அவை தீய உணர்வுகளாக இருந்தாலும் சரி,
 அவை தீய எண்ணங்களாக இருந்தாலும் சரி,
 - அவை தீய செயல்களைக் கொண்டு வருவதில்லை.
 தீய செயல்களுக்குத்துண்டுதலாக அமைவதில்லை.
 நம்மையறியாமல், தாமாகவே நமக்கு ஏற்படும்
 எண்ணங்களாலும் செயல்களாலும்,
 எவருக்கும் எந்த ஆபத்தும் ஏற்படுவதில்லை.
 நாமாக மனப்பூர்வமாகத் திட்டமிட்டு, நாமாக
 முனைந்து செய்யும் செயல்கள்தாம் நஞ்சுள்ளவை,
 ஆபத்தானவை.
 நம்மையறியாமல் நமது இயல்பிலிருந்து
 எவையெல்லாம் தாமாக உருவாகின்றனவோ,
 - அவை ஆபத்தில்லாதவை, தாமாக மறையக்
 கூடியவை.

எதிர் விளைவா ? எதிர்ச் செயலா ?

அன்பர் ஒருவருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது அவர் ஒரு சந்தேகத்தைக் கேட்டார்.

‘நாம் எத்தனையோ நல்ல கருத்துக்களையெல்லாம் படித்திருக்கிறோம். எவ்வளவோ நல்ல முயற்சிகளையெல்லாம் செய்து வருகிறோம். ஆனால் எவராவது ஒருவர் என்னிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டால் உடனே எனக்கு ‘சுருக்’கென்று கோபம் வந்துவிடுகின்றது; மனதில்பாதிப்பு ஏற்பட்டு விடுகின்றது; மனதின் அமைதி குலைந்து விடுகின்றது. மனதை எப்போதும் அமைதியாக வைத்திருப்பதற்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும் ?’

இது அவருடைய பிரச்சினை மட்டுமன்று; ஆன்மீக முயற்சிகளில் ஈடுபடும் பலருடைய பிரச்சினையும்கூட

ஆன்மீக வாழ்க்கையில் பலகாலமாக ஈடுபட்டு வரும் ஆன்ம சாதகர் ஒருவருக்குக் கூட மிக எளிதாக அவருடைய மன அமைதி பாதிக்கப்பட்டுவிடுகிறது. அப்படியென்றால், ஒரு சராசரி மனிதரைப் பற்றிக் கேட்கவே தேவையில்லை.

நம்மைத் தாக்கும் நிகழ்ச்சிகளால் நாம் வெகு எளிதாக உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுகிறோம். இந்தப் பிரச்சினையை நாம் எப்படி எதிர் கொள்ளுவது?

இது சம்மந்தமாக அந்த அன்பருக்குப் பின்வருமாறு விளக்கிக் கூறப்பட்டது.

குழ்நிலையின் காரணமாக உங்களுக்கு மனப் பாதிப்பு ஏற்பட்டது என்றால், நீங்கள் உயிருடன் இருக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம். நாம் இறந்து போயிருந்தால்தாம் நமக்கு எந்த உணர்ச்சியும் ஏற்படாது. நாம் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டோம் என்பதுதான் நாம் உயிரோடு இருப்பதற்கான அடையாளம்.

அப்படி எந்த உணர்வுமே நமக்கு ஏற்படாத பட்சத்தில்,
- நாம் ஏதோ ஒரு வகையில் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டுவிட்டோம் என்றுதான் அர்த்தம்.

ஆகவே,

ஓருவர் நம்மிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொள்ளும் போது, நமக்கு ஏற்படும் மனப்பாதிப்பு இயற்கையானது. அதில் எந்தவிதமான தவறான அம்சமும் கிடையாது.

ஓருவர் நம்மிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொள்ளுவதால் நமக்கு ஏற்படும் மனப் பாதிப்புதான் நமக்குள் ஏற்படும் எதிர்வினை Reaction ஆகும்.

நமது இயல்புக்கேற்ற எதிர்வினைவு ஏற்பட்டே தீரும். அது மிகவும் இயற்கையானது. அதில் எந்தக் குறைபாடும் கிடையாது. நமக்கு இத்தகைய Reaction - எதிர்வினை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று வருத்தப்படவேண்டிய அவசியமே இல்லை.

இந்த Reaction நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டுள்ளது. உண்மையில் நாம் அத்தகைய எதிர்வினைவை விரும்பவில்லை. நமக்கு அப்படி யொரு எதிர்வினைவு ஏற்படக்கூடாது என்பதைத்தான் நாம் விரும்புகிறோம்.

நமது எதிர்பார்ப்பையும், விருப்பத்தையும் மீறி நமக்கு அத்தகைய எதிர்வினைவு ஏற்பட்டுள்ளது.

ஆகவே -

அது நம்மையறியாமல் மட்டுமே ஏற்பட்டிருக்க முடியும்.

இப்படி நம்மையறியாமல் ஏற்படுவதுதான் நமது Reaction; நமது எதிர்விளைவு.

ஒருவர் நம்மைத் திட்டி விடுகிறார் என வைத்துக் கொள்ளுவோம். நாம் செய்யாததவறு ஒன்றை நாம் செய்து விட்டதாக அபாண்டமாகப் பழி சுமத்தி நம்மை ஒருவர் திட்டிவிடுகிறார்.

அவர் திட்டியதும் நமக்கு அவர் மீது கோபம் வந்துவிடுகின்றது. இதுதான் நமக்கு ஏற்படும் Reaction - எதிர்விளைவு. இது நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடுவது. நாம் எவரிடமும் கோபப்படாமல், அன்புடன் இருந்து வரவேண்டும் என்ற கொள்கை உடையவராக இருக்கலாம்.

ஆனால் நமது கொள்கையையும் மீறி நம்மையறியாமல் கோபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. நமது இயல்பினுள் மறைந்து கிடந்த கோப உணர்வு, நம்மிடம் கோபமாக வெளிப்பட்டுவிடுகிறது.

அடுத்ததாக நாம் என்ன செய்கிறோம்? நாம் கோபத்தில், பதிலுக்கு அவரைத் திட்டி விடுகிறோம்.

அந்த நபர் நம்மைத் திட்டும் போது அதனால் நமக்கு ஏற்பட்ட கோபம் நமது Reaction எதிர்விளைவு ஆகும்.

இப்போது, நாம் பதிலுக்கு அவரைத் திட்டி விடுகிறோம்.

அவர்மீது ஏற்பட்ட கோபத்தினால், பதிலுக்கு அவரையே திட்டிவிடுகிறோம். இது Reaction அல்ல ; இதுதான் Counter Action. இதுதான் எதிர்ச்செயல்.

எதிர்விளைவு வேறு; எதிர்ச்செயல் வேறு.

Reaction என்பது வேறு; Counter Action - என்பது வேறு.

எதிர்விளைவு என்பது இயற்கையாக வருவது. அதற்கு நாம் எந்த வகையிலும் பொறுப்பு கிடையாது. அது நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டது. நமது விருப்பத்தையும், எதிர்பார்ப்பையும் மீறி நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டது.

உண்மையில் மனப் பாதிப்போ, கோபமோ வரக்கூடாது என்றுதான் நாம் விரும்புகின்றோம்.

ஆனால் நம்மையறியாமல் மனப் பாதிப்பு ஏற்பட்டு விடுகிறது. கோபம் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

ஆனால் எதிர்ச்செயல் அப்படியன்று. இது நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டதன்று. நாமே விரும்பி இந்த எதிர்ச்செயலை நிகழ்த்தியுள்ளோம்.

ஒருவர் நம்மைத் திட்டும்போது, அதனால் நமக்கு ஏற்படும் கோபம் நம்மையறியாமல் ஏற்படுகின்றது.

அதன்பிறகு,

நாம்,

நம்மையறியாமல் ஏற்பட்ட கோபத்தை, நமது கையில் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம். பதிலுக்குத் திட்டிவிடு கின்றோம்.

நமது எதிர்ச்செயல் - Counter Action நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டு விட்டது என்று கூறி நாம் தப்பித்துக் கொள்ளமுடியாது.

இங்கு நம்முடைய விருப்பமும், ஈடுபாடும் பங்கு வகிக்கிறது.

நமது எதிர்ச்செயலுக்கு நியாயமான காரணங்கள்
இருக்கலாம்.

ஆனால்,

அது நமது சுய விருப்பத்தின்படி ஏற்பட்ட ஒன்றாகும்.
நாமாகவே விரும்பிச் செய்த ஒன்றாகும்.

நம்மையறியாமல் ஏற்பட்ட எதிர்வு விளைவுதான்,

இந்த எதிர்ச்செயலுக்கும் காரணமாக அமைந்துள்ளது.

ஆனாலும்,

இந்த எதிர்ச்செயலில்,

நமது பங்களிப்பு உள்ளது.

நம்முடைய சுய விருப்பம் கலந்துள்ளது.

நம்முடைய எதிர்ச்செயலை நியாயப்படுத்தும்
காரணங்கள் நம்மிடம் உள்ளன.

ஆகவே,

நாம் நமது விருப்பத்தின்பேரில்,

இந்த எதிர்ச்செயலை ஏற்படுத்துகின்றோம்

எதிர்விளைவு நம்மிடமே நிகழ்ந்தாலும்,

நாம் அதற்குப் பொறுப்பு கிடையாது.

ஆனால்,

எதிர்ச்செயலுக்கு,

நாம் மட்டுமே பொறுப்பு.

இந்த எதிர்ச்செயல் எப்படி ஏற்படுகிறது ?

அதனுடைய இயக்க உண்மைதான் என்ன ?

அதனுடைய செயல்பாட்டுக்கு நாம் எவ்வளவு தூரம் பங்களிக்கிறோம்.

நாம் எந்தத் தவறும் செய்யாத நிலையில் நம்மைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்ட ஒருவர், நாம் அவருக்கு தீங்கிழைத்து விட்டதாகக் கருதி,

நம்மைத் திட்டி விடுகிறார்.

அதனால் நமக்குக் கோபம் வருகிறது.

நமக்கு ஏற்படும் கோபம் நமக்கு நியாயமாகத் தோன்றுகின்றது. ஏனெனில் நாம் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. ஆகவே அந்த நண்பருக்கு நம்மைத் திட்ட எந்த உரிமையும் இல்லை. அதனால் அவரைப் பதிலுக்கு திட்டுவதுதான்சரி, நியாயம்

- என்று நாம் அவரைப் பதிலுக்குத் திட்டி விடுகிறோம்.

அவர் சாதாரணமானவராக இருந்தால் அவரை வெளிப்படையாகத் திட்டுகிறோம்.

அதேநேரம் அவரே நமது மேலதிகாரியாக இருக்கும்பட்சத்தில்,

நமது மனதுக்குள்ளேயே அவரைத் திட்டித் தீர்த்துவிடுகிறோம்.

இதுதான் எதிர்ச்செயல். இது நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருப்பதால்தான், சிலரைத் திட்டவும், சிலரைத் திட்டாமலிருக்கவும் முடிகிறது.

ஆனால் எதிர்விளைவு என்பது நமது கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதன்று. ஆகவே அது நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அது ஏற்பட்ட பிறகுதான் அது ஏற்பட்டதையே நம்மால் அறிய முடிகிறது.

எதிர்ச்செயல் நமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளதால்,

நமது செயல்களில் நாம் தர்ம நியாயங்களைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய கட்டாயம் உள்ளது.

கோபமே வரக்கூடாது என்ற கொள்கையுடன் நாம் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். முடிந்தவரை நாம் அதற்குப் பாடுபட்டுவருகிறோம்.

ஆனால் நம்மையும் மீறி கோபம் வந்துவிடுகிறது.

- இது எதிர்விளைவு.

இது இப்படித்தான் வரும். அது நம்முடைய தீர்மானங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று.

எதிர்விளைவு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. நம்மையறியாத நிலையில் நமக்குக் கோபம் வந்துவிடுகிறது.

‘எவ்வளவோ கட்டுப்பாட்டுடன் இருந்தும், நமக்கு நம்மையறியாமல் கோபம் ஏற்பட்டுவிட்டதே’ என்று நாம் வருத்தப்படுகிறோம்.

- இப்படி வருத்தப்படுவது,

ஓர்எதிர்ச்செயல்.

இது எதிர்விளைவு அன்று.

இது எதிர்ச்செயல்.

‘எதிர்விளைவுகளைல்லாம் நமக்குக் கட்டுப்பட்டவை’ என்ற தவறான கருத்தை நாம் வைத்திருப்பதால் மட்டுமே,

- நாம் இப்படி வருத்தப்படுகிறோம்.

எதிர்விளைவு ஏற்படுவது இயற்கை. நமது மனதின் இயல்புக்கேற்ற அனுபவம் நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடும். இயல்புக்கேற்ற எதிர்விளைவு நம்மையறியாமல் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆனால் -

அப்படி நம்மையறியாமல் ஏற்படும் அனைத்து
எதிர்விளைவுகளின் ஆயுஞம்

- வெறும் அரைவினாடியே.

ஆனால்,

நாம் அந்த எதிர்விளைவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து,
அதனை அப்புறப்படுத்தவோ,
அல்லது அதனை அங்கீகரித்துக் கையில் எடுத்துக்
கொள்ளவோ,

- முயலும்போதுதான்,

அந்த எதிர்விளைவு மீண்டும் உயிர்பெறுகிறது.

நமது எதிர்ச்செயலின் காரணமாகவே நமது எதிர்
விளைவுகளெல்லாம் உறுதி பெறுகின்றன.

நாம் கொடுப்பதால்தான் எதிர்விளைவுகள் உயிர்
பெறுகின்றன.

இல்லாவிடில்,

நமது எதிர்விளைவுகளெல்லாம்,
நீரில் எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களைப்போல்
தோன்றியவுடனேயே மறைந்து விடும்.

நமக்கு ஏற்படும் எதிர்விளைவுகள் அனைத்தும் தாமாக
ஏற்பட்டு, தாமாக மறைந்துவிட அனுமதிப்பது மட்டுமே
போதுமானது.

அப்படி ஏற்பட்டு விட்டதே என வருத்தப்படுவது,

- அந்த எதிர்விளைவை மேலும் உறுதிப்படுத்தி விடுகிறது.

தாமாக வந்த உணர்வுக்கு, நாமாக முன்வந்து உயிர்கொடுத்துவிடுகிறோம்.

அனுபவங்களைல்லாம் இறந்தவையே

நமது வீட்டினுள், பைத்தியக்காரன் ஒருவன் திடீரென,
நாம் எதிர்பாராத நிலையில் நுழைந்துவிடுகிறான்.

நமது மனதில் ஒருவிதப் பதட்டம் ஏற்படுகிறது.
ஒருவிதப் பயம் ஏற்படுகிறது. பைத்தியக்காரனின் மீது
ஒருவிதக் கோபமும் ஏற்படுகிறது

- இவையெல்லாம் நம்மையறியாமல், தாமே
ஏற்பட்டவை.

இது எதிர்விளைவு ஆகும். இது எதிர்ச் செயல் அன்று.

வீட்டுக்குள் நுழைந்த பைத்தியக்காரனை அப்படியே
விட்டுவிடமுடியுமா?

ஏதாவது செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

மனோர்த்தியான எதிர்விளைவு குறித்து நாம் எதையாவது
செய்திட வேண்டுமா?

அது சம்மந்தமாக நாம் எதுவும் செய்திடத்
தேவையில்லை.

எதிர்விளைகள் அனைத்தும், நடந்து முடிந்திடும்
போதுதான் நம்மால் உணரப்படுகின்றன. நாம் அவற்றை
உணர்ந்து அறியும்போதே அவை முடிந்து விட்டிருக்கின்றன.

முடிந்துபோன ஒன்றை நாம் நிர்வாகம் செய்யமுடியாது.

அது சம்மந்தமாக ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று நாம் கருதுவோமாயின், அது -

நமது அறியாமையே.

ஆனால்,

எதிர்ச்செயல் நமது கையில் உள்ளது. Counter Action நமது கையில் உள்ளது.

எதிர்ச்செயலை நாம் தான் செய்தாக ஆக வேண்டும்.

எதிர்ச்செயல்கள் அனைத்தும் நமக்கு ஏற்பட்ட சூழ்நிலையைச் சரிவர நிர்வாகம் செய்யும் வகையிலேயே உள்ளன.

பைத்தியக்காரன் நமது வீட்டுக்குள்நுழைந்துவிட்டான். சாமர்த்தியமாக அவனை வெளியேற்றியாக வேண்டும்.

அவன் மீது கோபமான வார்த்தைகளைக் கொட்டலாம் ; அல்லது அவனை மிரட்டலாம். எது சரிவருமோ அதனைச் செய்யலாம்.

நாம் அவனை மிரட்டுவதால், அவன் மேலும் ஆக்ரோசமடைந்துவிடுவானேயாயின் அதற்கு ஏற்றபடி நமது அனுகுமுறையையும் மாற்றிக் கொண்டாக வேண்டும்.

அது நம் கையில் உள்ளது.

அவன் மீது நம்மையறியாமல் ஏற்பட்ட கோபத்தை நாம் adopt - அங்கீகாரம் - செய்து கொண்டுவிடுகிறோம். நமது தேவைக்கு ஏற்ப இப்படி அடாப்ட் செய்வதில் தவறு இல்லை.

புறச் செயலை நிர்வாகம் செய்யும் வகைக்காக நாம் இப்படி அடாப்ட் செய்துதான் ஆக வேண்டும்.

இப்படி அங்கீரித்துதான் ஆக வேண்டும்.

நமக்கு கோபமே வரக்கூடாது என்று சொல்லி நாம் அதனை அடாப்பட் செய்வதுதான்தவறானது.

இங்கு நாம் நமது மனநிலையைச் சீரமைக்கும் போராட்டத்தில் இறங்கி விடுகின்றோம்.

புற நிலையைச் சீரமைக்க வேண்டுவது அவசியம். அதற்காக நமது மன உணர்வுகளை அடாப்பட் செய்ய வேண்டியதும் அவசியம்.

அகநிலையை சீரமைப்பதற்காக அடாப்பட் செய்வதுதான் முழுமையானதவறு.

நமக்கு ஏற்படும் கோபத்தை,

- கோபமே வரக்கூடாது என்று எடுத்துக் கொள்ளுவது, எதிர்மறை அங்கீகாரமாகும். Negative adoption ஆகும்.

நமக்கு ஏற்படும் அன்பு, மகிழ்ச்சி போன்ற உணர்வுகளை,

- அவை தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமென்று எடுத்துக் கொள்வது, நேர்மறை அங்கீகாரமாகும்; positive adoption ஆகும்.

அது எந்த வகை அங்கீகாரமாக இருந்தாலும் சரி,

- அகநிலையை சீரமைக்கும் முயற்சியாக அது இருக்கும் பட்சத்தில் அது தவறானது.

புறநிலையைச் சீரமைக்கும் செயல்முறையாக அது இருக்கும்பட்சத்தில் அது சரியானது.

எதிர்ச் செயலை நிர்வாகம் பண்ணுவதற்காக அடாப்பட் செய்து கொள்ளலாம்.

எதிர் விளைவை நிர்வாகம் செய்யும் வகைக்காக அடாப்ட் செய்வதுதான்தவறானது.

இடி, மின்னலை கவனித்துப் பார்த்திருக்கிறீர்களா?

பள்ளென்று மின்னல் அடிக்கும். மின்னல் வெட்டி சில வினாடிகளில் வானமே இடிந்து விழுவதைப்போல் இடி இடிக்கும்.

இடி ஒசையைக் கேட்டு நடுங்காதவர் எவரும் கிடையாது.

இடி நம்மீது விழுந்துவிடுமோ என்ற நிலையில் அனைவரும் பயந்து நடுங்குவது மிகவும் சகஜமே.

ஆனால் -

இதிலும் நாம் கவனிக்கவேண்டிய ஓர் உண்மை உள்ளது.

எந்த இடி ஒசையை நாம் கேட்கிறோமோ.

- அந்த இடி நம்மீது விழுந்திட ஒருபோதும் சாத்தியமே இல்லை.

காரணம் ?

நம்மீது விழும் இடியைக் கேட்பதற்கு நாம் உயிரோடு இருக்கமுடியாது.

ஏற்கெனவே எங்கேயோ விழுந்த இடியைத்தான் நம்மால் கேட்கமுடியும்.

மின்னல் வெட்டும்போதே இடியானது கீழே இறங்கிவிட்டது என்று பொருள்.

அதற்கும் சில வினாடிகள் கழித்தே இடியோசையை நாம் கேட்கிறோம்.

மின்னலுக்குப் பயப்படுவது கூட ஓரளவு நியாயமானது,

பொருஞ்சையது. ஆனால் இடியோசைக்குப் பயப்படுவது பொருளற்றது. அது நம்மீது விழுந்துவிடுமோ என்று நினைப்பது உண்மையை ஆதாரமாகக் கொள்ளாதது.

அதுபோல், நமது இயல்பிலிருந்து வெளிப்படும் உணர்வுகள்யாவும்,

- நமது அனுபவங்கள் யாவும் - நமது எதிர் விளைவுகள் யாவும் - நடந்து முடிந்தவைகளே.

ஆனால் நடந்து முடிந்த பிறகுதான் அவை நமது கவனத்துக்கு வருகின்றன.

நமது கவனத்துக்கு வரும்போதே அவை நிகழ்ந்து முடிந்துவிட்டன.

எல்லா அனுபவங்களும் முடிந்த அனுபவங்களே.

ஆனால், அவற்றை நாம் முடிவடையாத அனுபவங்களாக எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம்.

we take it as an incomplete experience.

முடிவடையாத அனுபவமாகவே அதனை நாம் எடுத்துக் கொள்ளுவதால்தான் நாம் அதனை,

- சீரமைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறோம்.

இறந்துபோன ஒருவருக்கு உணர்வுட்டும் முயற்சிதான் இது.

ஓவ்வொரு அனுபவத்துக்கும் ஆயுள் அரை விநாடி நேரம் மட்டுமே.

அதே அனுபவம் மீண்டும் வருவதாயினும் அது புது அனுபவமே; அடுத்ததாக வந்துள்ள புதிய அனுபவமே.

ஓவ்வொரு அனுபவமும் அரை விநாடி நேரத்திலேயே

முடிவடைந்துவிடுகிறது.

ஆனால்,

முடிவடைந்த அனுபவத்தை,

- முடிவடையாத அனுபவமாக நாம் எடுத்துக் கொண்டுவிடுகிறோம்.

இதனால் நாம் அதனை,

- சீரமைக்க முயற்சி செய்கிறோம். உண்மையில் அது,

- நமது முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டது.

- அது ஏற்கனவே முடிந்துபோனது.

முயற்சி தேவையற்ற இடத்தில் நாம் செய்யும் முயற்சியே -

புதிய பிரச்சினையை உருவாக்கி விடுகிறது.

அகர்த்தியான அனைத்து பிரச்சினைகளையும் கொண்டு வந்து விடுகின்றது.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில்,

அக உணர்வுகளைப் பொறுத்த அளவில்,

- நாம் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொள்ளுவது மட்டும்,

- போதுமானது.

இது -

நமது மோசமான உணர்வுகளையும்,
அனுபவங்களையும்,

அங்கீகரித்து சிறப்பிப்பது போல் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் இது அங்கீகரிப்பது அல்ல.

அவற்றுக்கு ஆதாரமாகவோ, அல்லது எதிராகவோ
செயல்படுவதுதான் அவற்றை அங்கீகரிப்பதாகும்.

அவற்றை,

எற்கெனவே முடிந்துபோன அனுபவமாக
எதிர்கொள்வது ஒன்றே,

- அவற்றைச் சரியான முறையில் எதிர்கொள்வதாகும்.

அவை சம்பந்தமாக நாம் செய்வதற்கு எதுவுமே
இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொள்வது மட்டுமே,

- அவற்றைச் சரியான முறையில் எதிர்கொள்வதாகும்.

தியானமும் அவசியமே !

தியானத்தை விடவும் ஞானமே சிறந்தது என்று பார்த்தோம். மனோலயத்தைவிட மனோநாசமே சிறந்தது எனப் பார்த்தோம்.

அப்படியானால்,

தியானம் தேவை இல்லையா ?

மனோலயம் தேவை இல்லையா ?

அவை எந்த அளவுக்கு முக்கியத்துவம் உடையவை ?

அல்லது அவை முக்கியத்துவமே இல்லாதவையா ?

ஒரு திருக்குறளை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றோம். திருவள்ளுவர் ஒரு கேள்வி கேட்கிறார். அவரே அதற்குப் பதிலும் கொடுக்கிறார்.

உலகத்தில் வசிப்பவர்களை எட்டிப் பார்க்கிறார். பலர் வறுமையில் வாடிக் கொண்டிருக்கின்றனர். தேவைகள் மிகுந்தவர்களாக இருக்கின்றார்கள். எங்கோ ஒரு சிலரே வசதி மிக்கவர்களாக இருக்கின்றனர்.

இது ஏன் இப்படி என அவர் அதனைக் கேள்வி கேட்கிறார்.

அதற்கு அவரே பதிலும் சொல்லுகிறார்.

“இலர்பலர் ஆகிய காரணம் நோற்பார்

சிலர்பலர் நோலாதவர்'.

அவரவர் செய்த புண்ணியங்களுக்கு ஏற்பவும், பாவங்களுக்கு ஏற்பவும்,

வசதி உள்ளவர்களாகவும், வசதியற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள்.

- இப்படிப் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அவர் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

நோற்பார் என்பதை புண்ணியம் செய்தவர் எனவும், தவம் செய்தவர் எனவும் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

தவம் செய்தவர் என எடுத்துக் கொள்ளுவதுதான் பொருத்தமாகவும், அறிவியல் ரீதியாகவும் உள்ளது.

தவம் என்றால் நமது தியானம் - தவ முயற்சிகளையே குறிக்கிறது.

எத்தனையோ வகையான தியானப் பயிற்சிகள் கூறப்படுகின்றன.

பதஞ்சலி முனிவர் எத்தனையோ விதமான தியான முறைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

சிவன், பார்வதிக்கு எடுத்துக் கூறியதாக எத்தனையோ தியான முறைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

புத்தர் வழியிலும் பலவிதமான தியான நுட்பங்கள் கூறப்படுகின்றன.

இதுபோகவும் அவ்வெப்போது பலவிதமான யோகிகளும், தவசிரேஷ்டர்களும் பலவிதமான தியான முறைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்.

- இவைகளில் எத்தகைய தவ முறைகளைப் பற்றி வள்ளுவர் எடுத்துக் கூறுகிறார் ?

தியானம் என்றால் என்ன என்பதைப் பார்க்கும் போது,

தியானம் என்பது மனோலயம் என்பதை நாம் ஏற்கெனவே பார்த்தோம்.

மனோலயம் என்றால் மனம் பொருந்திய செயல்நிலை என்பதையும் பார்த்தோம்.

ஓர் ஆசிரியர் வகுப்பில் பாடம் நடத்துகிறார். அவர் நடத்த வேண்டிய பாடத்தை மாணவர்கள் புரியும்படியாக நடத்த வேண்டும்.

அதற்கு அவர்,

தான் நடத்தும் பாடத்தின் மீது அக்கறை கொண்டு மன ஈடுபாட்டுடன் தனது பாடத்தை நடத்த வேண்டும்.

அவர் தனது மனதை, தனது செயலில் ஒருங்கிணைப்பதன் மூலமே அவரால், பாடத்தைத் திறம்பட நடத்த முடியும்.

அதுபோல் மாணவர்களும்,

தங்கள் மனதை ஆசிரியர் நடத்தும் பாடத்தின் மீது ஒருங்கிணைப்பதன் மூலமே ஆசிரியர் நடத்தும் பாடத்தை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மனதைப் பாடத்தில் பொருத்தாமல், பல இடங்களிலும் அலைபாய விட்டால், பாடத்திலுள்ள எதுவும்,

அவர்களுக்குப் புரியாது.

இப்படிநாம் செய்யும் செயலில், தொழிலில்,

நமது மனதைப் பொருத்துவதுதான் மனோலயம்.

மனோலயமில்லாமல் நம்மால் எந்தச் செயலையும் திறம்படச் செய்யமுடியாது.

மனோலயமில்லாமல் - தியானத்தின் உதவி இல்லாமல் -
தவத்தின் பங்களிப்பு இல்லாமல் -

நாம் எந்தச் செயலையும் திறம்படச் செய்யமுடியாது.

நமது சரியான செயல்கள்யாவும், சரியான விளைவைக்
கொடுக்கும்.

செயல் என்பது,

செயலை நிறைவேற்றுவது மட்டுமல்ல; செயலைத்
திட்டமிடுவதும் செயலே.

சரியாகத் திட்டமிட்டு, சரியாகச் செயல் புரிவதற்கு -

மனோலயந்தான் ஒரே தீர்வு.

தியானந்தான் ஒரே வழி.

தவந்தான் சரியான வழி.

கண்ணை மூடி தியானிப்பதுமட்டும் தியானமன்று;

ஒரு செயலை மனாடுபாட்டுடன் சரிவரத் திட்டமிட்டு,

சரிவரச் செய்திடுவதும்,

- தியானமே.

- மனோலயமே.

- தவமே.

ஒரு செயலைச் சரிவரச் செய்வதற்கு பலவிதமான
காரணிகள் உண்டு.

அதுபோல் ஒரு செயலைத் தவறாகச் செய்வதற்கும்
பலவிதமான காரணிகள் உண்டு.

தவறான காரணிகளைத் தவிர்த்து, சரியான காரணிகளை
மட்டும் ஒருங்கிணைப்பதுதான் தவம், தியானம்,

மனோலயம்.

ஒருவர்வாழ்க்கையில் வெற்றியடைந்தாரென்றால்,
அவர்சரியானகாரணிகளை ஒருங்கிணைக்கும்,
-தியானநுட்பத்தை அறிந்திருக்கின்றார் என்று பொருள்.
அவர்வெற்றியடையத்தவறிவிட்டாரென்றால்,

அவர் தவறான காரணிகளை அப்புறப்படுத்தாமலும்,
சரியான காரணிகளை ஒருங்கிணைக்காமலும் இருந்து
விட்டாரென்று பொருள்.

அதற்கானநுட்பத்தை அடைவதில் அவர் அலட்சியமாக
இருந்துவிட்டார் என்று பொருள்.

இந்த உலகம் ஒரு கர்ம பூமி. செயல் இல்லாமல் இந்த
உலகம் கிடையாது.

வெற்றியடையும் ஓவ்வொருவரும் கர்மயோகியாக
இருந்தாக வேண்டும். தன்னுடைய செயலுடன் தியானத்தை
இணைத்தாகவேண்டும்.

ஒருவர் எந்த அளவுக்கு கர்மயோகியாக உள்ளாரோ,
அந்த அளவுக்கு அவரது செயல்கள் யாவும்
வெற்றிபெறும்.

அல்லாதவர்களுடைய செயல்கள் தோல்வியில்தாம்
முடியும்.

ஒரு மாணவன் தன்னுடைய கல்வியில் தியானத்தை
இணைக்கும்போதுதான்,

-அவன் வெற்றியடைகிறான்.
அவன்கவனம் பலவகையிலும் சிதறிவிட்டால்,
அவனுடைய வெற்றியும் சிதறிப்போய்விடும்.

தியானிப்பவர்கள் சிலராக இருப்பதால்,
 வெற்றி பெறுபவர்களும் சிலராக இருக்கிறார்கள்.
 இதனால்தான் இலர்பலராக இருக்கின்றார்கள்.
 தியானத்தையும் வாழ்க்கையையும் பிரிக்க முடியாது,
 எந்த அளவுக்கு தியானத்துடன் செயல்படுகின்றோமோ
 அந்தஅளவுக்கு,
 நம்முடைய வாழ்வு செம்மையான வாழ்வாக
 அமைகிறது.
 தியானத்தை விட்டுவிட்டு ஞானத்தை பெற்றிடவேண்டு
 மென்று நாம் கூறினோம்.
 - இப்போது தியானத்தை வைத்துக் கொள் என்று
 கூறினால் என்ன பொருள் ?
 தியானந்தான் முக்கியமா ?
 ஞானம் முக்கியமில்லையா ?
 அகவாழ்வைப் பொறுத்த அளவில் ஞானந்தான்
 முக்கியமாக உள்ளது.
 புற வாழ்வைப் பொறுத்த அளவில் தியானந்தான்
 அவசியமாக உள்ளது.
 அகம் எந்த அளவுக்கு முக்கியத்துவம் உடையதோ,
 அந்த அளவுக்கு புற உலகும் முக்கியத்துவம்
 உடையதுதான்.
 அகத்தளவில் ஞானியாகவும், புறத்தளவில்
 யோகியாகவும் உள்ள ஒருவனே, பூரண மனிதன்.
 பூரண மனிதனை, தெய்வீக மனிதன் என்றும் கூறிக்
 கொள்ளலாம்.

அகத்தளவில் அவனுக்கு எந்த முயற்சியும் கிடையாது.

அக இயக்கம் அனைத்தும், தானாக ஏற்படும் தற்செயல் இயக்கமே.

தனக்கு ஏற்படும் எதிர் விளைவை எதிர்த்து எதுவுமே செய்வதில்லை.

அவைதாமாக ஏற்பட்டுதாமாக மறைந்துவிடுகின்றன.

அவனுடைய அகநிலை ஒரு புனிதப் பிரவாகமாக மாறிவிடுகிறது.

அந்தப் பிரவாகத்தில் எதுவும் தங்கியிருப்பதில்லை.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவனுக்கு முயற்சி உண்டு. அந்த முயற்சியை தியானத்துடன் செயல்படுத்தும் வல்லமை உண்டு.

ஞானிக்கு செயல் உண்டா?

ஞானிகள் பலரும் பக்தி வழியிலேயே வந்திருக்கின்றார்கள். அனைத்தும் இறைவனே செய்கின்றான் எனும் சரணாகதி தத்துவத்தின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பாலான ஞானிகள் ஞான நிலையை எட்டி இருக்கின்றனர்.

அதனால் அவர்களது உபதேசங்களும் வாழ்க்கை முறையும் அவர்களுடைய அனுகுமுறையைப் பிரதிபலிப்பதாகவே அமைந்துள்ளன.

“அனைத்தும் இறைவனால் நடத்தப்படுகின்றன. நான் வெறும் கருவிதான். அவன் ஆட்டுவிக்கின்றான் ; நான் ஆடுகின்றேன். உதிர்ந்த சருகு காற்று எடுத்துச் செல்லும் திசையெல்லாம் போவதுபோல், இறைவன் என்னை எங்கெங்கு கூட்டிச் செல்லுகிறானோ அங்கு நான் போகிறேன்”.

- இப்படித்தான் அந்த ஞானியின் எண்ணம் அமைந்திருந்தது.

அந்த ஞானிக்கு அகச் செயல், புறச்செயல் என்ற பிரிவு கிடையாது. எந்தச் செயலுக்கும் நான் கர்த்தா அல்ல என்ற தெளிவில் அந்த ஞானி உறுதி பெற்றுள்ளார்.

அந்த ஞானிக்கென்று,

தனிப்பட்ட கடமைகள் எவையும் கிடையாது.

அத்தகைய ஞானிகளுள் பெரும்பாலோர்
துறவிகளாகவே இருந்துள்ளனர்.

அவர்களுள் யாரோ ஒரு சிலர் குடும்பஸ்தராகவும்
இருந்துள்ளனர். அப்படிக் குடும்பஸ்தராக இருக்கும்
அவருக்கும்,

செயல்களில் அதிக ஆர்வம் இருக்காது. குடும்பச்
சூழ்நிலைக்கேற்ப ஏதோசில பணிகளில் ஈடுபட்டு வருவார்.
இத்தகைய ஞானிகள் மிகவும் அழுர்வம். எங்கேயோ ஒருவர்,
இலைமறை காய்மறையாக இருந்து வருவார்.

இந்த இருவகை ஞானிகளுமே உயர்ந்த நிலையில்தான்
இருந்து வருகிறார்கள்.

அதில் என் அளவும் சந்தேகம் கிடையாது.

சமுதாயத்தில் உள்ளவர்கள், இந்த ஞானிகளை,

ஞானிகள் என அங்கீகரித்தாலும்,

- அடி மனதில் அவர்களைக் கண்டு
பயப்பட்டுவிடுகின்றனர்.

அவர்களைப் பார்த்தால்,

முயற்சியற்றவர்களாகவே பலருக்கும் தோன்றுகிறது.

ஞானிகளைப் போற்றிப் புகழ்ந்தாலுங்கூட,

அவர்களுடைய முயற்சியற்ற நிலையை,

- உலகத்தவரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

உலகம் என்பது கர்ம பூமி. செயல்புரியும் களம். இங்கு
செயல்களுக்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம்
கொடுக்கப்படுகிறது.

எந்தப் பெற்றோரும்,

தங்கள் பிள்ளைகள் முயற்சியற்றவர்களாக மாறுவதற்கு விரும்புவதில்லை.

- தங்கள் பிள்ளைகள்,
கற்றறிந்தவர்களாகவும்,
விடா முயற்சியுடன் தொழில் செய்து சாதனை படைப்பவர்களாகவும்,
- இருக்க வேண்டும் என்பதையே, விரும்புகிறார்கள்.
 - இவ்வாறு சாதனை படைத்தவர்கள் உலகில் பலருண்டு.
 - கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவர்களாகவும், விடாமுயற்சியுடன் தங்களது தொழிலில் வெற்றி பெற்று சாதனை படைத்தவர்களாகவும் உள்ளவர்கள்.
 - இவ்வுலகில் பலருண்டு,
 - ஆனால் அவர்கள் ஞானிகளாக இல்லை.
 - இத்தகைய தகுதியுடையவர்கள் ஞானிகளை என்றால் என்னவென்றே தெரியாதிருக்கிறார்கள்.
 - அதே நேரம்,
 - ஞானம் பெற்றவர்கள்,
ஒட்டு மொத்தமாக எல்லா முயற்சிகளையும் கைவிட்டு, சும்மாயிருப்பதே சுகமென்று அமர்ந்து விடுகின்றார்கள்.
 - அவர்களுக்கு அதுதான் சரியானதென்று தோன்றுகிறது.
 - அதனால் அவர்கள் தங்கள் நிலைதான் சரியானதென்று மனப்பூர்வமாகக் கூறுகிறார்கள்.
 - அவர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

உண்மையிலேயே அவர்கள் மிக உயர்ந்த நிலையில்,

குறை காண முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

மனிதருள் மாணிக்கமாகக் கருதக் கூடிய அத்தனை பண்புகளும் அவர்களிடத்து உள்ளன.

நாம் கூறும் மூன்றாவது வகையிலானவர்,

இந்த,

இரண்டு தன்மைகளையும் ஒருங்கே கொண்டவராக உள்ளார்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவர் ஞானியாக இருக்கிறார்.

புற உலகைப் பொறுத்த அளவில் அவர் ஒரு கர்மயோகியாக இருக்கிறார்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவருக்கு செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லை.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவர் செய்வதற்கு எவ்வளவோ உள்ளன.

அறத்தின் வழியில் நின்று அவர் புறக் காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் ஞானத்துடன் இருக்கிறார்;

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில் தியானத்துடன் இருக்கிறார்.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் செய்வதற்கு எதுவும் இல்லாமல் சும்மா இருக்கிறார்.

புறத்தைப் பொறுத்த அளவில்,

செய்யவேண்டிய,
நற்செயல்கள் அனைத்தையும்,
-தியானத்துடன் செய்கிறார்.

இது -

ஓர் அசாதாரண நிலையைப் போல் தோன்றுகின்றது.
ஆனால்,
இது ஒரு சராசரி மனிதன் அடையவேண்டிய சரியான
நிலையே.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அவன் ஞான நிலையில்
அமர்ந்திருந்து,

புறக்காரியங்கள் அனைத்தையும் பொறுப்புடன்
செயல்படுத்துவது என்பது,

- உண்மையில் ஒரு புனிதமான நிலையே.
- உண்மையில் ஒரு தெய்வீகமான நிலையே.
புறத்தளவில் அவர் எத்தனைக் காரியங்கள் செய்தாலும்,
அகத்தளவில் அவர் எதுவும் செய்யாதவரே.

ஆற்றங்கரையில் முனிவர் ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார்.
பால், தயிர் விற்கும் பெண்கள் அவரிடம் வந்து உதவி
கேட்டனர்.

“நாங்கள் ஆற்றுக்கு மறுகரைக்குச் செல்ல வேண்டும்.
நாங்கள் காலையில் ஆற்றைத் தாண்டி வரும்போது நடந்து
செல்லக் கூடிய தன்மையில் நீரின் அளவு இருந்தது.
இப்போது வெள்ளமாக ஓடுகிறது. மறுகரையிலிருக்கும்
எங்கள் ஊருக்குச் செல்ல நீங்கள்தாம் உதவ வேண்டும்”
- என அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

அந்த முனிவர் தனக்குப் பசிப்பதாக கூறி, அவர்கள் மீதம் வைத்திருந்த பாலையும், தயிரையும் வாங்கிச் சாப்பிட்டார்.

பிறகு அவர் ஆற்றை நோக்கி, “அற்புதமான ஆரே ! புனிதநதியே ! நான் இன்று முழுவதும் எதுவும் சாப்பிடாமல் பட்டினி இருப்பது உண்மையாயின், இந்தப் பெண்களுக்கு வழிவிடுவாயாக !” - என்று கூறினார்.

அது எவ்வளவு அப்பட்டமான பொய் என்பது அந்தப் பெண்களுக்குத் தெரியும்.

அவர்களிடமே பாலையும், தயிரையும் வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு, பட்டினி கிடப்பதாக பகிரங்கமாகக் கூறியது அவர்களுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

ஆனால் அவரது வேண்டுகோளை அந்த ஆறு ஏற்றுக் கொண்டு, தனது நீரை விலக்கி அந்த பெண்களுக்கு வழி விட்டது.

ஆன்மீக இலக்கியங்களில் இத்தகைய கதைகள் பல கூறப்படுகின்றன.

புற உலகில் செய்யும் எந்தச் செயலும்,

ஞானியின் அகநிலையை பாதிக்காது என்பதுதான்,

- இந்த கதையின் மூலம் சொல்லப்படும் கருத்து.

அகத்தளவில் ஞானி எந்தச் செயலும் இல்லாமல் இருக்கிறார்.

புறத்தில்தான் அவர் செயல்படுகிறார். அவருடைய அக இயக்கத்தின் நடைமுறை வேறு; புற இயக்கத்தின் நடைமுறை வேறு.

ஓரு மருத்துவரின் அனுபவம்

தியானத்தை புற உலக வாழ்வுக்குத்தான் பயன்படுத்த வேண்டுமென்று பார்த்தோம்.

அகநிலையினுள்தியானத்தை பயன்படுத்தக் கூடாதா? புறச் செயல்களை மட்டுந்தான் தியானத்தோடு கலந்து செய்ய வேண்டுமா?

நாம் சாதனை செய்து சாதிக்க வேண்டுவது அனைத்தும் புற உலகில்தாம் உள்ளனவா?

நமது அக உலகினுள் சாதிக்க வேண்டிய சாதனை எதுவுமே கிடையாதா?

இருக்கிறது!

எத்தனையோ ஆழ்நிலை தியானங்கள் உள்ளன. நமது ஆழ்மனதினுள் புதைந்து கிடக்கும் அளப்பரிய சக்திகளை வெளியே கொண்டுவரும் பலவகையான தியானங்கள் உள்ளன.

எத்தனையோவித அற்புதமான ஆனந்த அனுபவங்களையெல்லாம் வெளியே கொண்டுவரும் ஆழ்நிலை தியானங்கள் பல உள்ளன.

மருத்துவக் கல்லூரியில் படிப்பை முடித்துவிட்டு பயிற்சி மருத்துவராக அந்த இளைஞர் பணியாற்றி வந்தார்.

ஆன்மிகாடுபாடு கொண்ட அந்த இளைஞருக்கு ஞானம் அடையவேண்டுமென்று ஆர்வம் பிறந்தது. ஆனால் வழி தெரியவில்லை.

இக்காலத்தில் அறிமுகமாகியிருக்கும் சில தியான அமைப்புக்களோடு தொடர்பு கொண்டு தியானங்கள் பழகி சில அனுபவங்களையும் பெற்றார்.

ஆனால் அவருக்கு ஞானமடைவதில் ஆர்வம் அதிகமாக இருந்து வந்தது. ஞானம் பெறுவது என்பது எத்தனையோ ஜென்மங்களாக முயற்சி செய்து அடையவேண்டிய ஒன்றாகவே அவர்களுக்கு வந்தார்.

‘எளிது எளிது ஞான விடுதலை மிகவும் எளிது’ என்ற தலைப்பில் வெளிவந்துள்ள நமது நூலை அவருக்கு இன்னுமொரு மருத்துவர் அறிமுகம் செய்து வைத்து இதனைப் படித்தால் ஞானம் கிடைத்துவிடும் என்று கூறியிருக்கிறார்.

ஆனால் அந்த இளைஞர் அதை நம்மவில்லை. 90 பக்கங்களுள்ள ஒரு புத்தகத்தைப் படித்து ஞானமடைந்துவிட முடியுமா என்று அவர் அதனை அறிமுகம் செய்து வைத்த மருத்துவரிடமே கேள்வி கேட்டார்.

வினையாட்டாகச் சொல்லியிருப்பார் என எடுத்துக் கொண்டு அந்த நூலைப் படித்துப் பார்த்திருக்கிறார். அதனைப் படித்து முடித்தநிலையில் ஞானத் தெளிவு என்பது இவ்வளவு கூலபமானதா என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். அந்த ஞானத்தெளிவை அவருக்கும் கிடைத்துவிட்டதாக அவர் புரிந்து கொண்டார்.

நூலை எழுதியவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆர்வமுடன், மதுரையில் நடந்த கூட்டமொன்றுக்கு வந்திருந்தார். தொடர்ந்து நாம் பங்குபெறும் சில

கூட்டங்களுக்கு நம்முடனேயே வந்திருந்தார்.

ஞானத் தெளிவு கிடைத்துவிட்டது; இனி வேறு ஏதாவது ஆழ்நிலை தியானங்கள் செய்யலாமா என அனுமதி கேட்டார்.

அவருக்கு அனுமதி கொடுத்ததின் பேரில், ‘‘நான்’’ எனும் உணர்வில் மனதைக் குவித்து சில ஆழ்நிலை தியானங்களை மேற்கொண்டு வந்தார்.

அந்த மருத்துவருக்கு, ஜோதிடர் ஒருவர் நண்பராக இருந்தார். அந்த நண்பருக்கு ஒரு நாள் நள்ளிரவில் உடல் சுகவீனம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த மருத்துவர் அவருக்கு மருந்து கொடுத்து விட்டுப்போயிருக்கிறார்.

அந்த நண்பர் தங்கியிருந்த அறையை ஒட்டி லாரி செட்டில் சிலர் மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மருத்துவர் வந்து சென்றதைப் பார்த்து இருக்கிறார்கள்.

மறுநாள் காலையில் அந்த ஜோதிடர், டைசாப்பிட வெளியே வந்திருக்கிறார். லாரியில் லோடு ஏற்றியவர்கள் அவரிடம் விசாரித்திருக்கிறார்கள்.

‘இரவில் டாக்டர் வந்து சென்றாரே, உங்களுக்கு உடம்புக்கு என்ன’ என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

டாக்டர் வந்து சென்றதை ஜோதிடரும் அவர்களிடம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அன்றுமாலை அந்த மருத்துவர், மீண்டும் ஜோதிடரைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்.

நடு இரவில் வந்து மருந்து கொடுத்து உடல் நோயைக் குணப்படுத்தியதற்காக, ஜோதிடர், மருத்துவருக்கு நன்றி தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆனால் மருத்துவர் ஆச்சரியப்பட்டார். ஏனெனில் அவர் முந்தைய இரவில் வெளியே எங்கும் செல்லாமல் வீட்டில்தான் தங்கியிருந்திருக்கிறார்.

ஜோதிடர் கூறும் நடு இரவின்போது, அந்த மருத்துவர் தனது வீட்டில் படுத்துதூங்கியிருந்தார்.

ஜோதிடர் கூறியதை மருத்துவரால் நம்பமுடியவில்லை.

அதேநேரம் மருத்துவர் கூறியதை ஜோதிடரால் நம்ம முடியவில்லை. ஏனெனில், நடு இரவில் மருத்துவர் கொடுத்துச் சென்ற மருந்தில், சாப்பிட்டதுபோக மீது மருந்து இருந்திருக்கிறது.

மேலும், ஜோதிடரைத்தவிர, மருத்துவர் வந்து போனதை லாரி செட்டில் உள்ளவர்களும் பார்த்திருக்கிறார்கள்.

கடைசியில் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய இன்னுமொரு அம்சம் இருந்திருக்கிறது.

அதாவது,

மருத்துவர் நடு இரவில் வரும்போது, ஜோதிடரின் அறை உட்புறமாகப் பூட்டப்பட்டிருந்திருக்கிறது. அவர் அதைத் திறந்து கொடுத்திருக்கவில்லை.

பூட்டியிருந்த கதவின் வழியாக ஒருவர் நுழைவாரேயாயின் அது சராசரியான நிகழ்வாக இருக்க முடியாது என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் இருவருமே வந்திருக்கிறார்கள்.

இதேபோன்ற இன்னுமொரு சம்பவமும் தொடர்ந்து நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

2008 அக்டோபர் மாதம் 1ம் தேதி இரவிலும் இப்படியொரு சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கின்றது.

அந்த ஜோதிடர் எப்போதாவது மது அருந்தும் பழக்கம் உடையவர். அக்டோபர் 2ம் தேதி மது விற்பனைகிடையாது என்பதால் 1ம் தேதி மதுபாட்டில் ஒன்றை வாங்கி வைத்திருக்கிறார்.

அன்றும் நடு இரவில் மருத்துவர் நேரில் வந்து ஜோதிடரைக் கடிந்து கொண்டு மது பாட்டிலைக் கீழே போட்டு உடைத்திருக்கிறார். இதனால் ஜோதிடருக்கு மருத்துவர் மீது மிகவும் கோபம்,

- சொல்லச் சொல்ல கேட்காமல் மது பாட்டிலை உடைத்துவிட்டாரேயென்று.

மறுநாள் அந்த மருத்துவர் வழக்கம் போல் மாலையில் ஜோதிடரைச் சந்திக்க சென்றுள்ளார்.

ஜோதிடர் தனது கோபத்தையும், வருத்தத்தையும் வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்.

மருத்துவர், தான் முந்தைய இரவில் வரவேயில்லையென்றும், மது பாட்டிலை உடைக்கவில்லையென்றும் உறுதிபடக் கூறியிருக்கிறார்.

மீண்டும் அவர்கள் கவனத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டது,

- அந்த பூட்டியிருந்த கதவுதான்.

பூட்டியிருந்த கதவை, ஜோதிடர் திறந்து கொடுத்திருக்கவில்லை.

அப்படியானால் பூட்டியிருந்த கதவு வழியாக மருத்துவர் நுழைந்திருக்க முடியாது.

இருவருக்குமே அது அதிசயமாக இருந்தது.

அந்த மருத்துவர் நமக்குப் போன் செய்து விஷயத்தை கேட்டார்.

“எங்களுக்குத் தெரியாமல் நீங்கள் ஏதாவது சித்து விளையாடுகிறீர்களா ?” - என்று கேட்டார்.

அப்போது அவரிடம், “ரமண மகரிஷிக்கும்” இத்தகையதோர் அனுபவம் ஏற்பட்டது.

படுத்திருந்த அவர் ஆகாயமார்க்கமாக எங்கேயோ புறப்பட்டுச் செல்லுவது போல் தோன்றியிருக்கிறது. பிறகு எங்கேயோ தரையிறங்கியது போல் தோன்றியிருக்கிறது. அது சென்னையிலுள்ள திருவொற்றியூர் என்பது போல் தெரிந்திருக்கிறது. சித்தர்கள் இப்படித்தான் ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுவார்கள் போலும் என்று தெரிந்து கொண்டதாக அவர் அதுபற்றி கூறியிருக்கிறார். ஆனால் ரமணரைப் பொறுத்தவரை அது அவருக்குத் தெரிந்தே நிகழ்ந்திருக்கிறது”.

- இது பற்றி அந்த மருத்துவரிடம் கூறினேன்.

அதன்பிறகு அந்த மருத்துவர் மறுநாள் படுத்திருக்கும்போது சற்று கவனத்துடன் படுத்திருந்திருக்கிறார்.

அன்று இரவு அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் அவருக்கே தெரிந்திருக்கிறது.

அன்று அவர் தனது சூட்சம உடலின் மூலம் மூன்று இடங்களுக்குச் சென்றுவந்தது தெரிந்திருக்கிறது.

அந்த மூன்று இடங்களிலும், ஒர் இடத்திற்கு மட்டும் இதே தோற்றத்துடன் சென்றிருக்கிறார். மற்ற இரண்டு இடங்களுக்கும் வேறு விதமான மனித உருவங்களில் சென்று வந்துள்ளதாகத் தெரிந்திருக்கிறது.

காலப்போக்கில் அந்த மருத்துவருக்கு, தீர்க்க தரிசனங்கள் போன்ற மற்றும் சில சக்திகளும் உருவாகிவிட்டன.

ஆழ்நிலை தியானங்கள் மூலம், இத்தகைய சக்திகள் சிலருக்கு வெளிப்பட்டுவிடுகின்றன.

அதீத சக்திகள்

தியானம் என்பது ஒரு செயல்முறை

- ஒரு சாதனை முறை.

நாம் எவ்வளவுதாரம் முறையாகப் பயிற்சி
செய்கிறோமோ,

அதற்கேற்ற பலன் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.

ஆனால் -

ஞானம் என நாம் கூறுவது,

- செயல்கள் அனைத்தையும் புறக்கணிப்பது.

- செயல்கள் அனைத்தையும் விட்டுவிடுவது.

- முயற்சிகள் அனைத்தையும் விட்டுவிடுவது.

- செயலற்று சம்மா இருப்பது.

செயல் என்பது இங்கு புறச் செயலைக் குறிப்பதன்று.

அகத்தளவில் செயலற்று சம்மா இருப்பது.

அகத்தளவில்,

செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லையென்பதைப் புரிந்து
கொள்வது.

அந்த இளம் மருத்துவர் சில அரிய சக்திகளைப்
பெற்றதும்,

அவரைத் தெரிந்தவர்களின் மத்தியில் அவருக்கு மரியாதையும், வரவேற்பும் கூடிவிட்டது.

ஆனாலும்,

அவர்தனக்குக் கிடைத்தச் சுதாகளைவிடவும்,

ஞானத்தெளிவே சிறப்பானதாகக் தோன்றுகிறது என

- இன்றளவும் கூறிவருகிறார்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் கிரியா யோகப் பயிற்சிகள், தாந்திரீக சாதனைகள் பலவற்றைக்கூட செய்து பார்த்திருக்கிறார். இதனால் ஏற்படும் சித்துக்கள் எனப்படும் அழுர்வ சக்திகள் பற்றியும் அவர்கூறுகிறார்.

இத்தகைய சித்துகள் அனைத்தும் நம்மை மோகங்கொள்ளச் செய்துவிடும், ஆகவே அவற்றின்மீது பற்று வைத்திடக்கூடாது - அக்கறை காட்டக்கூடாது - என எச்சரிக்கிறார்.

சமார் 20 வருடங்களுக்கு முன்னால் ஓர் அம்மையார் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். அக்காலகட்டத்தில் நான் வழக்கறிஞராகத் தொழில் செய்துவந்தேன்.

அந்த அம்மையாரின் பெயர் பாப்பாசாமி. ரமண மகரிஷியுடன் தங்கியிருந்ததாகவும் கூறினர்.

அவர் பிறப்பால் கிறிஸ்தவர். அவர் பத்து வயது குழந்தையாக இருக்கும்போதே அவருக்குள் ஆஞ்சநேயரின் சக்திநிலை அவரையறியாமல் இறங்கிவிட்டது.

அது முதல் அவர் பலவிதமான சக்திகளுடன் காணப்பட்டார். அவர் சக்தி மிகுந்து காணப்பட்டதால் பலரும் அவரை தெய்வமாக வழிபட ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

அவரும் தனது அழுர்வமான சக்தியால், தன்னை நாடிவரும் பக்தர்களுடைய குறைகளைப் போக்கிவந்தார்.

மண்ணைப் பொன்னாக்குவது, ஓரிடத்தில் மறைந்து வேறிடத்தில் தோன்றுவது, நோய்களை குணமாக்குவது, மற்றும் இது போன்ற பலவிதமான அரிய சக்திகள் அவரிடமிருந்தன.

அந்த அம்மையார் என்னைச் சந்திக்க வரும்போது அவருக்கு வயது 80ஜீத் தாண்டிவிட்டிருந்தது. ஆனாலும் உடல் ஆரோக்கியத்துடன் காணப்பட்டார்.

அவர் அவரது பிரச்சினைக்காக என்னைக் காண வந்திருந்தார்.

என்ன பிரச்சினைஎன்று கேட்டேன்.

அவருக்கு பக்கத்து வீட்டிலிருப்பவர் இந்த அம்மாவிடம் அடிக்கடி தகராறு செய்து தொந்தரவு கொடுத்துவருவதாகவும், அது சம்மந்தமாகக் காவல் நிலையத்தில் பலமுறை புகார் செய்திருப்பதாகவும், ஆனால் அந்த நபரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லையென்றும், அதனால் நீதிமன்றம் மூலமாக அந்த நபர் மீது நடவடிக்கை ஏதாவது எடுக்க முடியுமா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வந்திருப்பதாகவும் கூறினார்.

அவருடைய சக்தி பற்றி தெரிந்திருந்ததால் அவருடைய பிரச்சினை எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

அதுபற்றி அவரிடமே கேட்டேன்.

“நீங்களே சக்தி மிகுந்தவராக இருக்கிறீர்கள். பக்கத்து விட்டுக்காரரைக் கட்டுப்படுத்த உங்களுக்கு போலீஸ், நீதிமன்றமெல்லாம் தேவையா?”

அதற்கு அவர் நிதானமாகப் பதில் கூறினார்.

“என்னிடம் அனுமானுடைய சக்தி இருப்பது உண்மைதான். இப்போதும் இருக்கிறது. இப்போதும்

அனுமான் சொல்லுகிறார். ‘நீ உத்தரவு கொடு, நான் இப்போதே அவனைப் போட்டுத்தள்ளிவிடுகிறேன்’ என்று. ஆனால் அது பெரிய பாவம். அப்படியெல்லாம் வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டேன்...”

“நான் இத்தகைய சக்திகளைப் பயன்படுத்தி என்னிடம் வருபவர்களுக்கெல்லாம் உதவினேன். யார்யார் என்னவெல்லாம் கேட்டார்களோ அவற்றையெல்லாம் செய்து கொடுத்தேன். என்னிடம் தஞ்சமடைந்ததால் கொலைக் குற்றவாளிகளுக்குகூட விடுதலை வாங்கிக் கொடுத்தேன்...”

“இப்படி எனது சக்தி என்னை நாடி வந்த அனைவருக்கும் பயன்பட்டது. ஆனால் அவையெல்லாம் கருமவினையாக என்னிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. ஆகவே நான் எனது சக்திகள் அனைத்தையும் முட்டை கட்டிப்போட்டு விட்டேன். அந்த சக்திகள் எவையும் என்னைவிட்டுப் போய்விடவில்லை. என்னிடம் தான் உள்ளன. அவை சக்தியாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பாவழுட்டையாகவே தெரிகிறது...”.

“இப்போது அந்த சக்திகளை நான் பயன்படுத்துவதில்லை. எங்கள் ஊரில் ஒருவர் தென்னந்தோப்பு வைத்திருக்கிறார். அதில் தண்ணீர்பாய்ச்சும் கூலி வேலை செய்து வருகிறேன். அதனால் கிடைக்கும் சிறு தொகையை வைத்துதான் நான் சாப்பிட்டு வருகிறேன்.”

- இப்படி அவர்தனது சரித்திரத்தைக் கூறிமுடித்தார்.

அவருக்கு உதவியாக வந்திருந்தவரும் ஒரு வயோதிகரே. அவர் யார் என்று விசாதித்துப் பார்க்கும் போது அவர் எனது தூரத்து உறவினர் என்பது தெரிந்தது.

அவருடைய கதை என்ன என்பதை விசாரித்துப்

பார்த்தேன். அவர் அவருடைய கதையைக் கூறினார்.

அவர் இளம் வயது வாலிபனாக இருக்கும்போது வம்பு வழக்குகள் என்று அலைந்திருக்கிறார். அவருடைய 18வது வயதில் அவர்மீது 18க்கும் மேற்பட்ட வழக்குகள் இருந்திருக்கின்றன.

அக்காலத்தில் பாப்பாசாமி என்ற இந்த அம்மையாருக்கு பலரும் மிகுந்த மரியாதை கொடுத்திருக்கிறார்கள். யானை மீது ஏற்றி ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று ஊர்மக்கள் அவருக்கு மரியாதை செய்திருக்கிறார்கள்.

அது இந்த 18 வயது இளைஞருக்குப் பிடிக்கவில்லை. “இந்த பாப்பாசாமி என்பவர் ஒரு ஏமாற்றுக்காரி; அவரிடம் எந்த சக்தியும் கிடையாது. அவருக்கு எந்த சக்தியும் கிடையாது என்பதை நான் நிருபித்துக்காட்டுகிறேன்” என்று கூறி இவர்ச்சவால் விட்டிருக்கிறார்.

அந்த பாப்பாசாமி இளம் பெண்ணாக இருந்தபோதும் அந்த அம்மா எப்போதும் யாராவது பெண்களின் இடுப்பிலேயே ஏறி அமர்ந்திருப்பது வழக்கம். ஆனால் இடுப்பில் சுமக்கும் பெண்கள் எவருக்கும் அது கனமாகத் தெரிவதில்லை.

இலவம்பஞ்ச தலையணையை இடுப்பில் வைத்திருப்பதுபோன்ற உணர்வுதான் ஏற்படும்.

ஆகவே பலரும் அந்த பாப்பாசாமியை இடுப்பில் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளுவதில் ஆர்வம் காட்டுவார்கள்.

அந்த இளைஞரின் சவாலை பாப்பாசாமி ஏற்றுக் கொண்டார்.

பந்தயம் என்னவென்றால், இராவணன் தர்பாரில் அங்கதன் தனது காலை நாட்டிவைத்து அதை எவராவது அசைத்துப் பாருங்கள் என்று சவால்விட்டதுபோல்,

பாப்பாசாமி, தரையில் தனது வலது காலை ஊன்றி வைத்து அதை அசைத்துவிடுமாறு சவால் விட்டார்.

அந்த இளைஞர் - உடல் வலுவுள்ள இளைஞர் - அந்த சவாலை ஏற்றுக் கொண்டான்.

“இந்த காலை அசைத்துக்காட்டி விட்டால் நீ மோசடிக்காரி என்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். நான் அதை அசைக்க முடியாவிட்டால் நான் உனக்கு அடிமையாயிருந்து உனக்கே தொண்டு செய்வேன்” - இது அந்த இளைஞருடுடைய சவால்.

அங்கதன் கதைதான் நடந்தது. அந்த இளைஞர் கஜகர்கணம் வைத்துப் பார்த்தும், பாப்பாசாமியின் ஒற்றைக் காலை அணுஅளவும் அசைக்க முடியவில்லை.

காலைவிட்டு விட்டு பாப்பாசாமியின் கையைப் பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தார். பாப்பாசாமியின் உடலைத் தள்ளிப் பார்த்தார். எதுவும் நடக்கவில்லை.

பாப்பாசாமி தனது துணைக்கு எதையுமே பிடிக்காமல் நின்ற நிலையிலேய அப்படியே அசைவற்று - அசைக்க முடியாமல் நின்றிருந்தார்.

எவ்வளவோ போராடியும் முடியாமல் அந்த இளைஞர் தன் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டான். பாப்பாசாமியின் சிடனாகவே மாறி அவருக்கு பணிவிடை செய்தே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். திருமணமும் செய்து கொள்ளாமல் தனது சொந்த பந்தங்கள், தனது அடாவடித்தனங்கள் அனைத்தையும் துறந்து, தனது வார்த்தையைக் காப்பாற்றிய மாவீரனாக, அந்த அம்மாவுக்கு அடிமையாக வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆன்மீக அனுபவங்கள்

இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சர் பலவிதமான கதைகளைச் சொல்லி தமது கருத்துக்களை விளக்குவதுண்டு.

தியானத்தினால் ஏற்படும் சித்துக்களைப் பற்றி அவர் கூறிய ஒரு கதை.

ஒரு முனிவர் தனது சீடர்களுக்கு பலவிதமான தியான நுட்பங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். அவரது சீடன் ஒருவன் தனியே அமர்ந்து தியானங்களைப் பழகி வந்தான். 12 வருட கால தவத்துக்குப் பிறகு அவனுக்கு தண்ணீரின் மீது நடக்க கூடிய ஆற்றல் ஏற்பட்டு விட்டது.

தண்ணீரின்மேல் நடந்து வந்து, தனது குருவிடம் அதுபற்றி தெரிவித்து ஆசீர்வதிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

குருநாதன் சீடனைக் கடிந்து கொண்டார். “ஓடக்காரனுக்கு காலணா கொடுத்தால் (அக்கால மதிப்பின்படி) அவன் உன்னை ஆற்றின்மறுகரைக்கு கூட்டிச் சென்று விடுவான். காலணா மதிப்புக்குரிய காரியத்தையா 12 வருடங்களாகச் செய்து காலத்தை வீணாடித்தாய் ?”

- இப்படி சித்துக்களைக்காட்டுவது உபயோகமில்லாதது என பெரியவர்கள் பலரும் கூறி வருகின்றனர்.

தியானத்தினால் சித்துக்கள் மட்டுமின்றி, அசாதரணமான ஆனந்த அனுபவங்கள் பலவும்

ஏற்படுவதுண்டு.

சித்துக்களைப் புறக்கணித்த அளவுக்கு எவரும்,
இத்தகைய ஆனந்த அனுபவங்களைப்
புறக்கணிப்பதில்லை.

ஆனந்த அனுபவ நிலைதான் உயர்ந்த நிலையென்று
வர்ணிப்பவர்களும் உண்டு.

எங்கோ ஒரு சிலர்தான் ஆனந்த அனுபவங்களில்
ஏச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டுமென்று கூறியதுண்டு.

அவர்களுள் இரமணமகரிஷியும் ஒருவர்,
'நான்யார்' விசாரணையினுடன் நுழைந்து தியானத்தில்
ஈடுபடும்போது, சில ஆனந்த அனுபவங்கள்
ஏற்படுவதுண்டு. அப்படி ஏற்படும்போது, அந்த ஆனந்த
அனுபவத்தில் ஈடுபாடு காட்டி அத்துடன் நின்று
போய்விடக்கூடாது. 'இந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பது
யார்' எனக்கேட்டு அதையும் கடந்து செல்லவேண்டும்.

- இப்படி அவர்கூறுகிறார்.

இது அரைகுறை உண்மையன்று ; நூறு சதவீத உண்மை.
தியானத்தில் ஈடுபடுவோர் அனைவரும் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டிய உண்மை இது.

அதுமட்டுமல்ல ; இது -

தியானம் செய்வோர்களுக்கெல்லாம் கூறப்படும் ஓர்
ஏச்சரிக்கையும் ஆகும்.

தியானமுயற்சிகளையும்,

ஆனந்த அனுபவங்களையும் பிரிக்க முடியாது.

முறையாக தியானம் செய்வோருக்கெல்லாம்.

- இத்தகைய ஆனந்த அனுபவங்கள் தவிர்க்க முடியாதவை.

இந்த ஆனந்த அனுபவங்களால் ஏற்படும் நன்மைகள் மிகவும் அதிகம். மனோரீதியாகவும், உடலியல் ரீதியாகவும், வாழ்வியல் ரீதியாகவும் எத்தனையோவிதமான நன்மைகள்,

- இதன் மூலம் கிடைக்கின்றன.

பிறகு எச்சரிக்கை செய்வதற்கான காரணம் ?

காரணமில்லாமல் எச்சரிக்கை செய்யவில்லை. அதனைப் பிறகு பார்ப்போம். அதனால் ஏற்படும் நன்மைகளைப் பார்ப்போம்.

நாம் மிகுந்த வறுமையில் வாடுகிறோம் என வைத்துக் கொள்வோம். நமக்கும் நமது குடும்பத்தாரின் செலவுக்கும் எவ்வளவோபணம் தேவைப்படுகிறது.

ஆனால் அதை ஈடுகட்ட முடியாமல் பல இடங்களில் பல லட்ச ரூபாய் கடன்பட்டு நமது மனம் வேதனையில் துடிக்கிறது.

இந்நிலையில் எதிர்பாராத நிலையில் நமக்கு பத்துக்கோடி ரூபாய் பரிசாகக் கிடைக்கிறது.

நமது மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறது.

இத்தகைய ஆனந்த அதிர்வுகள்,

இதேபோன்ற ஆனந்த அனுபவங்கள்,

-நமது தியானத்தின்போதும் கிடைக்கின்றன.

பலகோடி ரூபாய் கிடைத்தால் ஏற்படக்கூடிய ஆனந்த அதிர்வுகள்,

அப்படி எதுவும் கிடைக்காத நிலையில், நமது தியானத்தின்போது,

- தாமாக ஏற்படுகின்றன.

குடிப்பழக்கம் உடையவர்களை நாம் பார்த்திருக் கிறோம். அப்படி குடிப்பவர்களில் பலதரப்பட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

சிலர் கவலையை மறப்பதற்காகக் குடிக்கலாம். சிலர் மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவதற்காகக் குடிக்கலாம். சிலர் மதுப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி குடிக்கலாம்.

- இப்படி அவர்கள் குடிப்பதற்குப் பலகாரணமுண்டு.

ஆனால் அனைவருக்கும் ஏதோ ஒரு சுகம் கிடைக்கிறது. துன்பத்தை மறக்க வைக்கக் கூடிய ஏதோ ஒரு சுகம் அங்கே அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. மகிழ்ச்சியை அதிகரிக்கக் கூடிய ஏதோ ஓர் ஆனந்தம் அவர்களுக்கு அங்கே கிடைக்கிறது.

ஆல்கஹாலில் கிடைக்கக் கூடிய போதை உணர்வு அனைவரும் விரும்பக் கூடியதாக உள்ளது.

அப்படி யொரு சுகம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கா விட்டால்,

இந்த மதுப்பழக்கத்திற்கு அவர்கள் அடிமைப்பட்டுக் கிடப்பார்களா என்ன ?

அத்தகைய சுகம்,

அத்தகைய அனுபவநிலை,

அத்தகைய ஆனந்த அதிர்வுநிலை,

- மதுவகை எதனையும் அருந்தாமலேயே, நமது தியானத்தின் மூலம் கிடைக்கிறது.

மது அருந்தியதால் ஏற்படும் போதை அனுபவம்,

அனு அளவும் குறையாமல் தியானத்தின்போது

எற்படுகின்றது.

இரண்டுக்கும் உள்ள ஒரே வித்தியாசம்
என்னவென்றால்,

மது அருந்திய ஒருவனுக்கு உடல் தடுமாறுகின்றது ;
நடைதடுமாறுகின்றது ; புத்திதடுமாறுகின்றது.

ஆனால்,

தியானத்தின்போது ஏற்படும் போதை அனுபவத்தில்
இத்தகைய குறைபாடுகள் இல்லை.

தெளிந்த புத்தியுடனும், சீரான நடையுடனும்
இருக்கும்போதே இத்தகைய போதை அனுபவம்
எற்படுகிறது.

இத்தகைய அனுபவங்கள் தியானம் செய்யும்போது
மட்டும் ஏற்படுவதில்லை. தியானம் முடிந்த பிறகும் பல
மணி நேரம் தொடர்கிறது. சிலருக்கு பல நாட்களுக்கும்
தொடர்கின்றது.

முறையான தியானத்தினால் மனச் சாந்தி ஏற்படுகிறது.
மனதின் அலைபாடும் தன்மை குறைகிறது. தேவையற்ற
மனக் கலக்கங்களைல்லாம் குறைகின்றன.

தூக்க மாத்திரை எடுத்துக் கொள்ளாமலேயே,

முறையான தூக்கம் ஏற்படுகிறது.

மன உளைச்சலினால் ஏற்பட்ட ஆரோக்கிய
பாதிப்புக்கள் அனைத்தும் சீராகின்றன.

நல்ல சிந்தனைகள், நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் யாவும்
எற்படுகின்றன.

எத்தனையோகுற்றவாளிகள் இத்தகைய தியானங்களின்
மூலம் நல்ல சிந்தனையுடையவர்களாக மாறியிருக்

கிறார்கள்.

தீய பழக்க வழக்கங்களின் மீதுள்ள ஆர்வம் குறைந்துவிடுகின்றன.

தியானசீலர்களின் நல்வாழ்க்கை மற்றவர்களிடமும் ஒரு பிரமிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

சராசரி மனிதர்களும் இத்தகையவர்களால் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள்.

பாப்பாசாமியின் சீடரைக்கூட இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

தியானத்தின் நன்மைகள் இப்படியே பட்டியலிட்டுக் கொண்டு போகலாம்.

அவ்வளவு நன்மைகள் உள்ள காரணத்தினால்தான்,

தியானம் பலராலும் வரவேற்கப்படுகின்றது.

இன்றைய மருத்துவர்கள் பலரும், வியாதியைக் கட்டுப்படுத்தும் ஓர் உபாயமாக தியானத்தை வலியுறுத்துகின்றார்கள்.

ஏன், அந்த மருத்துவர்கள் பலருமே தியானம் பழகிவருகிறார்கள்.

இத்தகைய நிலையில் தியானம் அமைந்திருக்கும்போது

இதில் குறைபாடு எப்படி இருக்க முடியும் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

இவ்வளவு அருமையான தியானங்கள் எப்படி மோசமான விளைவை ஏற்படுத்த முடியும்?

என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

விளக்கின் அடியில் இருஞும் ஒளிந்திருப்பதுபோல்,

- இங்கும் சில குறைபாடுகள் உள்ளன.

தியானத்தினாலும் சில மோசமான விளைவுகள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றையும் பார்ப்போம்.

பரவச நிலை

ஒருவர்துப்பாக்கி சுடும் பயிற்சிகளை எடுத்திருக்கிறார். குறிபார்த்துச் சுடும் தகுதியையும் பெற்றிருக்கிறார் என வைத்துக் கொள்வோம்.

அவர் தன்னுடைய வீட்டில் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். நடு இரவில் அவரது வீட்டினுள்திருடன் புகுந்து விடுகிறான்.

அவர் துப்பாக்கியை எடுக்கிறார். ஆனால் கை நடுங்குகிறது. பயத்தில் திருடனிடமே துப்பாக்கியை ஒப்படைத்து விடுகிறார்.

எனக்கு பயிற்சி அரங்கத்தில்தான் துப்பாக்கியால் குறிபார்த்துச் சுட முடியும் ; இப்படி திருடனோடெல்லாம் சண்டை போட முடியாது' - என அவர்க்கறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அவரைப் பற்றி நாம் என்ன நினைப்பது ?

இப்படித்தான் நமது தியான முயற்சிகளில் பல அமைந்துள்ளன.

ஆனந்தமான தியானங்களில் ஈடுபட்டிருப்போம். மனம் மிகவும் அமைதியாக இருக்கும் மெல்லிசைபோல், ஆனந்த அனுபவமும் நம்மைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும்.

ஆனால் எதிர்பாராத நிலையில் நாம் நமது அலுவலகத்திலோ,

அல்லது வீட்டிலோ,

ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையில் மாட்டிக் கொண்டு விடுவோம்.

உலக நிகழ்வுகள் நமக்குக் கட்டுப்பட்டதல்ல.

எந்த நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம்.

ஏதாவது ஒரு பிரச்சினையில் நாம் எதிர்பாராத நிலையில் மாட்டிக் கொள்ளலாம்.

அந்நிலையில் -

நமது தியான அனுபவங்களெல்லாம் கலைந்து,

நமது மனம் டென்சனாகி விடும்.

மனத்துன்பங்களும் போராட்டங்களும் ஏற்பட்டு விடும்.

தியானத்தை நாம் உதவிக்குக் கூப்பிட்டால் வராது.

“நீ உன்னுடைய பிரச்சினைகளையெல்லாம் முடித்து விட்டுவா ; அதற்குப் பிறகு நாம் ஆனந்தமாக தியானம் பண்ணலாம்” என்று கூறிவிடும்.

இதுபோல் நமக்கு வாழ்க்கையில் எத்தனையோ பிரச்சினைகள் தீர்க்க முடியாமலிருக்கும். அவைகளை வலுக்கட்டாயமாக நாம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தியான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோம்.

நமது பயிற்சியின் காரணமாக நமக்கு தியானத்தை சரியாகக் கூட செய்ய முடியலாம். நம்முடைய உலகக் கவலைகளை மறந்து தியானத்தில் அமர்ந்திருப்பதுகூட சாத்தியப்படலாம்.

ஆனால்,

நமது உலகக் கவலைகள் அனைத்தும் வீட்டு
வாசலிலேயே காத்திருக்கும்.

“நீ வெளியே வந்துதானே ஆகவேண்டும்” என்று
பொறுமையாகக் காத்திருக்கும்.

தியானத்தின் வேகம் தணிந்ததும் நமது உலகக்
கவலைகள் யாவும் நம்மைப் பற்றிக் கொள்ளும்.

நாம் தீர்க்கவேண்டிய பிரச்சினைகள் யாவும் நம்மைப்
பற்றி கொண்டு தமது துயரத்தையும், போராட்டத்தையும்
நமக்குக் கொடுத்துவிடும்.

தியானம் செய்யும் போது முக்கியமாகக் கவனிக்க
வேண்டிய விதி ஒன்று உள்ளது.

பிரச்சினைகள் மிகுந்த சூழ்நிலையின்போதோ,
நெருக்கடியான சூழ்நிலையிலோ ஆழ்நிலை தியானப்
பயிற்சிகளை முரட்டுத்தனமாக மேற்கொள்ளக் கூடாது.

சிலர் இப்படிச் செயல்பட்டுவிடுவதால்,

அவர்களுக்கு மன முறிவு ஏற்பட்டு விடுகிறது.

மன முறிவைச் சீர்ப்புத்த மருத்துவரையும்,
மருந்துகளையும் நாட வேண்டிய சூழ்நிலைக்கு வந்து
விடுகிறார்கள்.

ஆகவே தியானம் சம்மந்தப்பட்ட நமது ஆனந்த
அனுபவங்களை நாம் நிர்பந்தித்துப் பெற முடியாது.
வலுக்கட்டாயமாகப் பெறமுடியாது.

அன்பர் ஒருவர் என்னைப் பார்க்க பெங்களுரிவிருந்து
வந்திருந்தார். அவர் ஒரு கணிணிப் பொறியாளர். அவர்தனது
அனுபவம் பற்றிக் கூறினார்.

அவர் ஏழாவது வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கும்
போது முதன் முதலாக அந்த நிகழ்வு அவருக்கு ஏற்பட்டது.

ஒருநாள் அதிகாலையில் சிறுநீர்கழிக்க வேண்டுமென்ற உந்துதல் ஏற்பட்டு படுக்கையிலிருந்து கீழே இறங்கியிருக்கிறார்.

ஆனால் இறங்கிய பிறகுதான் தெரிந்திருக்கிறது,

தான் படுக்கையிலிருந்து மட்டும் வெளியே வரவில்லை.

தனது உடலிலிருந்தும் வெளியே வந்துவிட்டோமென்று.

உடலிலிருந்து வெளியே வந்தாலும் எல்லாவற்றையும் அவரால் பார்க்கவும், கேட்கவும் முடிந்தது.

கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்த தனது உடலையும் அவரால் பார்க்க முடிந்தது.

பிறகு மீண்டும் தனது உடலுடன் சேர்ந்து கொண்டார்.

இத்தகைய அனுபவம் அவருக்கு அதன்பிறகு பலமுறை ஏற்பட்டு வந்திருக்கிறது.

இது போன்ற அனுபவங்களை மற்றும் பலரும் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

ஒருவர் அறுவைச் சிகிச்சை பெற்று விட்டு,

அதனால் ஏற்படும் வலியுணர்வுடன் படுத்திருக்கிறார்.

அவரும் இதேபோன்று உடலுக்கு வெளியே வந்து விட்டார். கட்டிலில் கிடந்த அவரது உடலை அவரால், வேறு நபருடைய உடலைப் பார்ப்பதைப் போல் பார்க்க முடிந்திருக்கிறது.

ஆனால் உடலுக்கு வெளியே வந்த விநாடியிலிருந்து,

அறுவை சிகிச்சையினால் ஏற்பட்ட காயத்தின் வலி எதனையும் அவரால் உணரமுடியவில்லை.

மீண்டும் அவர்தனது உடலினுள்நுழைந்தபிறகே,
அந்த வலியுணர்வை உணரமுடிந்தது.

இப்படி,

திடமான நமது உடலிலிருந்து சிலர் தங்களது மன
உடலை - சூட்சம் உடலை - மட்டும் பிரித்து வெளியே
வந்து விடுகின்றனர்.

அந்திலையில் உடல் சார்ந்த அனுபவங்கள் அனைத்தும்
துண்டிக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

அவர்களால் பார்க்கவும், கேட்கவும் முடிந்தாலும்,
உணர்வுப் பூர்வமான அனுபவங்கள் எதுவும் இல்லாமலிருக்
கிறார்கள்.

ஆன்மீக அனுபவங்களில் பலவும் ஆனந்தமான
அனுபவங்களாக இருந்தாலுங்கூட,

அவை அனைத்தும் நமது உடலிலுள்ள நரம்பு
மண்டலங்களில் ஏற்படும் அனுபவங்களாக இருப்பதால்,
அவற்றை,

உடலின் உதவியில்லாமல் அனுபவிக்க முடியாது.

ஸ்தாலமான உடலும், சூட்சமமான உடலும்
சேர்ந்திருக்கும் நிலையிலேயே அத்தகைய அனுபவங்கள்
யாவும் அனுபவமாகின்றன.

உடல் ரீதியான அனுபவங்கள் அனைத்துக்கும் - நாம்
ஏற்கெனவே பார்த்தபடி ஓர் எல்லை உண்டு.

எல்லை மீறிய அனுபவங்களை நமது உடலால் தாங்க
முடியாது. நமது ஆனந்த அனுபவங்கள் எல்லை மீறிய
நிலையில் அது நமது உடலின் ஆராக்கியத்தையும் சிதைத்து
விடுகின்றன.

ஆன்மீக உலகம் பற்றிய சரியான தகவல்கள் நமக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. ஆதலால் சில தவறான அனுகுமறைகளும் ஏற்பட்டு விடுகின்றன.

இதனால்தான் ஆன்மீக அனுபவங்களை பலர் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பேசும் சூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது.

ஆன்மீக அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஓர் அளவுக்கு உட்பட்ட நிலையில் சிறப்பானதே.

அவை அளவுக்கு மீறிய நிலையில் ஆன்மசாதகர்களையும் பாதித்துவிடுகின்றன.

ஆன்மீக அனுபவங்களின் காரணமாக சிலர் தங்களது அன்றாடப் பணிகளைக் கூட செய்ய முடியாத நிலைக்கு வந்து விடுகின்றனர்.

சிலர் ஆன்மீக அனுபவங்கள் மீது ஆசை கொண்ட நிலையில் தங்களது உலகக் கடமைகளையும் புறக்கணித்து விடுகின்றனர்.

அவர்களுக்கு சாதகமான முறையில் துறவறம் மிகவும் போற்றிப் புகழுப்படுகிறது.

ஆனால் இது சரியான அனுகுமறையன்று.

குடிபோதைக்கு அடிமைப்பட்டு உலகக் கடமைகளைப் புறக்கணிப்பதற்கும், ஆன்மீக போதைகளுக்கு ஆசைப்பட்டு உலகக் கடமைகளைப் புறக்கணிப்பதற்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது.

துறவு என்பது அக உலகம் சம்மந்தப்பட்டது.

அகத்தைப் பொறுத்த அளவில் எல்லா அனுபவங்களையும் துறந்தாக வேண்டும்.

அங்கு உயர்வான அனுபவம், தாழ்வான அனுபவம் என்று எதுவும் கிடையாது.

அனைத்து அனுபவங்களும் தாமாக வந்து தாமாகவே மறைவதுதான் சரியானது.

நல்ல அனுபவம், உயர்வான அனுபவம் என அவற்றைப் பற்றிப்பிடிப்பதுதான் தவறானது.

புற உலகத்தைப் பொறுத்த அளவில் துறவறம் சரியானதன்று.

புற உலகத்தைப் பொறுத்த அளவில் அனைவரையும் இணைக்கும் அறமே சரியானது.

சச்சிதானந்தம்

சச்சிதானந்தம் என்ற சொல் ஆன்மீக உலகில் மிகவும் சர்வ சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

இறைவன் - பரம்பொருள் - மெய்ப்பொருள் - என்று கூறப்படுவது சச்சிதானந்த அம்சமாக உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது.

சச்சிதானந்தம் என்றால் என்ன ?

சத் + சித் + ஆனந்தம் என அது பிரித்துக் கூறப்படுகிறது.

எது உண்மையான இருப்பு நிலை உடையதோ அதனை “சத்” - உண்மை - எனக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

“சித்” என்பது அறிவு அல்லது அறியும் தன்மையுடையது என்று பொருள்படுகின்றது.

உண்மைப் பொருள் என்பது வெறும் அறிவற்ற ஜிடப்பொருள்அல்ல. அது அறியும் தன்மையுடைய அறிவுப் பொருள் எனக் கூறப்படுகிறது.

“ஆனந்தம்” என்றால் என்னவென்று அனைவரும் தெரிந்திருக்கின்றனர். அந்த மெய்ப்பொருள் ஆனந்தமான உணர்வுடையது எனக் கூறப்படுகின்றது.

சச்சிதானந்தம் - சத் சித் ஆனந்தம் - எனும் சொல் வேதாந்திகள் உபயோகிக்கும் வடமொழிச் சொல்லாகும்.

ஆனந்தம் என்பது ஆனந்தம் எனும் அனுபவ உணர்வைக் குறிக்கின்றதா என வேதாந்த சாஸ்திர வல்லுனர்களிடம் கேட்கும்போது,

ஆனந்தம் என்பது “அனந்தம்” என்பதையே குறிப்பதாக தெரிவித்தனர்.

“அனந்தம்” என்பது ஒர் அனுபவம் அன்று ; அது ஒரு தன்மை.

“அனந்தம்” என்பது “முடிவற்றது” எனும் பொருளுடையது.

அந்த மெய்ப் பொருளானது முடிவற்றதாக உள்ளது. Infinite ஆக உள்ளது.

ஆனந்தம் எனும் உணர்வாக அதனை நாம் எடுத்துக் கொள்வோமேயாயின் நாம் அதனை எல்லைக்குள் உட்படுத்தி விடுகின்றோம்.

உண்மை என்பது முடிவில்லாத ஒரு பேரியக்கம்.

எல்லைக்குள் உட்படுத்தப்படுவதெல்லாம், பேரியக்கத்திலிருந்து பிரிந்து விடுகின்றது.

பேரியக்கத்திலிருந்து எதுவுமே பிரிந்து விட முடியாதென்றாலும்,

அப்படி பிரிந்து விட்டதுபோன்ற ஒரு தனித்தன்மை உருவாகி விடுகின்றது.

தனித்தன்மை ஏற்படுவதில்தவறில்லை.

தனித் தன்மை மூலமே அனைத்து அனுபவங்களும் சாத்தியமாகின்றன.

நமது மனம் லயமாகி நின்று, மனோலயத்தின் மூலம் அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஏற்படுகின்றன என்பதை,

எற்கெனவே பார்த்தோம்.

ஓவ்வொரு நிகழ்விலும் நமது மனம் பொருந்தி நின்று அந்த நிகழ்வுக்கேற்ற அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

நாம் எற்கெனவே பார்த்தபடி,

நமது ஓவ்வொரு அனுபவத்தின் ஆயுரும்,

- வெறும் அரைவிநாடி நேரம் மட்டுமே.

அனுபவங்கள் உருவாவதும், மறைவதுமாக இருப்பதே இயற்கையானது.

மனோலயம் கலைந்து மனோலயநாசம் ஏற்படுவதே இயற்கையானது.

மனோலயம் முக்கியத்துவம் பெறும்போது அது போராட்டத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றது.

நமது அனுபவத்தைத் தக்க வைத்திட நாம் முயலும்போது மனோலயத்துக்கு நேர்மறையான முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிடுகிறோம்.

நமது அனுபவத்தை அப்புறப்படுத்தப் போராடும் போது,

மனோலயத்துக்கு,

எதிர்மறையான முக்கியத்துவம் கொடுத்து விடுகிறோம்.

இது மனோலயம் சம்பந்தப்பட்ட போராட்டமாக அமைந்து விடுகிறது. மனோலயம் முக்கியத்துவம் பெற்றதாக மாறி விடுகிறது.

நீரோட்டம் போலிருந்த ஓர் இயக்கத்தில், ஒரு சமூல் போன்ற இயக்கம்

- இதனால் தோன்றிவிடுகிறது.

ஆறாக ஒடி கொண்டிருந்த மனோநாசம் என்னும் இயக்கத்தில்,

இந்த மனோலயம்,

ஒரு சமூலான இயக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடுகிறது.

அது ஆறான மொத்த இயக்கத்தில் கலந்து செல்லும் வரைக்கும் ஒரு தனித்தன்மையுள்ள இயக்கமாக அமைந்து விடுகிறது.

- ஒரு தற்காலிகமான இயக்கம் உயிர்த்தன்மை பெற்றுவிடுகிறது.

தனித்தன்மையில் தவறு எதுவும் கிடையாது.

அனுபவத்தில் தவறு எதுவும் கிடையாது.

ஆனால்,

அது,

வருவதும் மறைவதுமாக இருக்கும் பட்சத்தில்,

அது தனித்தன்மையுடையதாக இருந்தாலுங்கூட,

அது

பேரியக்கத்தின் ஒரு பகுதியாக மாறி விடுகின்றது.

- பிரவாகத்தின் ஒரு பகுதியாகக் கலந்து விடுகின்றது.

நாம் அனைவரும் தனித்தனியானவர்களே.

நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் தனித்தனியான வைகளே.

தனித்தன்மை இல்லாவிட்டால் நான் - நீ - என்று எதுவுமே கிடையாது.

இன்பம் - துன்பம், ஆசை - பயம் என எல்லாவித அனுபவங்களும் தனித்தன்மை உடையனவே.

தனித்தன்மை இல்லாவிடில் உலகமும் கிடையாது ; உலக இயக்கமும் கிடையாது.

தனித்தன்மை என்பது ஒரு நிலையான தன்மையைக் குறிக்கிறது.

ஒரு முடிவடைந்த தன்மையைக் குறிக்கின்றது.

அந்த தனித்தன்மையை,

நாமாகப் பற்றிக் பிடிக்காமல்,

- நேர் மறையாகவோ அல்லது எதிர்மறையாகவோ - பற்றிப் பிடிக்காமல் விட்டுவிட்டால்,

- நமது தனித்தன்மை முக்கியத்துவம் இழந்துவிடுகிறது.

‘முடிவடைந்த தன்மை’ முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றது.

‘முடிவடைந்த தன்மை’ முக்கியத்துவத்தை இழந்த நிலையில்,

- அது முடிவில்லா பிரவாகத்தின் பகுதியாக விடுகின்றது.

நமது அனுபவங்கள் யாவும் தாமாக வந்து தாமாக மறைந்து விடும் தன்மையில் செயல்படும்போது -

அது,

அனந்தத்தின் பகுதியாகவிடுகின்றது.

ஓவ்வொரு மனோலயமும்

மனோநாசத்தின் பகுதியாகவிடுகின்றது;

- மனோலய நாசத்தின் பகுதியாகவிடுகின்றது.

“சத்’ மற்றும் ‘சித்’ என்பது எப்போதும் உள்ளது.

ஆனந்தம் என்பது ஓர் அனுபவம் என்ற நிலையில் பொருள் கொள்ளப்பட்டுவிட்டதால்தான் அது இயக்க உண்மையை மறைத்துவிட்டிருக்கிறது.

அதனை அனந்தம் - Infinite - என்ற தன்மையில் எடுத்துக் கொள்ளும்போது,

- அனைத்தும் பேரியக்கத்தின் பகுதியாகி விடுகின்றன.

அனைத்துமே சத், சித், அனந்தத்தின் பகுதியாகின்றன.

காண்பவனே காணப்படும் பொருள் ?

காண்பான் - காட்சி - காணப்படும் பொருள் என,

ஆன்மீகத்தில் இவைபற்றி வெகுவாக கூறப்படுகின்றது.

இதனைத் ‘திரிபுடி’ என்ற பெயரில் குறிப்பிடுகின்றனர்.

‘திரி’ என்பது மூன்று.

‘புடி’ என்பது நிலை அல்லது தன்மை.

திரிபுடி என்பது மூன்று வகையான தன்மையுடைய நிலை.

காண்பான் என்பது,

காணுகின்ற நம்மைக் குறிக்கிறது.

நான் ஒரு மரத்தைப் பார்ப்பதாக வைத்துக் கொண்டால்,

‘மரத்தைப் பார்க்கும் நான்’ என்பது காண்பவன்;

‘பார்க்கப்படும் மரம்’ என்பது காணப்படும் பொருள்.

‘மரத்தைப் பார்க்கும் தன்மை’ என்பது காட்சி.

இதுதான் காண்பான் - காட்சி - காணப்படும் பொருள் எனும் திரிபுடி.

இந்த “காண்பவன்” என்பது யார் ?

நான் யார் என விசாரித்து,

இந்த காண்பவனின் நிஜ சொருபத்தைக் கண்டுபிடித் தீவிரமாக விடுவது விடுவது விடுவது !

இரமணர்கூறுகிறார்.

‘‘காண்பவன்தான்’’ காணப்படும் பொருளாக இருக்கிறான்’’ என ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுகின்றார்.

நாம் ஏற்கெனவே கனவு காண்பவனது உதாரணத்தைப் பார்த்தோம்.

கனவு காண்பவன்தான் கனவிலுள்ள பலவிதமான கதா பாத்திரங்களாக வருகிறான்.

கனவு காண்பவன்தான் கனவு காணும்போது, இரயிலில் பயணம் செய்பவனாகவும், காரில் பயணம் செய்பவனாகவும்,

- எத்தனையோ கதா பாத்திரங்களாக மாறித் தோற்றமளிக்கின்றான்.

அவன் கனவு முடியும் வரை ஒரு போதும் தன்னை,

- கனவு காண்பவனாகக் காணுவதில்லை.

- கனவில் ஏற்படும் அனுபவத்தை அனுபவிக்கும் அனுபவிப்பவனாக மட்டுமே,

தன்னை அவன் காணுகின்றான்.

இதுபோன்றே நம்முடைய அன்றாட வாழ்விலும்,

நம்மை,

அனுபவத்தோடு கலக்காத நான் ஆகக் கருதுவதில்லை.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவங்களை அனுபவிப்பவனாகவே நம்மை நாம் காணுகின்றோம்.

- அனுபவத்துக்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவனாகவே கருதுகின்றோம்.

- காணப்படும் பொருளுக்கு ஏற்ற காண்பவனாகவே

உருவாகின்றோம்.

காணப்படும் பொருளைப் பிரதிபலிக்கும்
காண்பவனாகவே நாம் மாறிவிடுகின்றோம்.

கோபம் ஏற்படும்போது,

நாம்,

- கோபமடைந்தவனாக மாறிவிடுகிறோம்.

இன்பம் ஏற்படும்போது,

இன்பம் அடைந்தவனாக,

- நாம் மாறிவிடுகிறோம்.

அனுபவிப்பவனுக்கு அனுபவம் ஏற்படுவதில்லை ;
அனுபவந்தான் அனுபவிப்பவனை உருவாக்குகின்றது.

அனுபவத்துக்கு ஏற்ற அனுபவிப்பவன் உருவாகி
விடுகிறான்.

ஆனால் நமக்கு அப்படித் தோன்றுவதில்லை.
அனுபவிப்பவன் நிரந்தரமாக அசையாமல் - மாறாமல்
இருப்பது போலவும்,

அவனுக்கு புதிது, புதிதாக அனுபவங்கள் வந்து
செல்லுவதுபோலவும்

- தோன்றுகின்றது.

ஆகவே நாம் அனுபவத்தைச் சீரமைத்திட முயற்சி
செய்கிறோம்.

நமக்கு ஏற்படும் அனுபவமாகக் கருதுவதால்,

நமது துன்பத்தை மாற்ற முயற்சி செய்கிறோம்.

- இன்பத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள
முயற்சிக்கிறோம்.

காண்பவன்வேறு, காணப்படும் பொருள் வேறு ;

அனுபவிப்பவன்வேறு, அனுபவம் வேறு ;

- என நாம் எண்ணுவதால்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளும் ஏற்படுகின்றன.

உண்மையில்,

காணப்படும் பொருளின் பகுதியாகவே காண்பவன் இருக்கின்றான்;

அனுபவத்தின் பகுதியாகவே அனுபவிப்பவன் இருக்கின்றான்.

அனுபவிப்பவனையும், அனுபவத்தையும் இணைத்து ஒன்றாக்கிவிட்டால் பிரச்சினைதீர்வடைந்துவிடும்.

காண்பவனையும், காணப்படும் பொருளையும் இணைத்து ஒன்றாக்கிவிட்டால் பிரச்சினைகள் தீர்வடைந்துவிடும்.

அதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

காண்பவனையும், காணப்படும் பொருளையும் இணைப்பதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

சித்தாந்த சாஸ்திரம் ஒன்றில் இதற்கான ஓர் உபாயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

“உண்மை நெறி விளக்கம்” என்பது அந்த சாஸ்திரத்தின் பெயர்.

“தனக்கென ஒரு செயலற்று,

தான் அதுவாய் நிற்கவேண்டும் ”.

என ஓர் உபாயத்தை அந்த நூலில் அதன் ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்.

இந்த உபாயத்தில் இரண்டு பணிகள் நமக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

தனக்கென்று எந்தச் செயலும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும்.

- இது முதலாவது பணி.

தனக்கு எந்தச் செயலும் இல்லாத நிலையில், தான் என்னதான் செய்யவேண்டும் ?

அந்த அனுபவமாய்நிற்க வேண்டும்.

அந்த காணப்படும் பொருளாகவே இருக்கவேண்டும்.

- இது இரண்டாவது பணி.

இந்த இரண்டு பணிகளையும் நிறைவேற்றும்போது,

நீங்களே இறைவனின் பகுதியாக மாறிவிடுகிறீர்கள் ;

பிறகு இறைவனே உங்களுக்குள்ளிருந்து எல்லாக் கடமைகளையும் செய்து முடிக்கிறான்.

- இப்படி அந்த சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

தனக்கென ஒரு செயலற்றிருப்பதுதான் முதலாவது பணி.

செயலற்றிருப்பது என்றால் என்ன ?

நாம் எதையாவது செய்யவேண்டியது இருந்தால்,

எப்படிச் செய்வது, என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம்.

ஆனால்,

செயலற்றிருப்பதற்கு நாம் என்ன செய்ய முடியும் ?

எதையுமே செய்யாமலிருப்பதுதான், செயலற்றிருப்பதாகும்.

ஆகவே,

முதலாவது பணியை நிறைவேற்ற நாம் எதையுமே
செய்ய வேண்டியதில்லை.

இரண்டாவது பணி என்ன ?

தான் அதுவாகி நிற்கவேண்டும்.

அனுபவிப்பவன், அனுபவமாகி நிற்க வேண்டும்.

காண்பவன், காணப்படும் பொருளாக நிற்கவேண்டும்.

இப்போது நமக்கு வேலை வந்து விடுகின்றது.

காண்பவன், காணப்படும் பொருளில் ஒன்றி
நிற்கவேண்டும்.

அனுபவிப்பவன், அனுபவத்தில் ஒன்றி
நிற்கவேண்டும்.

இதற்கு நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

அனுபவத்தை நமக்குள் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக் கொள்ள⁶
வேண்டுமா?

அனுபவத்தை நமக்குள் ஒரு பகுதியாக ஏற்றுக்
கொள்ளும்போது,

நாம் வேறு, நமது அனுபவம் வேறு என்றில்லாமல்
இரண்டும் ஒன்றாக இணைந்துவிடும் நிலை ஏற்பட்டு
விடாதா?

ஆனால்,

இங்கு அனுபவத்தால் உருவானவன்தான்
அனுபவிப்பவன் என்று பார்த்தோம்.

அனுபவிப்பவன் என்பவன்,

அனுபவத்துக்குக்கட்டுப்பட்டவன்.

୪୮

அனுபவிப்பவனால்,

அனுபவத்தை தன்னுடைய பகுதியாக்க முடியாது என்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம்.

அதற்குப் பதிலாக,

இந்த அனுபவிப்பவன்,

அனுபவத்தின் பகுதியாக ஆகிவிட முடியாதா?

ஓரு பழமொழியைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். “ஓன்று மலையானது, மகம்மதிடம் வரவேண்டும்; அல்லது மகம்மது, மலையிடம் வரவேண்டும்”

மொத்தத்தில் -

இரண்டும் ஒன்றாகவேண்டும்.

அனுபவத்தில் ஒன்றாக வேண்டும்.

அனுபவத்தினால் உருவான அனுபவிப்பவன்,
அனுபவமாக ஆகிவிடுவது சாத்தியமா?

குணமற்ற அறிநிலை

நம்மிடம் இருவகை நிலைகள் உள்ளன.

உயிர்ப்பொருள் மற்றும் ஜிடப் பொருள் என இருவகை நிலைகள் உள்ளன.

நமது அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஜிடத்தன்மை உடையவை. அவை ஒருபோதும் உயிர்த்தன்மை உடைய கர்த்தாவாக முடியாது.

ஆகவே,

அனுபவம் எதுவும்,

கர்த்தாவாகச் செயல்பட்டு,

அனுபவிப்பவனைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொள்ள முடியாது.

அனுபவிப்பவன் என்பவன் அனுபவத்தால் உருவான போதிலும்,

அவனுடைய மூலத்தில் அவன் ஓர் உயிர்த்தன்மையுடைய பொருளாகவே இருக்கின்றான்.

கனவில் வரும் அனுபவிப்பவன் கனவில் வரும் அனுபவத்தால் உருவாக்கப்பட்டிருந்தாலும்,

அந்த அனுபவிப்பவனுடைய உயிர்த்தன்மை,

கனவு காண்பவனிடத்திலிருந்தே வருகின்றது.

அவனுடைய வெளித்தோற்றமும், செயல்பாடும் கனவில் ஏற்படும் அனுபவத்தால் ஏற்பட்டிருந்தாலுங்கூட,

அவனுடைய ஜீவியத்தன்மை - அவனுடைய 'சத்' அம்சம்,

கனவு காண்பவனிடத்திலிருந்தே வந்திருக்கின்றது.

நமது நனவு நிலையிலும்,

நமது அனுபவங்கள் இப்படியே உள்ளன.

நமது அனுபவங்கள் யாவும் அனுபவிப்பவனுடைய வெளித்தோற்றத்துக்கும், செயல்பாட்டுக்கும் காரணமாக உள்ளன.

அனுபவிப்பவனுடைய ஜீவிய அம்சத்துக்கு காரணமாக அமைந்திருப்பது எது ?

அதுதான் நம்முடைய உண்மையான, குணமற்ற அறிநிலை - unqualified awareness. அதுதான் 'சித்' நிலை.

அந்த 'சித்' நிலையும், அனுபவம் எனும் ஜட நிலையும் இணைந்துதான்,

அனுபவிப்பவன் என்னும்,

- சித் ஜட கிரந்தி ஏற்பட்டுள்ளது.

- சித்தும், ஜடமும் இணைந்த அனுபவிப்பவன் உருவாகியுள்ளான்.

சித் மட்டுந்தான் உயிர்த்தன்மை உடையது. அனுபவங்கள் அனைத்தும் ஜடத்தன்மை மட்டுமே உடையவை.

அனுபவிப்பவன் என்பவன் இரண்டும் கலந்த கலவை.

உயிர்த்தன்மையுடைய சித் மட்டுந்தான் கர்த்தா அல்லது

தானாக செயல்படும் சுதந்திரம் உடையது.

உண்மையில் அனுபவங்கள் அனைத்துக்குமானகர்த்தா,
இந்த சித் அம்சமே.

அனுபவங்கள் அனைத்துக்குமான உண்மையான
உடையவன்.

இந்த சித் அம்சம்,

நமது அனுபவங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டதன்று. ஆகவே
அது ஒருபோதும்,

- அனுபவங்களால் களங்கப்படுவதில்லை.

எனவே,

நமது சித் அம்சம் சுதந்திரமானது.

கட்டுப்பாடு அற்றது.

அனுபவத்திலிருந்து விடுபடவோ,

அனுபவத்தை மாற்றியமைக்கவோ,

- எந்த அவசியமும் அதற்கில்லை.

அப்படியானால்,

இங்கு பிரச்சினை எவருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது ?

அனுபவம் என்பது உயிர்த்தன்மை இல்லாத ஜிடம்.

அதற்கும் பிரச்சினை எதுவும் இருக்க வாய்ப்பில்லை.

சித் அம்சமும் பிரச்சினையின்றி சுதந்திரமாகவே
உள்ளது.

இங்கு பிரச்சினையுடன் இருப்பது,

சித் ஜிட கிரந்தியாக இருக்கும்,

- அனுபவிப்பவனே.

இந்த அனுபவிப்பவனுக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைதான் என்ன?

நமது கனவில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ளும் கதாபாத்திரங்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சினைதான்,

- இந்த அனுபவிப்பவனுக்கு ஏற்படுகிறது.

நாம் காணும் கனவில் நாம் ஓர் ஆபத்தில் மாட்டிக் கொண்டதாகக் கனவு காணுகின்றோம்.

அது வெறும் கற்பனையானதுதான்.

நாம் நமது கனவில் அந்த ஆபத்திலிருந்து மீண்டதாகவும் கனவு காணலாம்,

அல்லது மீள முடியாத ஆபத்திலிருப்பதாகவும் கனவு காணலாம்.

உண்மையில் இரண்டுக்கும் எந்த வித்தியாசமும் கிடையாது.

இரண்டுமே கற்பனையானதுதான்.

ஏனெனில்,

நாம் ஆபத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றுவதே உண்மையில்லை. அதுவும் கனவில் வரும் கற்பனையே.

சைபருடன் எவ்வளவு சைபர்களை வேண்டுமானாலும் சேர்க்கலாம், கழிக்கலாம், பெருக்கலாம் அல்லது வகுக்கலாம்.

விடையில் எந்த மாற்றமும் இருக்காது.

எல்லாமே சைபராகத்தான் இருக்கும்.

அப்படியானால்,

இங்கு நமது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுதான் என்ன ?

காண்பவன் எப்படி காணப்படும் பொருளாகி நிற்பது ?

தான் எப்படி அதுவாகி நிற்பது ?

நாம் ஏற்கனவே பார்த்தபடி நமக்கு இரண்டு பணிகள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

முதலாவது பணி,

- தனக்கென எந்த செயலும் இல்லாமலிருப்பது.

இரண்டாவது பணி,

- தான் அந்த அனுபவமாக நிற்பது.

இந்த இரண்டு பணிகளுமே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுடையதாகி விடுகிறது.

தான் எதுவுமே செய்யாமல் சும்மா இருப்பதென்பது,

- நமக்கு விளங்குகின்றது.

எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருப்பது.

ஆனால் இரண்டாவது பணி,

- சற்று விணோதமாக உள்ளது.

தான் அதுவாக நிற்றல்.

தான் அந்த அனுபவமாக நிற்றல் என்பது ஒரு செயலாகிவிடுகின்றது.

அப்படி இரண்டாவது செயலைச் செய்யும்போது,

- ‘எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருத்தல்’ என்னும் முதலாவது பணி பாதிக்கப்பட்டு விடுகின்றது.

மௌனமாக இருப்பது என்பது சரி.

ஆனால் மெளனமாக இருப்பவனே, நான் மெளனமாக இருக்கிறேன் என்று கூறினால் அது மெளனமாகிவிடுமா?

இப்போது,

நமது பிரச்சினை மேலும் கூடிவிடுகிறது. முதலாவது பணியையும் நிறைவேற்ற வேண்டும்; இரண்டாவது பணியையும் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

இதற்கு எப்படித்தான்தீர்வு காண்பது?

நாம் என்னதான் செய்வது?

இரண்டாவது பணியை நிறைவேற்ற முயற்சி செய்தோம். ஆனால் அது பயனற்றாகத் தெரிவதால்,

அதையும் கைவிட்டு விட்டோம்.

முதலாவது பணிக்கே மீண்டும் வருவோம்.

தனக்கென ஒரு செயலற்று இருப்பது என்றால் என்ன?

செய்வதற்கு எதுவுமே இல்லாத நிலைதான் செயலற்ற நிலை.

சும்மா இருப்பதற்கு நான் முயற்சி செய்கிறேன் என்றால்,

அது அர்த்தமற்றது.

எதுவுமே செய்யாமலிருப்பதுதான் சும்மா இருப்பது.

இங்கு சும்மா இருப்பது முக்கியமன்று;

எதுவும் செய்யாமலிருப்பதுதான் முக்கியமானது.

நாம் எதுவும் செய்யாத நிலையில், நாம் எங்கிருக்கிறோம்?

நம்மையறியாமலேயே நாம் சும்மா இருந்து விடுகிறோம்.

இப்போது -

‘எதுவும் செய்யாத நிலை’ என்பதுதான் முக்கியமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய நிலையாக உள்ளது.

நாம் எதையும் செய்யாமலிருப்பது எப்போது ?

எப்போது நாம் எதையும் செய்யாமலிருக்கிறோம் ?

நாம் எதையாவது செய்துதான் ஆக வேண்டுமென்றால்,

நாம் எதையும் செய்யாமலிருக்க முடியாது.

நமது தேவைகள்தாம், நமக்கு செயல்களைக் கொண்டு வருகின்றன.

நமக்கு எந்தத் தேவையுமே இல்லையென்றால்,

பிறகு நாம் எதைத்தான் செய்வோம் ?

நாம் எதையாவது செய்கிறோமென்றால், நமக்கு எதுவோ தேவைப்படுகிறது என்றுதான் அர்த்தம்.

நமக்குத் தேவைகள் இருக்கும்வரை நாம் செயல்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்.

நாம் செயலற்று இருப்பது எப்போது, என்று கேட்பதை விட,

நாம் தேவைகளற்று இருப்பது எப்போது என்று கேட்பதுதான் சரியாக இருக்கும்.

தேவையற்ற நிலை எப்போது ஏற்படுகிறது ?

நமக்கு ஏதாவது ஒரு கவலை இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

இப்போது அந்தக் கவலையிலிருந்து விடுபட வேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம்.

இந்த விருப்பங்கள்தாம் தேவையை உருவாக்கி ரீபகவத் —————— 243

விடுகின்றன.

நமது விருப்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டதால்தான் கவலைகளே ஏற்படுகின்றன.

இப்போது கவலைகள் தீர்ந்து விடவேண்டும் என்பது ஒரு விருப்பமாகவே உள்ளது.

கவலைகளுக்கெல்லாம் காரணமான ‘விருப்பம்’ என்னும் காரணியையே கவலைகளைத் தீர்த்திடவும்,

கையில் எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

- இதனால் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளும் ஒரு விளையாட்டுதான்நடந்துவிடுகிறது.

நான் என்பதன் இயக்கமே, விருப்பங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது.

ஆனால் விருப்பங்கள்தாம் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் காரணமென்று நாம் புரிந்து கொள்ளும்போது,

- அதைத்தவிர,

- அப்படிப் புரிந்து கொள்வதைத் தவிர,

வேறு செய்வதற்கு எதுவும் இல்லையென்பதையும் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நமது அனுகுழறையே தவறானது என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறோம்.

நாம் எந்தப் பாதையில் சென்றாலும் அவை தவறானவை எனத் தெரிந்து கொள்ளும்போது -

நாம் எதையுமே செய்ய முடியாது நின்று விடுகிறோம்.

செயலற்றுப் போய்விடுகிறோம்.

இறை இயக்கம்

விருப்பங்களே எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாக இருக்கின்றன.

விருப்பத்துக்கு ஏற்றவை நடந்தால் மகிழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது.

விருப்பத்துக்கு மாறானவை நிகழ்ந்தால் துக்கமும், துயரமும் ஏற்படுகின்றது.

அவை, துயரம் - போய்விடவேண்டும் என்பதும் விருப்பமே.

அதனால் ஒரு மனப் போராட்டம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அது நமது பிரச்சினையை இன்னும் சிக்கலாக்கிவிடுகிறது.

நமது விருப்பங்களுக்குக் காரணம் நமது இன்ப நாட்டமாக உள்ளது.

இன்பத்தை நாடும் போக்குதான் விருப்பங்களை ஏற்படுத்துகின்றன.

நமது இன்ப நாட்டமும், விருப்பமும் சேர்ந்துதான்,

நாம் எதையோ அடையவேண்டும் என்ற நெருக்கடியை ஏற்படுத்துகின்றன.

அப்படி நாம் அடைவதற்கு ஏதாவது உள்ளதா?

நமக்குத் துயரம் ஏற்படும் போது,

- ‘துயரம் நீங்கிய நிலை’ வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

மகிழ்ச்சியான நிலையில் நாம் இருக்கும்போது அந்த மகிழ்ச்சி நீடித்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றோம்.

இந்த இரண்டு நிலைகளிலுமே ஓர் எதிர்பார்ப்பு உள்ளது.

எதிர்காலத்தை நோக்கிய ஒரு எதிர்பார்ப்பு உள்ளது.

நிகழ்காலத்தில் அனுபவமாகும் ஒரு நிகழ்வு,

எதிர்காலத்தில் இப்படி ஆகவேண்டும் என்ற,

- எதிர்பார்ப்பு உள்ளது.

இருப்பது மாறிவிட வேண்டுமென்பதும் ஒரு எதிர்பார்ப்புதான்.

இருப்பது நீடிக்க வேண்டும் என்பதும் ஓர் எதிர்பார்ப்புதான்.

அப்படி ஓர் எதிர்கால நிலை முக்கியத்துவம் பெறும்வரை,

அதை நோக்கிய எதிர்பார்ப்பும்,

அதை நோக்கிய முயற்சியும்,

அதை நோக்கிய செயல்பாடும்,

- இருந்து கொண்டுதான் இருக்கும். எதிர்காலத்தின்மீது கொள்ளும் அக்கறைதான்,

- எல்லா பிரச்சினைகளுக்கும் காரணமாகி இருக்கிறது.

நமது இன்ப நாட்டம் அனைத்தும் எதிர்காலத்தின் மீது கொண்ட ஆசையாகவே உள்ளது.

எதிர்காலத்தின் மீது கொண்ட அக்கறைதான்,

அதனைச் சாதிக்கும் ஆற்றலைக் கொடுக்கிறது.

அதனை அடைந்திடும் போராட்டத்தைக் கொடுக்கிறது.

அதனை ஆக்ரமிக்கும் வன்முறையை ஏற்படுத்து கின்றது.

அகநிலையைப் பொறுத்த அளவில்,

எதிர்காலம் என்பதுதான்,

- உண்மையான மாயை.

- உண்மையான மயக்கம்.

உலக வாழ்வுக்கு எதிர்காலம் மிகவும் முக்கியமானது.

எதிர்காலந்தான் நமது புற உலக வாழ்வை வழி நடத்தியாக வேண்டும்.

ஆனால்,

அக உலகைப் பொறுத்த அளவில் எதிர்காலம் என்பதுதான் அனைத்துப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம்.

- அனைத்துச் சீர்கேடுகளுக்கும் காரணம்.

அக உலகைப் பொறுத்த அளவில், எதிர்காலம் என்னும் மாயைதான் நம்மைத் தடுமாற வைத்துவிடுகிறது.

எதையோலருநிலையை அடையவேண்டும். ஏதோலருதான்மையை அடையவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்புதான் எதிர்கால நிலையாக அமைந்து விடுகின்றது.

அப்படி ஒரு எதிர்கால நிலையே கிடையாது என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். எதிர்கால நிலையின்மீது கொண்ட மயக்கந்தான் எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்கும் காரணம் என்பதை,

- புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

எதிர்காலம், முக்கியத்துவத்தை இழந்தநிலையில்,

- அதனை அடைவதற்கான - சாதிப்பதற்கான முயற்சியும் நின்றுவிடும்.

நாம் செய்வதற்கென்று ஏதாவது ஒரு செயல் உண்டெனில்,

அது, எதிர்காலத்தில் அடைவதற்கு, எதுவுமே இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொள்ளுவதுதான்.

தான் அடைவதற்கு எதுவுமே இல்லை என்ற நிலை ஏற்படும்போதுதான்,

- தான் செய்வதற்கும் எந்தத் தேவையும் இல்லாத நிலை ஏற்படுகிறது.

தேவையற்ற நிலை ஏற்படும் போதுதான்,

- செயலற்ற நிலையும் ஏற்படுகிறது.

தனக்கென ஒரு செயலற்ற நிலை ஏற்படுகிறது.

முதலாவது பணி முடிந்து விட்டது.

୭୩

அவன் இரண்டாவது பனியை முடிக்கவேண்டாமா?

தான் அதுவாகி நிற்கவேண்டாமா ?

அனுபவிப்பாகியதான்,

அனுபவமாகி நிற்க வேண்டாமா?

വേണ്ടാമ്.

തേവൈയില്ലെ.

தனக்கெனாலு செயலற்று,

தான் அதுவாகி நிற்றல் என்பது,

இருவகையான செயலைக் குறிக்கவில்லை.

அது இருவகையான செயலைக் குறிப்பதாயின்,

அது ஒன்றுக்கு மற்றொன்று முரண்பட்டுவிடும்.

தனக்கென செயலற்று, தான் அதுவாகி நிற்றல் என்பது,

- ஒரே செயல்தான்.

அது இருவகை செயல்கள்லை.

தனக்கென செயலற்றிருக்கும்போது,

அதன் விளைவாக,

'தான் அதுவாகி நிற்றல்' ஏற்படுகிறது.

நாம் அதனை நிகழ்த்த வேண்டியதில்லை. அதுவாகவே நிகழ்ந்து விடுகின்றது.

ஒரு குறிப்பிட்ட ஹோட்டலில், காபி மிகவும் சுவையாக இருப்பதாக நமது நண்பர்கள் அனைவரும் கூறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

அது உண்மையாகவே இருக்கலாம்.

ஆனால் அது நமது அனுபவமன்று. ஏனெனில் நாம் இதுவரை அதைக் குடித்துப் பார்த்ததில்லை.

எப்போது நாம் நேரடியாக அதனைக் குடித்துப் பார்க்கிறோமோ அப்போதுதான் அது நமது அனுபவமாகிறது.

இப்படி அனுபவங்கள் அனைத்தும்,

அனுபவிப்பவன் என்னும் தன்மையுடன்
சேரும்போதுதான்,

அவை,

உண்மையான அனுபவங்களாகின்றன.

நாம் எந்த அனுபவத்தை அடையும் போதும்,

அந்த அனுபவத்தை அனுபவிப்பவன் என்ற
உணர்வுடன் சேர்ந்தே அனுபவம் ஆகின்றது.

அனுபவிப்பவன் இல்லாது அனுபவங்கள் கிடையாது.

அனுபவிப்பவன் இல்லாத அனுபவம் என்பது,

அனுபவமே கிடையாது.

நாம் பெயரளவுக்குத்தான்,

அனுபவத்தையும், அனுபவிப்பவனையும் பிரித்துப்
பார்க்கிறோம்.

உண்மையில்,

அத்தகையதொரு பிரிவே அங்கு கிடையாது.

அனுபவங்கள் அனைத்தும் வெறும் ஜடத்தன்மை
உடையவையே.

அனுபவிப்பவனாக மாறும் போதுதான் அவை
உண்மைத்தன்மையுடையவையாகின்றன.

துன்பம் என்பது அனுபவம் அன்று. அது வெறும்
ஜடத்தன்மையுடைய ஒன்றையே குறிக்கிறது.

துன்பப்படுபவன் என்பதுதான்,

- உண்மையில் ஓர் அனுபவம்.

இன்பம் என்பது அனுபவமன்று,

இன்பமடைபவன் என்பதுதான் அனுபவ நிலை.

கோபம் என்பது அனுபவமன்று.

கோபமடைபவன் என்பதுதான் அனுபவம்.

அனுபவிப்பவனையும், அனுபவத்தையும் பிரிக்க முடியாது.

அனுபவிப்பவனோடு சேர்ந்த நிலையில்தான் அனுபவங்கள் அனைத்தும் அனுபவங்களாகின்றன.

அனுபவிப்பவன் இல்லாத அனுபவம் என்று எதுவுமே கிடையாது.

அனுபவிப்பவன் என்பவன் கணந்தோறும் புதியவன்.

அவன் ஒவ்வொரு கணத்திலும் ஒவ்வொரு விதமான அனுபவிப்பவனாக இருந்து வருகிறான்.

ஆனால் -

அவனுக்குள் ஒரு மயக்கம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது ; - தான் வேறு, தனது அனுபவம் வேறு என்ற மயக்கம் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

தனக்கென ஒரு செயல் இருந்து கொண்டிருக்கும்வரை அந்த மயக்கம் இருந்து கொண்டிருக்கும்.

தான் அடைவதற்கு எதுவும் இல்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டு.

தனக்கென ஒரு செயலற்று அவன் இருக்கும்போது -

அங்கு காண்பவன் மட்டுமே இருக்கிறான்.

காண்பவனுக்குள்ளேயே காணப்படும் பொருள் அடங்கிப்போய் விடுகின்றது.

காண்பவன் ஒரு முடிவில்லா தன்மைக்கு வந்து விடுகிறான்.

தன்னை நிரந்தரமாகப் பிடித்து வைக்காத நிலையில் -

முடிவில்லாத தன்மையுள்ள நிலையில்,

பிரவாகத்தின் தன்மையுள்ள நிலையில்,
ஒவ்வொரு கணந்தோறும்,
புதிய புதிய காண்பவனாக,
- முடிவில்லாமல் வந்து கொண்டிருக்கிறான்.
இந்தப் பிரவாக நிலைதான்
- இறை நிலையின் இயக்கம்.

நித்தியப் பிரவாகம்

ஓரு வயதான முதியவர் அழுக்கடைந்த பாத்திரத்தை ஏந்தியபடி பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

வயது முதிர்ச்சியினால் பார்வையும் குறைந்திருந்தது ; நடையும் தடுமாறியபடி இருந்தது.

பாத்திரத்தில் விழுந்து கிடந்த சில்லறைக் காசுகளைக் குலுக்கி சப்தம் எழுப்பியபடி அவர் பஜாரில் பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

திறந்திருந்த ஓரு கடைக்குள் சென்று கடைக்காரரிடம் பாத்திரத்தை நீட்டி பிச்சை கேட்டார்.

அழுக்குப் பாத்திரத்தையும் அவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்த அந்தக் கடைக்காரர் அந்தப் பிச்சைக்காரரை ‘முட்டாளே’ என்று சொல்லித்திட்டனார்.

“ ஏன்ய்யா இப்படித் திட்டுகிறீர்கள் ? தர்மஞ்செய்ய விருப்பமில்லாவிட்டால் விட்டு விடவேண்டியதுதானே , ” என்று அந்தப் பெரியவர்முனுமுனுத்தவாறே கேட்டார்.

ஆவேசமடைந்த கடைக்காரர் அந்தச் பிச்சைக்காரரின் பாத்திரத்தைப் பிடுங்கி தரையில் ஓங்கி அடித்தார். அதில் போட்டு வைத்திருந்த சில்லறைக்காசுகள் சிதறி ஓடின.

அதைப் பார்த்து பக்கத்திலுள்ளவர்களும் கூடுவிட்டார்கள்.

கூட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கு பிச்சையெடுத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரியவர்மீது பரிதாபம் ஏற்பட்டது.

அவர்கள், பாத்திரத்தைப் பிடுங்கி வீசியெறிந்த கடைக்காரரைச் சுத்தம்போட்டார்கள்.

“விருப்பம் இல்லாவிட்டால் பிச்சை போடாமல் விட்டுவிட வேண்டியதுதானே. ஏன்யூ இந்த வயதானவரிடம் இப்படி நடந்து கொள்ளுகிறீர்கள் ?” - என கடைக்காரரிடம் கேட்டார்கள்.

கீழே விழுந்து கிடந்த பாத்திரத்தை அந்தக் கடைக்காரர் கையில் எடுத்தார். பிறகு அங்கிருந்தவர்களிடம் அமைதியாகச் சொன்னார்.

“அந்தப் பெரியவர்தான் முட்டாள் தனமாக இருக்கிறாறென்றால் நீங்களும் அவசரப்படுகிறீர்களே ! ”

“இந்தப் பாத்திரம் சாதாரண பாத்திரமல்ல. தங்கப் பாத்திரம். அழுக்கடைந்ததால் வெளிப்படையாகத் தெரியவில்லை. இந்தப் பாத்திரத்தை கொடுத்தால், இந்த பஜாரில் பாதியை விலைக்கு வாங்கிவிடலாம். ஆனால் அவர் இதை வைத்து சில்லறைக் காசுகளுக்கு பிச்சையெடுக்கிறார் ”.

நம்முடைய நிலை சொருபம் உன்னதமானது.

நாம் நம்மை வெறும் பிச்சைப் பாத்திரமாக எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

நாம் பஜாரில் நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றோம். நமக்கு எதிரே படகு போன்ற பெரிய காரிலிருந்து கம்பீரமான ஒருவர் இறங்கி வந்து நமக்கு வணக்கம் செலுத்துவதாக வைத்துக் கொள்வோம்.

நாம் என்ன செய்வோம் ?

அவர் நமக்கு மரியாதை செலுத்தியிருக்கமாட்டார்,
நமக்குப் பின்னால் நடந்துவரும் வேறு எவருக்கோதான்
மரியாதை செலுத்தியிருப்பார் என எண்ணி,

நமக்குப் பின்னால் எவராவது வருகிறார்களா என
நமக்குப் பின்னால் திரும்பிப் பார்ப்போம்.

நமக்குப் பின்னாலும் எவரும் வரவில்லை.

சரி அப்படியானால் நம்மைத்தான் அவர்
வணங்கியிருப்பாரென்ற முடிவுக்கு வருகிறோம்.

அப்படியே முடிவுக்கு வந்தாலும்,

நம்மை, அவர் தனக்குத் தெரிந்த யாரோ ஒருவராகத்
தவறாக எண்ணியிருக்கக்கூடும்,

- என்ற முடிவுக்குத்தான் வந்திடுவோம்.

அவர் நம்மைத்தான் வணங்கியுள்ளார் என்பதை
நம்மால் சுலபத்தில் நம்பிவிடமுடியாது.

இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார் என்று நாம்
சுலபமாகக் கூறிவிடுவோம்.

இறைவன் எள்ளுக்குள் எண்ணெய் போல, பாலில்
நெய்போல,

நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறான் என சுலபமாகக் கூறி
விடுவோம்.

இறைவன் எல்லோருடைய உயிருக்குள்ளும் உயிராக
இருக்கிறான் என சுலபமாகக் கூறிவிடுவோம்.

ஆனால் அந்த இறைவனை நமக்கு அந்நியமானவன்
என்று அந்நியப்படுத்தியே வாழ்ந்து வருகிறோம்.

நம்முடைய இயற்கையான நிலை இறைநிலை

என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமலேயே வாழ்ந்து வருகிறோம்.

நம்முடைய இயற்கையான நிலைதான் புத்தருடைய நிலை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமலேயே வாழ்ந்து வருகிறோம்.

மனோலயநாச நிலைதான் நம்முடைய சொந்த நிலை.

மனோநாசநிலைதான் நமது சொந்த நிலை.

முடிவற்ற பிரவாகமான நிலைதான் நமது சொந்த நிலை.

ஆனால்,

தற்காலிகமாக வந்துபோகும் மனோலயநிலையைத் தான் நாம் நமது சொந்த நிலையாக எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

தற்காலிகமாக வந்துபோகும் நிலையின் மீது நாம் பிடிவாதத்தைச் செலுத்தாதிருக்கும் பட்சத்தில்,

அனைத்தும் நகர்ந்து செல்லுகின்றன.

அனைத்தும் பேரியக்கத்தில் கலந்து விடுகின்றன.

புத்த நிலையென்பது,

கட்டுப்படுத்தப்பட்ட ஒரு நிலையன்று.

அது ஒரு பிரவாகம்.

முடிவற்ற பிரவாகம்.

நாம் புத்த நிலையிலிருக்கிறோம் என்பது ஒரு கருத்தன்று.

நாம் மெய்ப்பொருளாக இருக்கிறோம் என்பது ஒரு கருத்தன்று.

நாம் மனோலயநாச நிலையிலிருக்கிறோம் என்பது ஒரு கருத்தன்று.

இது இப்படித்தான் இருக்கும் என்று,
 நேர்முகமாக சுட்டிக்காட்டக் கூடிய நிலையன்று.
 அப்படி நேர்முகமாகச் சுட்டிக்காட்டும்படி
 அமைந்துவிட்டால்,
 இதுவும்,
 - மனோலயத்தின் ஒரு பகுதியாகிவிடும்.
 ஓர் எல்லைக்குட்பட்ட அம்சமாகிவிடும்.
 இந்தக் கணத்தில் நாம் எப்படியிருக்கிறோமோ,
 அதனை நேர்முகமாகவோ,
 அல்லது எதிர்முகமாகவோ,
 பற்றிப் பிடிக்காமல்,
 அந்த நிலை,
 அதுவாக வந்துவிட்டு அதுவாக மறைந்துவிடும்
 சுதந்திரத்தில் இயங்கும்போது -
 அனைத்துமே முடிவற்றதாகிறது.
 அனைத்துமே பிரவாகமாகிவிடுகின்றது.
 எல்லா இயக்கங்களும் உள்ளன.
 எல்லா பொருட்களும் உள்ளன.
 எல்லா நபர்களும் உள்ளனர்.
 ஆனால் எல்லாமும் சுதந்திரமாக வந்து செல்லுகின்றன.
 எவற்றையும் கட்டிப்போடும் பிடிவாதம் மட்டும் அங்கு
 இல்லை.
 எனவே,

நமக்கு முடிவில்லை.

நாம் அனந்தமாயிருக்கிறோம்.

இது வேண்டும், இது வேண்டாம் என்று நாம் ஏதையும் கட்டிப் போடாதிருக்கும் நிலையில் -

அனைத்தும் அனந்தமாக உள்ளன.

- சுதந்திரமாக உள்ளன.

நிரந்தரப் பிரவாகமாக உள்ளன.

புரிந்து கொண்டால் மட்டும் போதும்

ஊசியில் நூலைக் கோர்த்து தையல் தைப்பது நம் அனைவருக்கும் தெரியும்.

ஊசியின் பின்பகுதியில், நூலைக் கோர்த்திடுவதற்கான துவாரம் இருக்கும். அதன் வழியாக நூலைக் கோர்ப்பார்கள்.

ஊசியால் துணியைத் தைக்கும் போது ஊசிக்குப் பின்னால் நூலும் வந்து கொண்டிருக்கும்.

இது காலங்காலமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் தையல்முறை.

ஆனால் தையல் முறை இப்போது நவீனப்படுத்தப் பட்டுவிட்டது.

ஊசியின் பின்பகுதியில் நூலைக் கோர்ப்பதற்குப் பதிலாக, ஊசியின் நுனியில் நூலைக் கோர்க்கும் முறை வந்து விட்டது.

இதனால் தையல் நவீனமாகவும், இயந்திரமயமாகவும் ஆக்கப்பட்டுவிட்டது.

பழைய தையல் முறை, கைத் தையலுக்கு மட்டுமே பயன்படும். அதனால் அளவான பயன்பாடு மட்டுமே இருந்து வந்தது.

ஆனால் இப்போது நவீனமயமாக்கப்பட்ட தையல் முறையின் மூலமாக அதிக அளவான பயன்பாடு

ஏற்பட்டுள்ளது.

ஊசிக்குப் பின்னால் நூல் செல்லுவதற்குப் பதிலாக.

நூலுக்குப் பின்னால் ஊசி செல்லும் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

தியானத்துக் பின்னால் ஞானம் என்ற நிலைதான் காலங்காலமாக இருந்து வந்துள்ளது.

ஞானத்துக்குப் பின்னால் தியானம் என்பதுதான்,

நவீனமயமாக்கப்பட்ட அணுகுமுறை.

இதனால் பலரும் பயன்படும் வாய்ப்பு உள்ளது.

தியானத்துக்கு செய்ய வேண்டிய பயிற்சி முயற்சிகள் எவையும் இங்கு கிடையாது.

ஞானத்தைப் பொறுத்த அளவில் புரிந்து கொள்ளுவது மட்டுமே போதுமானது. அறிவுப்பூர்வமான தெளிவு மட்டுமே போதுமானது.

ஞானத்தெளிவு பெற்ற நிலையில்,

அதற்குப்பிறகு -

நமக்கு தேவைப்படுகின்ற,

எந்தவகை தியானத்தை வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளலாம்.

அல்லது,

நமது வாழ்க்கை நடைமுறையையே தியானமாகவும் ஆக்கிக் கொள்ளலாம்.

அதற்கு முன்னால்,

மிகவும் எளிமையான,

ஞானத்தெளிவுக்கு வந்துவிட்டால் போதும்.

அறிவுப் பூர்வமான இந்தப் புரிதல் - இந்தத் தெளிவு - மிகவும் எளிதானது.

சராசரி அறிவுள்ள ஒரு பள்ளி மாணவனால் கூட இந்தத் தெளிவை அடைந்துவிடமுடியும்.

- இந்தப் புரிதலுக்கு வந்து விடமுடியும்.

சிலர் கேட்பதுண்டு

மெய்ஞானம், ஞான விழிப்பு என்றெல்லாம் உயர்வாகக் கூறப்படும்,

இந்த ஞானநிலை என்பது,

வெறும் புத்தி பூர்வமானதுதானா ?

- வெறும் அறிவுப்பூர்வமானதுதானா ?

இதற்கு அப்பால் எதுவும் கிடையாதா ?

இந்தக் கேள்வி நியாயமானதாகக் தோன்றுகின்றது.

எனென்றால்,

இந்த ஞானத் தெளிவு என்பது வெறும் புத்திபூர்வ மானதாக இருக்கும்பட்சத்தில், - இந்நாலை, இத்தொடரைப் படித்துப் புரிந்து கொண்டவர்கள் அனைவரும் ஞானி ஆகிவிடவேண்டும்.

எனெனில்,

சராசரி அறிவு போதுமென்று நாம் கூறிவிட்டோம். விஷேஷமான அறிவோ, பயிற்சியோ, முயற்சியோ தேவையில்லையென்று நாம் கூறிவிட்டோம்.

இங்கு சொல்லப்பட்ட விபரங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்கள் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள்.

அப்படியிருக்க, இதனைப் படித்தவர்கள் அனைவரும் ஞானியாகத்தானே ஆகிவிடவேண்டும்.

உண்மையில்,

நாம் விவரிக்கும் ஞானம் என்பது வெறும் அறிவுபூர்வமான நிலையே.

- வெறும் புத்தி பூர்வமான நிலையே.

புரிதல் அனைத்தும் அறிவுப் பூர்வமாக மட்டுமே ஏற்படுகிறது.

தெளிவு அனைத்தும் அறிவுப்பூர்வமாக மட்டுமே ஏற்படுகிறது.

நமக்குப் பாதை காட்டுவதற்கு நம்மிடம் இருக்கும் ஒரே கருவி அறிவு மட்டுந்தான்.

ஞானத்தெளிவை அடைவதற்கு வேறு ஏதாவது கருவி நம்மிடம் இருக்குமேயானால் நாம் அதனைப் பயன்படுத்த முடியும்.

ஆனால் அப்படி வேறு கருவி எதுவுமே நம்மிடம் கிடையாது.

நம்மிடம் இருக்கும் ஒரே கருவி அறிவு மட்டும்தான்.

அதை முறையாகப் பயன்படுத்தினால், அதுவே இந்த ஞானத்தெளிவைக் கொண்டுவந்து விடும்

நமது அறிவுக்கு தன்மீதே முதலில் நம்பிக்கை வேண்டும்.

இத்தொடரைப் படிக்கும்போது, இதில் சொல்லப்பட்ட விபரங்கள் நியாயமானதுதான் என்று,

- நமது அறிவு சொல்லும்பட்சத்தில், அது சரியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்ற,

நிச்சயத்தன்மைக்கும் அந்த அறிவே வந்துவிட வேண்டும்.

அதை விட்டுவிட்டு,

இதில் உண்மை இருக்க வாய்ப்பில்லை ;

உண்மை வேறு விதமாகத்தான் இருக்க முடியும் ;

- என்று நமது அறிவே கூறும்பட்சத்தில், நமது அறிவே தனக்குள் முரண்பட்டுவிடுகிறது.

- இத்தொடரில் கூறப்படும் விபரங்கள் 50% உண்மையானதாக இருக்கலாம், 50% உண்மை இல்லாமலும் இருக்கலாம்' - என்று முடிவான தீர்மானத்துக்கு வரமுடியாத நிலையில்,

நமது அறிவு நடுநிலை வகுக்குமேயானால்,

- அந்நிலையிலும் இந்த ரூனத்தெளிவு கிடைத்திடுவது சாத்தியமில்லை.

ஏனெனில்,

நமது அறிவால் ஒரு நிச்சயமான தீர்மானத்துக்கு வரமுடியவில்லை.

நாம் இதன் மூலம் அறிந்து கொண்டதை குறைந்தபட்சம் 60% ஆவது நமது அறிவு அங்கீகரிக்கும்பட்சத்தில்தான்,

அறிவுப்பூர்வமான தெளிவுக்கு ஓரளவு முக்கியத்துவம் கிடைக்கிறது.

மொத்தத்தில்,

நாம் எதையெல்லாம் இங்கு நாம் அறிவுப்பூர்வமாகப் புரிந்து கொண்டோமோ,

அதற்கெல்லாம்,

நமது அறிவே,

எதிரான கருத்தைக் கூறாதபட்சத்தில்,

நமது அறிவே,

ஞானத் தெளிவாகிவிடுகின்றது.

தியானத்தை விட்டு விட்டு, ஞானத்தைப் பெற வேண்டுமென்று கூறி நாம் இந்தத் தொடரை ஆரம்பித்தோம்.

ஞானம் பெறுதல் என்பது மிகவும் சர்வ சாதராணமான எளிதான ஒன்று என்பதை நாம் புரிந்து கொண்ட நிலையில்,

- தியானத்தைக் கூட நாம் விட்டுவிடத் தேவையில்லை.

இரண்டும் முக்கியமானதே.

உயிர் முக்கியமானதா,

உடல் முக்கியமானதா ?

- என்று கேட்டால் நாம் என்ன சொல்வோம் ?

உயிரில்லாமல் உடலுக்கு முக்கியத்துவம் கிடையாது. உடலில்லாமல் உயிருக்கும் பயன்பாடு கிடையாது.

இரண்டும் முக்கியமானவையே.

ஞானம் என்பது உயிரைப் போன்றது.

தியானம் என்பது உடலைப் போன்றது.

எளிதாகக் கிடைக்கும் ஞானத் தெளிவை,

நாமும் எளிதாக அடைந்து,

நமது தேவைக்கேற்ப,

- தியான முயற்சிகளிலும்,

ஈடுபடுவோமாக !

அனீந்துரை

இப்பொழுது நீங்கள் ஒரு ஞானம் பெற்றவராக ஆசிவிடார்கள் !

ஞானம் என்பது என்ன என்பதை இவ்வளவு எளிமையாக, பழகு தமிழில், ஏந்த நூற்றாண்டிலும், யாராலும் வழங்கப்படவில்லை. பண்டையகாலங்களில், இத்தகைய ஞானம் குருகுலங்களில், குரு - சிஷ்யன் பாணியில், நேரடியாக வழங்கப்பட்டிருக்கலாம் - சில கட்டுப்பாடுகளுடன். ஆனால் ஆதாரங்கள் எதுவுமில்லாத படசத்தில், இதுவும் ஒரு யூகமே ! ஆனால் அறிவார்ந்த யூகம் ! ஏனெனில் காலங்காலமாக, வாழையூடி வாழையாக வர்ந்த ஞானியர்கள், தாங்கள் அடைந்த ஞானத்தை வெளிப்படையாக, மற்றவர்க்கு உபதேசித்து அருளாத்தால் அது ஒரு மறை பொருளாகவேப் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட்டது.

“கண்டவர் விண்ணதிலர்
விண்டவர் கண்ணிலர்”

தேடுபவர்களுக்கு ஒரு ஆறுதலுக்காக சொல்லப்பட்டதுதான் இவை. ஆனால் அதையும் மீறி, தனக்குத்தீமை ஏற்பட்டாலும் சரி, மக்களுக்கு இந்த ரகசியத்தை வெளிப்படுத்துவேன் என்ற கிராமானுஜ ஆழ்வான் இருந்த போதிலும், மற்ற இறை தூதர்களுக்கும் ஞானிகளுக்கும் இது ஒரு விதிக்கப்பட்ட தடையா ? அல்லது தேடுபவனின் தகுதியை நிர்ணயித்து உபதேசிக்க வேண்டும் என்று தனக்குத்தானே விதித்துக் கொண்ட சுயக்கட்டுப் பாடா ? என்பது ஒரு விடை தெரியாத ஒன்று.

தெரியவில்லை. ஆன்மீக உலகில் வெவ்வேறு இடங்களில் நிலைகளில் தங்களது ஞானத்தேடுதலை தீவிரப்படுத்திக் கொள்ளும் ஒவ்வொரு சாதக்கனின் இயற்கையான நிலையும், விரக்தி நிலையும் இதுவே. இத்தகைய நிலையில் தான் முனீ பகவத் அம்யாவின் ஞான விடுதலை ஒரு கோடி சூரிய பிரகாசம் கண்டவர் போல நம்மை வியப்பிலும், மகிழ்ச்சியிலும் பேரானந்தத்திலும் மூழ்க வைக்கின்றது.

எங்கிருந்து வந்தது இந்த ஞானம் ? பரம்பரைப் பரம்பரையாக, பாரம்பரியத்துடனும் தீவிர கட்டுப்பாட்டுடனும், அதி உற்சாகத்துடனும் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்த இந்த மறை பொருள் இன்று பரிபாலைகளெல்லாம் நீக்கப்பட்டு கசடுகளற்ற நிர்வாணமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு விட்டதே ! தீர்க்கு யார் காரணம்? வாழையூடு வாழையாக வந்த ஞானிகளும், சித்தர்களும் தங்களுக்குக் கிடைத்த இந்தப் பேரானந்தம் மற்றெல்லோருக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்று ஏன் முனையவில்லை? ஆன்மநேயமும், ஜீவகாருண்யமுமே வாழ்க்கை என்று வாழ்ந்த இந்த ஆன்றோர், கட்டாயமாக, சுயமாக இத்தகைய கட்டுப்பாட்டை விதித்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். அப்பொழுது இது இறைநியதியாக இருக்குமா? ஏனெனில், ஞானமார்க்கத்தில் ஒரு கூற்று ஒன்று உண்டு.

“இறைவன் வகுத்த நியதியை இறைவனாலே மீற முடியாது.”

அப்படியென்றால் முன்பிருந்த விதி இப்பொழுது தளர்த்தப்பட்டு விட்டதா? அப்படி தளர்த்துவதும் இறை சக்தியாகத்தான் இருக்கமுடியும். ஏனெனில் ஞானிகளும் இறை தூதர்களும் கூறுவது இவ்வாறுதான் !

“நான் கூறிய வார்த்தை எல்லாம்
நாயகன் சொல் வார்த்தை அன்றி
நான் உரைக்கும் வார்த்தை அன்றி”

- வள்ளலார்

“நானாக எதையும் சொல்வதில்லை
மாறாகத் தந்தை கற்றுத் தந்தவையே எடுத்துரைக்கின்றேன்.”

- பைபிள்

தென் மூலம் ஒரு அறிவார்ந்த புலனாய்வு செய்தால், தீரு பகவத் அப்யா நமக்கு அருளிச் செய்திருக்கும் இந்த ஞான ரகசியம் இறைவனால் திதற்காகவே அனுப்பப்பட்ட ஒரு இறை தூதரின் வார்த்தைகளே என்பது தெரிய வரும்.

ஒரு மஹா ஞானி அல்லது சற்குருவை அடையாளம் காண்பிப்பது எது?

இன்று அவரது வார்த்தை. மற்றொன்று அவரது செயல். வார்த்தை என்பது சாதாரணமான புத்திமதிகளோ, ஆன்மீக அறிவார்ந்த உபநியாசங்களோ அல்லது சமுதாயத்தை ஸீர்படுத்தும் செம்மையான பொன்மொழி களோ அல்ல.

ஒரு மஹாஞானி சொல்லும் இறை வார்த்தைகள் ஒரு சமுதாயத்தையே புரட்டிப்போட்டு விடும். மற்ற எந்த ஞானியாலும் சொல்லப்படாததாக இருக்கும். மாசு பழந்த சமுதாயத்தீன் பழக்க வழக்கங்களை தூசு பறக்கச் செய்யும் ஒரு அவைச் சிதறலாக இருக்கும்.

அத்தகைய பிரம்மாண்டம் இந்த புத்தகத்தின் மூலமாக வெளிப்படுகின்றது.

தீரு பகவத் அப்யா அவர்களை இனி “மஹாஞானி” ஸ்ரீ பகவத் அப்யா என்றே அழைக்கலாம்.

இந்தக்காலக்கட்டத்தீல் ஸ்ரீ பகவத் ஜயா அவர்கள் மூலமாக இது வெளிப்பட வேண்டும் என்று நடந்திருப்பது ஒரு இறை நியதியே !

அன்புடன்
ஸ்ரீ சீனிவாசன்
தலைவர், பகவத் மிஷன், சென்னை.

ஜயா அவர்களின் பிற நூல்கள்

1.	கவலைகள் அனைத்திற்கும் தீர்வு	₹. 100
2.	ஞானமலர்வு	₹. 15
3.	ஞானப்பட்டறை	₹. 150
4.	சும்மா இரு	₹. 30
5.	நான் யார் ?	₹. 20
6.	குண்யப்பிரவாஹும்	₹. 70
7.	ஞானவிடுதலை	₹. 100
8.	ஆன்மாவைவத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு	₹. 100
9.	தேழிப்போக வீடு கிள்ளை !	₹. 30
10.	நீங்களும் ஞானியாகலாம்	₹. 60
11.	ஶ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜன் கதைகள்	₹. 40
12.	ஆகாமிய கர்மா	₹. 60
13.	சத் தரிசனம்	₹. 60
14.	தீய பழக்கங்களை விட முடியுமா ?	₹. 10
15.	ஆன்ம ஞான ரகசியம்	₹. 60
16.	அனுஷ்டான ஆன்மிகம்	₹. 300

English Book

1.	Don't Delay Enlightenment	₹. 100
2.	Give up Meditation ! Get Enlightenment!	₹. 300
3.	Renounce God ! Be God !	₹. 200
4.	Absolute Reality	₹. 150

Audio Book

1.	ஞானவிடுதலை	₹. 150
2.	நீங்களும் ஞானியாகலாம்	₹. 100
3.	Don't Delay Enlightenment	₹. 150

Audio CD & Video CD

4.	ஞான மலர்வு - பகவத் ஜயா உரை (Audio CD)	₹. 100
5.	கர்ம வினைகளுக்கு அறிவியல் ரீதியான பரிகாரங்கள் - பகவத் ஜயா உரை (Video)	₹. 100
6.	ஶ்ரீ பகவத் வீடியோ உரைகள்(Video) Vol - I, II, III (ஆன்மீகத்தில் தெளிவைத் தரக்கூடிய 20 கேள்வி - பதில்கள்)	₹. 300
7.	Sri Bagavath Video Talks. English Vol - I, II, III, IV, V	₹. 400
8.	ஶ்ரீ பகவத் மற்றும் தேனிசாமி கலந்துரையாடல்	₹. 200
9.	தேனிசாமியின் “நீயே கடவுள்”	₹. 100

நூல்களைப் பெற ...

1. **ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், தலைமையகம்
31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை. சேலம் - 636 003.
Cell : 99942 05880, 94432 90559, 97891 65555**
2. **தீரு. சுகுமார் சீனிவாசன்
ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், சென்னை மையம்
23/10, பழைய பரோட வங்கி வீதி,
செகராதியேட் காலனி, அம்பத்தூர், சென்னை - 600 053.
Cell : 9884097438, 9952071525.**
3. **தீரு. முருகேசன்
ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், சேலம் மையம்
அம்ருதா ஹோமியோ கிளினிக்,
8A/189, சரல்வதி தெரு, அத்வைத ஆஸ்ரமம் ரோடு,
புதிய பஸ் நிலையம் எதிரில், சேலம்.
Cell : 9488694453, 9894377433, 9443290559**
4. **தீரு. அருட்பிரகாசம் @ சேகர்
ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், திருப்பூர் மையம்
ஸ்ரீ பாலகுமரன் நிட்டஸ், 40, தட்டான் தோட்டம்,
4-வது தெரு, பல்லடம் ரோடு. திருப்பூர் - 4.
Cell : 9944044988, 9442215248, 9865623709**
5. **தீரு. இராஜகோபால்
ஸ்ரீ பகவத் மிஷன், பரமத்தி வேலூர் மையம்
270, பொத்தனூர் ரோடு. முருகன் தியேட்டர் எதிரில்,
பரமத்தி வேலூர், நாமக்கல்.
Cell : 9360579181, 9360110755, 9787253751**
6. **தீரு. P. இராஜவேலன்
ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்,
பூரணி கேஸ் ஏஜன்ஸி, மாரியம்மன் கோவில் அருகில்,
அக்ஷர் அஞ்சல், மயிலாடுத்துறை வழி, நாகப்பட்டிணை - 609 801.
Cell : 91504 05092**

பிற இடங்கள்

சேலம்	: அஜந்தா புக் சென்டர் ⑩ : 0427 - 2417755 வள்ளலார் புக் ஷாப் ⑩ : 93611 24798
திருச்சி	: Zen Sangh அக நூலைம் ⑩ : 0431 -2701239, 98940 12639
திண்டுக்கல்	: வாழ்க வளமுடன் புத்துக மையம் ⑩ : 0451-2423311
சென்னை	: ஸ்ரீவித்யா புக் சென்டர், மைலாப்பூர். ⑩ : 044 - 24611345, 24511141 முரளி பப்ளி கேஷன், ⑩ : 94440 50089, 044 - 24350089
கோவை	: விஜயா பதிப்பகம் ⑩ : 0422 - 2394614, 2382614
திருவண்ணாமலை	: ஸ்ரீசேஷாத்திரி சுவாமிகள் ஆசிரமம் திரு. ரங்கராஜன் ⑩ : 94434 23495
மதுரை	: சர்வோதய இலக்கிய பண்ணை ⑩ : 0452 - 2341746 சித்தாஸ்ரமம் ⑩ : 0452 - 2310570, 99943 88566
திருநெல்வேலி	: அருள் நந்தி சிவம் ⑩ : 0462 - 2339692 ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ⑩ : 0462 - 2578899
தூத்துக்குடி	: ஈகிள் புக் ஸ்டோர் ⑩ : 0461 - 2392333
தஞ்சை	: திரு. T.K. சதானந்தன், ரெய்கி மாஸ்டர் ⑩ : 98947 26162
திருப்பூர்	: வையகம் இயற்கை அங்காடி திரு. மு. கதீர்முருகன் ⑩ : 98422 73433
கேரளா	: திரு. ரகுமான், திருவனந்தபுரம் ⑩ : 098470 40786
மும்பை	: திரு. சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ⑩ : 98202 49653

1. ஞானவிடுதலை

கடுகீனாள் ஏழுகடலைப்புகட்டியதாக தீருக்குறவைப்பற்றி ஓளவை கூறியதைப் போல், ஆண்மீக உலகத்தையே பொதிந்து சிறு குளிகையாகக்கீக் கொடுக்கப்பட்டது தான் இந்நால்.

இந்த நூற்றாண்டை உய்விக்க இயற்கை வழங்கிய அரிய கொடைதான் இந்நால். இந்நால் பலருக்கு ஞான ஒளியை வழங்கியுள்ளது. இந்நாலின் முழுப் பெயர் : எனிது எனிது ஞான விடுதலை மிகவும் எனிது.

இந்நால் ஆழயோ சிடி ஆகவும் உள்ளது.

2. Don't Delay Enlightenment

ஞான விடுதலை எனும் நூலே ஆங்கிலத்தில் இவ்வாறு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்நால் ஆழயோ சிடி ஆகவும் உள்ளது.

3. கவலைகள் அனைத்தீற்கும் தீர்வு

நமது கவலைகள் தாம் நம் வாழ்வை நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. கவலைகளிலிருந்து நாம் விடுபட்டோமானால் நமது மொத்த வாழ்வுமே வசந்த காலமாகி விடும்.

நமது கவலைகள், பிரச்சினைகள் ஆகியவற்றின் ஆணிவேரைக் கண்டு பிடித்து அதனை நீக்கிடும் வழியை மனோத்துவ முறையில் விளக்குகிறது இந்நால்.

பலருடைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கண்டு, பலருக்கு தெளிவு முடிச்சையும் வழங்கியுள்ளது இந்நால்.

4. தீயானத்தை விடு, ஞானத்தைப் பெறு !

படிமன்றத் தலைப்பல்ல. யதார்த்த உண்மையை விளக்கி உங்களையும் ஞானியாக்கும் ஓப்பற்ற நால் இது.

அளவுக்கு மிஞ்சினால் அபிர்தமும் நஞ்சு அன்றோ ?

அதுபோல் தீயானத்தின் தன்மை, அதனுடைய எல்லை, அதனுடைய இயலாமை ஆகியவற்றை விளக்கி, தீயானங்கடந்த ஞானத்தையும் விளக்கி, உங்களையும் ஞானியாக்குகிறது இந்நால்.

5. Give up Meditation ! Get Enlightenment !

தீயானத்தை விடு ஞானத்தைப் பெறு எனும் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான் இந்நால்.

6. ஞானப்பட்டறை

ஶ்ரீ பகவத் ஜயா அவர்களுடன் பலர் தங்களது சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்துள்ளனர். பல ஊர்களிலும் நீகழ்ந்த ஞான-ம்பாசனையின் தொகுப்பாக வெளிவந்ததுதான் இந்நால்.

இந்த உரையாடல்களில் பங்கு பெற்ற பலர், தற்போது ஞானியராய் மலர்ந்துள்ளனர். நமது மற்ற நூல்களில் புரிந்தும் புரியாததுமாக அமைந்துள்ள கேள்விகளும், சந்தேகங்களும் இந்த நூலின் மூலம் தெளிவாகின்றன.

7. ஆன்மாவைத்துறந்து ஆன்மாவாக இரு

ஆன்மா என்றால் என்ன என்பது ஒரு புரியாத புதிராக உள்ளது. ஆன்மாவை அறிந்து கொள்ள முடியுமா? ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது எவ்வாறு?

பொறி புலன்களாலும், மனதாலும், அறிவாலும் ஆன்மாவை அறிந்திட முடியாது என்று சாஸ்திரங்கள் ஆன்மாவை விவரிக்கின்றன.

பிறகு எதைக் கொண்டு எவர்தான் எப்படித்தான் ஆன்மாவை அறிந்து கொள்வது? சாஸ்திரங்கள் கூறும் ஆன்மாவை அனுபவ பூர்வமாக அறிந்திடுவது சாத்தியமா?

இது சம்பந்தமான முரண்பாடான கருத்துகளையெல்லாம் சீரமைத்து,

ஒரு புதிய பரிமாணத்தில், உங்களது ஆன்மாவை உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறது இந்நால்.

8. Renounce God ! Be God !

ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு! என்னும் தமிழ் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான். **Renounce God ! Be God !** எனும் இந்நால்.

9. சத் தாரிசனம்

உண்மையை விளக்குவதற்காக நமது சாஸ்திரங்கள் எத்தனையோ வார்த்தைகளைக் கூறி விளக்கம் கொடுக்கின்றன.

அவற்றை சரியான பொருளில் விளங்கிக் கொள்ளாவிடல், விளக்கத்துக்குப் பதில் குழப்பமே மிஞ்சி விடும்.

மெய்ப்பொருள் உண்மையை குழப்பமில்லாமல் விளக்குகிறது இந்நால்.

ஆன்மாவைத் துறந்து ஆன்மாவாக இரு என்னும் நூலோடு சேர்த்துப் படிக்க வேண்டிய நூல் இது.

இந்த இரண்டு நூல்களும் சாஸ்திர ரீதியான அனுகுமறையை நடைமறை யதார்த்தங்களோடு எடுத்துக்கூறும் நூல்களாகும்.

10. Absolute Reality

“சத்தாரிசனம்” எனும் தமிழ் நூலின் ஆங்கில வடிவந்தான், **Absolute Reality** எனும் இந்நால்.

11. ஆகாயிய கர்மா

கர்மா, கர்மவினை என ஏதாவது உள்ளதா? கர்ம வினைகள் தாம் நம்மை ஆட்டிப் படைக்கின்றனவா?

ஜோதிடங்கள் உண்மை தானா? நவக்கிரகங்களுக்கு சக்தி உண்டா? தெய்வங்களுக்கு சக்தி உண்டா? வீவற்றையெல்லாம் எப்படி நாம் தெரிந்து கொள்வது?

இவை அனைத்தையும் விஞ்ஞான பூர்வமாக விளக்குகிறது இந்நால். இந்நால் படித்தால், இதுபற்றிய ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு நீங்களும் வந்து விடமுடியும்.

இந்நாலைப்படித்த ஜோதிட ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர், இந்நாலைப் பலருக்கும் பாடமாக எடுத்து வருகிறார்.

இந்த நூலைப் படித்த பிறகு தான் உங்களுக்குத் தெரியும்,

இந்த நூல் தனிமனித மாற்றத்துக்கு மட்டுமல்லாமல், சமுதாய மாற்றத்துக்கே தேவையான நூல் இது என்று.

12. நீங்களும் ஞானியாகலாம்.

ஓரு சராசரி மனிதனும் ஞானியாக முடியும் என்பதை விளக்குகிறது இந்நால்.

ஞானம் பெறுவதற்கு எது தடையாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி

எவ்வாறு செயல்படும் போது ஞானம் சாத்தியமாகிறது என்பதை விளக்கி,

பலரை ஞானியாக்கியுள்ளது இந்நால். இந்நால் ஆடியோ புத்தகமாக, சிடி ஆகவும் உள்ளது.

13. ஞான மலர்வு

ஹீ பகவத் அய்யா சேலத்தில் நீகழ்த்திய சொற்பொழிவின் தொகுப்பு தான் இந்நால்.

அவரது கருத்துகள் அனைத்தின் சார்த்தையும் ஓங்கே காண முடியும். இதனால் இந்தச் சிறு நூலைப் படிப்பதன் மூலம் அய்யாவுடைய அனைத்து நூல்களைப் படித்ததன் பலனையும் அடைந்திட முடியும்.

இந்தச்சிறு நூலின் மூலம் பலர் ஞான ஒளி பெற்றுள்ளார்கள் என்பது ஓர் ஆச்சிரியமான உண்மை.

14. சும்மா இரு

ஞான மலர்வு நூலைப்போல், இதுவும் பலருக்கு ஞானத்தளிவை வழங்கியுள்ளது.

சும்மா இரு என்ற சொல்லின் உண்மையான பொருள் என்ன என்பது இந்நாலில் தளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

சும்மா இருப்பது எங்கே, செயலோடு இருப்பது எங்கே என அறிவியல் ரீதியாக விளக்கி அகத்தையும், புறத்தையும் வெற்றிகரமாக நிர்வகிக்கும் வழியைக் காட்டுகிறது இந்நால்.

15. நான் யார் ?

நான் யார் என்னும் கேள்விதான் ஆண்மிகத்தின் மையமான கேள்வி. இதை ஆண்மிகமாகவும், அறிவியல் ரீதியாகவும் விளக்குகிறது இந்நால்.

இராமண மகரிவியைப் பின்பற்றியோ, சாஸ்தீரங்களைப் பின்பற்றியோ எழுதப்பட்ட நால் அல்ல இது.

இதை சரியான கோணத்தில் புரிந்து கொண்டால், ஆண்மிக உண்மைகளும் நடைமுறை உண்மைகளும் புரிந்து விடும்.

எப்படிப் புரிந்து கொண்டால் இது நமது வாழ்வுக்குப் பயன்படுமோ அப்படி இதனை விளக்குகிறது இந்நால்.

16. தேஷப்போக வீடு ஒல்லை

வீடு இருந்தால் அதனைத் தேஷித்தான் நாம் சென்றாக வேண்டும். நாம் தேஷப்போக அப்படியொரு வீடே இல்லாவிட்டால்,

நான் என்ன செய்வோம் ?

எதுவும் செய்யாமல் சும்மா இருந்து விடுவோம்.

அதனை சரியான கோணத்தில் விவரித்து ஞானத்தெளிவை வழங்குகிறது இந்நால்.

17. ஸ்ரீ பகவத் பார்வையில் ஜன் கதைகள்

ஜன் கதைகள் அனைத்தும் ஆண்மிக உண்மைகளை விளக்கும் புதிர்க்கதைகள்.

அவற்றைச் சரியாகப்புரிந்து கொண்டால், அவற்றின் ஒளியை அனைவராலும் அறிந்து கொள்ள முடியும். சரியாக விளக்கப்படாத நிலையில் அவற்றில் பல, கடைசி வரையிலும் புதிராகவே அமைந்து விடுகின்றன.

இந்நாலில் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம், பலருக்கு ஞானத்தை தெளிவையே ஏற்படுத்தி உள்ளது என்பது நம்பமுடியாத, ஆனால் நடந்த உண்மை.

18. சூன்யம் பிரவாகம்

சூன்யம் என்பது இல்லாத ஒன்று. அது பிரவகித்தால் எப்படி இருக்கும்?

ஸ்ரீ பகவத் அப்யாவுடைய நூல்களையும், கருத்துகளையும் தெரிந்த கொண்ட ஒருவர் எப்படி முதலில் அந்தக் கருத்துகளால் பாதிக்கப்பட்டார் என்பதையும் பிறகு எப்படித் தெளிவு பெற்று ஞானம் அடைந்தார் என்பதையும்.

கதை வடிவில் கூறும் ஒரு விநோதமான காவியம் இந்நால்.

நீங்களும் ஞானியாக முடியும் என்பதற்கு இது ஒரு வாழும் உதாரணம் (Living Example)

19. ஆன்ம ஞான இரகசியம்

ஸ்ரீ பகவத் அப்யா எழுதிய முதல் நூல் இது. இதைப் படித்தவர், இப்படி ஒரு நூல் எப்படி வெளியே தெரியாமல் இருந்து விட்டது என அதிசயப்படுகின்றனர்.

ஆன்ம ஞானம் அறிவியலாக மாற்றப்பட்டுள்ள அதிசயத்தை இந்நாலில் நீங்களும் காணலாம்.

20. அனுஷ்டான ஆன்மிகம்

ஆன்மிகம் எத்தனையோ கோணங்களில் விவரிக்கப்படுகிறது.

ஆன்மிக சாதகர்கள் எதனைப் புரிந்து கொள்வது, என்ன விதமான ஆன்ம சாதனங்களில் ஈடுபடுவது என,

அனைத்துக் கோணங்களிலும் ஆன்மிகத்தை விவரிக்கும் ஒரு களஞ்சியமாக விளங்குவது இந்நால்.

21. “ஞான வாழ்வின் நடைமுறை யதார்த்தங்கள்”

(பொது விற்பனைக்கல்ல)

பொருள் :

ஞானம் என்பதும், முக்தி என்பதும், ஆன்ம சாதகர்கள் பலருக்கும் எட்டாக்களியாக இருந்து வந்தன. ஜயாவின் நூல்களும்,

கருத்துகளும், பலருக்கு ஞானத்தெளிவையும், விடுதலையையும் வழங்கியிருக்கின்றன. அப்படித் தெளிவு பெற்றவர்கள் தற்போது என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள்? தற்போது அவர்கள், தங்களுடைய ஞானத் தெளிவிற்கு பிறகு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் என்ன? இன்னும் அவர்களுக்கு வழிகாட்டல் தேவைப்படுகிறதா? அல்லது அவர்களே தங்களுக்கு ஒளிவிளக்காக இருக்கிறார்களா? - இவற்றை விவாதித்து விவரிக்கின்றது இந்நால்.

கட்டுப்பாடு :

இது எல்லோரும் கட்டாயம் படிக்கவேண்டிய நூல் என்பதில் சந்தேகமே கிடையாது. ஆனால் படிப்பவர்களின் நலன் கருதி இந்நாலை, நாங்களே தடை செய்திருக்கின்றோம். ஜயாவின் நூல்களைப் படித்து அவரது கருத்துக்களில் தெளிவு பெறாதவர்கள் இப்புதிய நூலைப் படிக்க நேர்ந்தால், தேவையற்ற குழப்பம் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஆகவே இந்நால் கடைகளிலோ, நூல் நிலையாங்களிலோ, வகைத் தளங்களிலோ கிடைக்காது. எங்களது நேரடி கண்காணிப்பில் மட்டுமே இந்நால் விணியோகம் செய்யப்படும்.

விண்ணப்பிக்கும் முறை :

இதற்கான விண்ணப்பப் பாவுத்தைப்பெற்று, அதில் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கு பிறருடைய உதவி இல்லாமல், விண்ணப்பதாரர் மட்டுமே தெளிவான பதில் கொடுக்க வேண்டும்.

விண்ணப்பதாரரின் தகுதியை நிர்ணயம் செய்தபிறகே, இந்த நாலின் பிரதி, விண்ணப்பதாரருக்கு வழங்கப்படும். ஜயாவின் மற்ற அனைத்து நூல்களையும் நீங்கள் வழக்கம்போல் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஜயாவின் மற்ற நூல்களைப் படித்து தெளிவு பெறுவதற்கு முன்னால் இந்த நூலைப் பெற்றிட எவரும் ஒர்வம் காட்டவேண்டாம் என அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

விண்ணப்பம் கிடைக்குமிடம்

ஸ்ரீ பகவத் மிஷன்

31, இராமலிங்கசாமி தெரு, அம்மாப்பேட்டை.

சேலம் - 636 003.

